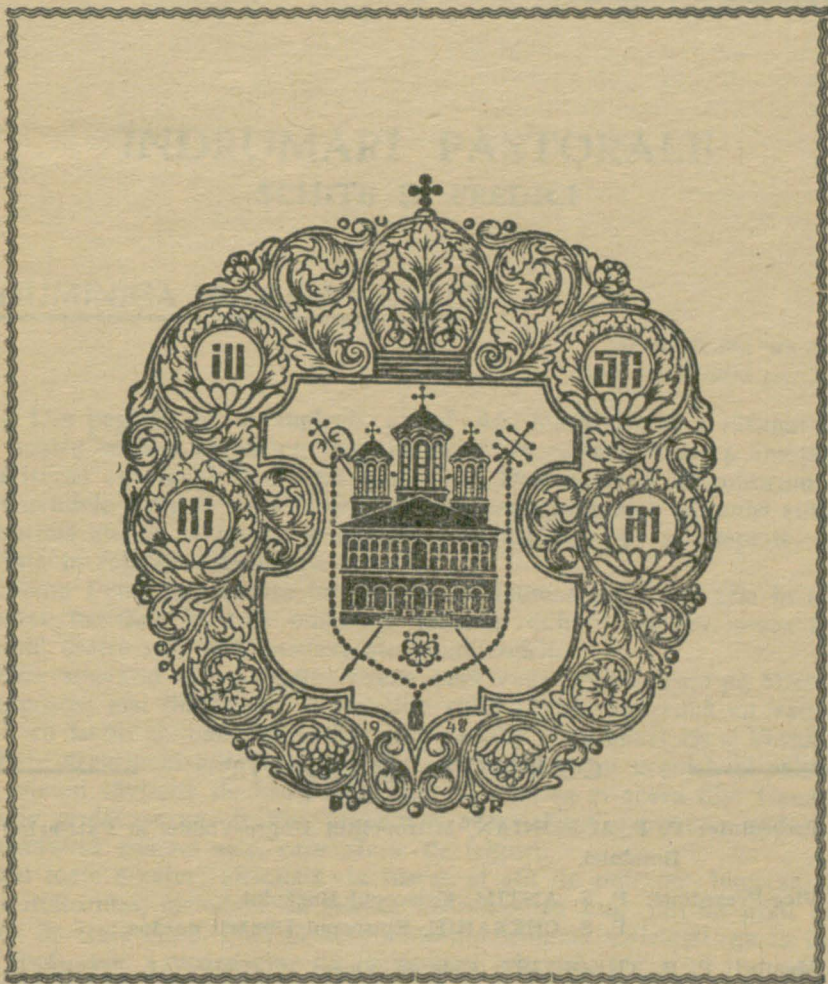

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SFINTEI MITROPOLII A UNGRO-VLAHIEI

APARE LUNAR SUB CONDUCEREA UNUI COMITET DE REDACȚIE

Redacția și Ad-ția : Sectorul Social-Cultural al Arhiepiscopiei Bucureștilor
Str. Patriarhiei Nr. 21 — Raionul Nicolae Bălcescu.

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte: P. F. JUSTINIAN, Mitropolitul Ungro-Vlahiei și Patriarhul României.

Vice-Președinți: P. S. ANTIM, Episcopul Buzăului
P. S. CHESARIE, Episcopul Dunării de Jos.

Membri: P. S. THEOCTIST, Episcop Vicar; P. C. Pr. AL. IONESCU, Vicar al Mitropoliei; P. C. Pr. M. BOGOIU, Vicarul Eparhiei Buzăului; Pr. C. Arhim. IERONIM MOTOC, Vicarul Eparhiei Dunării de Jos.

Redactor responsabil: P. C. Pr. Petre F. Alexandru, Consilier Administrativ al Mitropoliei.

ÎNDRUMĂRI PASTORALE SCHIȚE ȘI PREDICI

LA DUMINICA 18 DUPĂ RUSALII

*„Doamne, ieși de la mine,
câci om păcătos sînt eu !“*

I. Din paginile Sf. Evanghelii, glasul Ap. Simon Petru a răsunat azi, în auzul nostru rostind aceste cuvinte, inspirate de cutremurătoarea emoție, prin care a trecut el, atunci cînd i s-a descoperit Dumnezeuirea Mîntuitorului.

Cuvintele acestea ale lui sînt expresia unei puternice sguduiri sufletești. Ele exprimă starea de uimire și spaimă a aceluia care, pe neașteptate, se trezește față în față cu Dumnezeu.

Simon Petru se întilnise într-adevăr cu Dumnezeu. El se afla în fața lui Dumnezeu îmbrăcat în trup omenesc. Înaintea ochilor săi, sta aenea în chip real, unul dintre cele trei ipostaze ale Dumnezeuirii.

Este adevărat că nu pentru prima oară vedea Petru acum pe Mîntuitorul ci îl cunoștea mai dinainte și îi devenise chiar ucenic, împreună cu fratele său Andrei, cu Iacob și Ioan, fiii lui Zevedei, cu Filip și Natanael zis și Vartolomeu.

Este deasemeni adevărat că alături de acești primi ucenici, el asistase la multe minuni săvîrșite de Iisus, între cari se număra și aceea din Cana Galileii, unde prefăcuse apa în vin, precum și aceea din Capernaum, unde a avut loc tămăduirea soacrei sale, care zăcea de friguri.

Cu toate acestea, niciodată nu fusese el atît de puternic impresionat, în fața Mîntuitorului, niciodată nu simțise Dumnezeuirea Lui, într-un grad atît de înalt, ca în acele clipe. Pînă în acel moment, ochii săi sufletești nu se deschisese încă, spre a vedea clar pe Dumnezeu întrupat.

Acum însă, vîlul de ceață, care îi îmbrobodea privirea, s-a desfăcut brusc, iar el, ca sub scăpărare de fulger, a văzut, cu uimire și spaimă că Iisus, profetul din Nazaretul Galileii, este însuși Dumnezeu, în chip omenesc, este însuși Acela, în fața căruia nu sînt vrednici să șadă păcătoșii.

„Doamne, ieși de la mine, căci om păcătos sînt eu !“, a strigat el atunci, prosternîndu-se în fața Mîntuitorului.

Care anume fapt, a deschis ochii lui Petru, ca să cunoască Dumnezeuirea Mîntuitorului și ce a urmat din această cunoaștere, am putut afla din istori-

sirea evanghelică de azi ; deaceea vom căuta să adăogăm acum lămuririle și precizările necesare, în privința aceasta și totodată vom încerca să stabilim concluziile, ce decurg de aci, pentru credința și viața noastră creștinească.

II. Faptul de care ne ocupăm s-a petrecut la porțile orașului Capernaum, pe țărmul mării galileene, numită marea Tiberiadei sau lacul Ghenizaret.

Pe atunci Mîntuitorul se afla în al doilea an al activității Sale mesianice. Pînă la acea dată El întrebunțase activitatea Sa pentru a jalona și a pregăti terenul din cîmpul Său misionar, adică efectuate pregătirile necesare, pentru realizarea operei Sale mîntuitoare. În vederea aceasta El își recrutase pe primii Săi ucenici și însoțit de ei, întreprinsese călătorii de recunoaștere, în diferite regiuni ale țării, străbătînd, Iudeea, Galileia și Samaria, vestind „evanghelia împărăției Lui Dumnezeu“, tămăduind bolnavii și infirmii și devenind cunoscut populației, sub numele de „Iisus Nazarineanul, profetul din Galileea,„. Apoi la sărbătoarea Paștilor legii vechi, El își făcuse apariția la templul din Ierusalim, unde se afirmase, în chip strălucit, ca veritabilul Fiu al Tatălui Ceresc și cu care prilej, faima despre Dînsul, sporise în rîndurile pelerinilor, veniți la praznic.

Acum, aceste pregătiri preliminare fiind efectuate, urma ca activitatea Lui să se îndrepte către țelul final al misiunii Lui mesianice. Urma ca El să pornească asaltul determinant, asupra puterii întunecului, spre a face loc împărăției lui Dumnezeu pe pămînt.

Deaceea trebuia ca, ucenicii Săi să fie deacum mobilizați, în vederea acestei acțiuni hotărîtoare. Adică trebuia ca ei să părăsească complet și pentru totdeauna, ocupațiile lor particulare și să devină însoțitorii permanenți ai lui Iisus, să fie înrolați definitiv în slujba Evangheliei Împărăției Lui Dumnezeu.

Inrolarea aceasta definitivă începe în momentul de care ne ocupăm acum și anume începe cu înrolarea fraților Petru și Andrei, precum și a fraților Iacob și Ioan, fiii lui Zevedei, iar cadrul în care s-a produs acest act este acela pe care ni l-a înfățișat azi Sf. Evanghelie și asupra căruia este necesar să revenim acum, cu următoarele amănunte lămuritoare.

III. Precum am afirmat la început, ceace evocăm acum, s-a petrecut pe țărmul mării galileene, unde într-o dimineață plină de soare, se adunase mulțime de lume, de prin cetățile vecine, spre a asculta pe Mîntuitorul și a primi de la El tămăduirea pentru bolnavi și infirmi.

La țărmul mării, erau trase atunci acolo, două bărci pescărești una aparținînd fraților Petru și Andrei, iar cealaltă, fraților Iacob și Ioan.

Toți acești patru ucenici ai lui Iisus erau pescari și abia sosiseră aci, din largul mării, unde se străduiseră, în timpul nopții să pescuiască, dar se înapoiaseră fără nici o izbîndă.

Acum, în timp ce Mîntuitorul era ocupat cu tămăduirea bolnavilor și cu învățarea mulțimei, adunată în jurul Său, acești patru ucenici obosiți și triști, de insuccesul lor la pescuit, se îndeletniceau cu aranjarea uneltelor pescărești, spre a le putea întrebunța iarăși cînd va fi nevoie. Astfel Petru și Andrei se ocupau cu spălarea mrejelor lor, în undele apei, iar Iacob și Ioan se străduiau să repare pe ale lor.

Pe cînd lucrau, ei îndreptau din cînd în cînd, privirea spre Iisus, căutînd să prindă cu auzul cuvintele pe cari El le adresa mulțimei. La un moment dat însă, mulțimea aceea devenise atît de numeroasă și atît de îmbulzitoare încît, continuarea predicii nu mai era posibilă. Deaceea a trebuit ca Mîntuitorul să se urce în barca lui Petru și de aci, din această barcă, îndepărtată puțin de țărm, a continuat să grăiască mulțimei, ca de pe un amvon, răsărit din undele apei. Iar cînd a terminat cuvîntarea a spus lui Petru să visească spre largul apei și să întindă mreaja pentru pescuit.

Acesta, obosit și trist pentru truda zadarnică din timpul nopții, a zis: „Doamne, toată noaptea ne-am ostenit și n-am prins nimic, dar dacă spui Tu, vom arunca din nou mreaja“, apoi împreună cu fratele său Andrei a și pornit la treabă.

Admirabila credință a lui Petru și adîncă lui supunere, la tot ce poruncește Mintuitorul, apar aci în toată claritatea. Deși era obosit și cu toate că, după regulile pescărești și din propria lui experiență, știa că momentul acela nu era prielnic pentru pescuit, totuși pentru a împlini cuvîntul Domnului, n-a pregetat să pornească din nou la pescuit, iar rezultatul a fost că, în cîteva clipe numai, mrejele s-au umplut de atîta mulțime de pești, încît nu mai puteau fi trase afară din apă și amenințau să se rupă.

A trebuit să le vină în ajutor Iacob și Ioan cu oamenii lor, pentru ca lucrul să poată fi împlinit.

De notat este aci că, deși mrejele erau extrem de încărcate și era foarte firesc ca ele să se rupă, din cauza aceasta, totuși ele au rezistat, în chip minunat și nu s-a produs nici cea mai mică spărtură într-însele; iar peștele prins a umplut amîndouă bărcile, în așa măsură, încît ele erau să se scufunde, din cauza supra-încărcării lor.

Toate aceste fapte arătau că aci nu putea fi vorba decît de o minune dumnezeiască. Adevărul acesta apărea limpede, în fața următoarelor considerențe și anume. Acești pescari se străduiseră să pescuiască, în timpul nopții trecute, cînd îndelungata lor experiență le arăta că sînt semne favorabile, pentru o pescuire îmbelșugată și totuși nu reușiseră să prindă nimic; iar acum cînd momentul era mult mai puțin prielnic pentru pescuire, ei aruncaseră mrejele la întimplare și prinseseră nu cîteva pești, nu o cantitate oarecare, ci atîta mulțime de pești, cum ei nu mai pomeniseră niciodată în viața lor. Părea că peștii mării, ascultînd de o poruncă supremă, alergaseră spre mreajă și se grăbiseră să se înghesue într-însa toți cîți putuseră să pătrundă înăuntru.

Un asemenea fapt nu putea găsi o altă explicație mai plausibilă decît aceea că Isus săvîrșise această minune, atît pentru a răsplăti truda ucenicilor Săi și a le alunga mîhnirea, cît și pentru a arăta că, ascultarea de cuvîntul Său duce la izbinzi surprinzătoare, chiar atunci cînd orice șansă pare exclusă

„Pentru mine a săvîrșit Domnul această minune. Pentru mine, care sînt un blet păcătos, a poruncit El peștilor mării, ca să umple mrejele mele pescărești“ — și-a zis atunci Simon Petru și odată cu acest gînd, ochii săi sufletești s-au deschis și el a văzut Dumnezeirea Mintuitorului. Deaceia, cu sufletul vibrînd de uimire și de spaimă, de recunoștință și iubire, de admirație și smerenie, s-a aruncat la picioarele Mintuitorului, exclamînd: „Doamne, ieși de la mine căci eu sînt om păcătos!“

Tot atît de puternic impresionat erau și însoțitorii săi, adică fratele său Andrei și cei doi fii ai lui Zevedei. Sf. Evanghelie ne spune că și aceștia au fost cuprinși de spaimă plină de admirație, au fost și ei copleșiți de recunoștință iubire față de Iisus a cărui Dumnezeire se descoperise privirii lor.

IV. Pescuirea aceasta minunată și efectele produse de ea arată că momentul acela avea un rol hotărîtor pentru viața și viitorul acestor patru ucenici, cari de atunci urmau să rămînă atașați, pentru totdeauna, în jurul lui Iisus, spre a fi crainicii Săi, martorii Dumnezeirii Lui, în fața lumii. Era momentul care începea definitivarea pregătirilor pentru realizarea marelui operă mesianice a lui Iisus.

Deaceia ca răspuns la cuvintele lui Petru, Mintuitorul i-a zis: „Nu te teme, deacum vei vina oameni!“ (Lc. V. 10). Iar cînd după cîteva zile a întîlnit din nou pe țărnul mării, cele două perechi de frați, cu bărcile și unel-

tele lor de pescuit, le-a spus pe rînd : „Urmați-mă și vă voi face pescari de oameni!“ (Mt. VI. 19—22).

La rîndul lor, cele două grupuri de frați au înțeles imediat că e vorba ca ei să părăsească pentru totdeauna meseria lor pescărească, să urmeze pe Iisus pretutindeni și să adune în jurul Lui oameni spre a primi de la El învățătura sfîntă și Harul dumnezeiesc și astfel, să ia ființă Impărăția lui Dumnezeu pe pămînt.

De aceea, ei au lăsat tot ce aveau, adică locuință, unelte, gospodărie și familie și au pornit după Dinsul.

De acum grija pentru treburile lor particulare nu mai apăsa asupra lor. O viață nouă li se deschidea în față. Era viața cu orizonturi largi, în care, preocuparea lor se îndrepta spre acele scopuri superioare care înalță pe om, deasupra egoismului mărginit și strîmt și îl încadrează, în sfera largă, a altruismului universal.

De acum, acești patru ucenici aveau să fie asistenții permanenți ai lui Iisus, în executarea sublimei Lui acțiuni, din care izvora binefacerea, lumina și binecuvîntarea. Ei aveau să-L asiste la tămăduirea bolnavilor și infirmilor, la propovăduirea adevărului și dreptății, a iubirii și buneii înțelegeri între oameni și la inaugurarea celei vietiuri noi, în care cerul și pămîntul se împreună, în unirea sfîntă, ce constituie esența Impărăției Lui Dumnezeu.

Grupăți în jurul lui Iisus, ei aveau să fie cetățenii acestei împărății, membrii Comuniunii Universale, în care, viața individului devine una cu aceea a colectivității, îmbrăcînd astfel vestmîntul existenței superioare, care domină timpul și spațiul (Evr. XII. 22—24).

De subliniat este aci că, prin înrolarea lor definitivă, acești patru ucenici nu erau chemați să participe la oarecari desfătări sau la trecătoare plăceri omenești, ci erau chemați să participe la acea grandioasă acțiune, al cărei scop era realizarea unei stări fericite, pentru toți oamenii.

Nu erau chemați la odihnă și nepăsare, ci la muncă și osteneală, pentru a pregăti lumii un viitor fericit. Este deasemeni de subliniat că, Acela care îi chemase, la această sublimă acțiune, nu era un om oarecare, ci era Omul ideal, care purta în sine dorul de fericire al tuturor oamenilor. Era veritabilul reprezentant al omenirii; era persoana unică, în care umanitatea se unește în chip direct cu Divinitatea; era Fiul Lui Dumnezeu, întrupat în Fiul Omului, era trimisul extraordinar al cerului, era Mesia al omenirii.

Minunata pescuire era, pentru ei, o probă concludentă, în privința aceasta. În lumina acesteia, ei vedeau că pentru a răsplăti truda ucenicilor Săi și mai ales pentru a răsplăti credința și ascultarea lui Petru, Iisus le pusese la dispoziție, în cîteva clipe, mulțimea peștilor mării.

Din acest fapt, s-au convins că, Acela care îi chema să-L urmeze, știe și poate în cel mai înalt grad, să înlocuiască lipsa cu belșugul, insuccesul cu izbînda, truda neroditoare cu activitatea producătoare de minunate rezultate, pentru cei îndreptățiți. A urma o asemenea persoană, însemna pentru ei, nu un risc, ci o șansă unică în felul ei. Fără Iisus, ei nu cunoscuseră decît necazul, truda și frămîntarea zadarnică; iar cu El întîlniseră mîngierea, răsplata ostenelelor și izbînda cea mai strălucită.

Iar cecece au făcut acești patru ucenici, în ziua aceea, au făcut, după un scurt interval de timp, și ceilalți chemați, cari, împreună cu ei, au alcătuit grupul celor 12 apostoli. Aceia ca și aceștia, cînd Mintuitorul i-a invitat să-L urmeze, ei au lăsat totul și au mers după El și astfel s-a constituit grupul celor 12 pe cari, mai în urmă, i-a distins în mijlocul ucenicilor Săi, consacrindu-i apostoli, și între care Petru, Iacob și Ioan, alcătuiau anturajul Său intim.

V. Dacă Mintuitorul a adresat chemarea Sa specială, aceluia care i-au devenit apostoli, aceasta nu însemnează că El ar fi trecut cu vederea pe ceilalți oameni.

În primul rând, El a chemat, tot în mod expres și pe alți ucenici care formează o grupare mai mare și cari sînt cunoscuți sub denumirea colectivă de „Cei 70 de ucenici“.

Iar în al doilea rând, El a lansat o chemare generală tuturor oamenilor, prin acele duioase cuvinte cari spun: „Veniți la Mine voi toți cei trudiți și veți afla ușurare sufletelor voastre!“.

Această chemare universală, plină de duioșie și de iubitoare purtare de grijă, ne este deci adresată și nouă. Prin această chemare însă, nouă nu ni se cere să părăsim locuințele, ocupațiile și rosturile noastre în viață, cum a fost cazul cu apostolii și alte persoane, cu misiune specială, în sinul Comunității Creștine.

Nouă ne cere Mintuitorul să părăsim numai păcatele noastre: răutatea, patimile și preocupările pur egoiste, spre a ne putea încadra efectiv în viața colectivă și a contribui, hotărît și sincer, la satisfacerea intereselor superioare obștești, pentru binele fiecăruia în parte și al tuturor laolaltă.

Acesta este înțelesul fundamental al chemării adresate nouă, adică noi sîntem chemați să părăsim izolarea egoismului pătimăș, sterp și refractar acțiunii solidară, pentru îmbunătățirea vieții tuturor oamenilor.

Sîntem chemați să aducem contribuția noastră reală, sinceră și binevoitoare, la realizarea a tot ce este menit să înflorească viața tuturor și să pregătească un viitor fericit, pentru toți oamenii.

Sîntem chemați, să aducem contribuția noastră, pentru întemeierea păcii și bune înțelegeri în lume și pentru înălțarea vieții tuturor oamenilor, la acea stare de demnitate și fericire, voită de Dumnezeu și propovăduită de Fiul Său, Hristos Mintuitorul nostru.

În acest chip fiind lămurii pentru chemarea noastră și în acest sens înțelegînd să urmăm exemplul apostolilor, se cuvine ca, așa cum ne îndeamnă Biserica, „Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm!“ Amin.

Preot CONSTANTIN MOISE
Biserica Sf. Vineri Nouă — București

INVIEREA FIULUI VADUVEI DIN NAIN

„Iar cel ce se fusese mort s-a ridicat și a început să vorbească. Iar Iisus l-a dat pie ei mamei sale“ Lc. (VII, 15).

Dacă poposim cu gîndul mai stăruitor lângă parabolele pe care le-a folosit Mintuitorul pentru a-și face mai bine înțeleasă dumnezeiasca învățătură sau lângă minunile pe care le-a săvîrșit în decursul celor trei ani și jumătate de activitate învățătoarească pe pămînt pentru a-și dovedi oamenilor Dumnezeirea ori din milă pentru suferința omenească, vom vedea întotdeauna că atît unele cit și celelalte au un sens cu mult mai adînc, o semnificație cu mult mai largă decît aceea care ne apare la întîia privire.

Pe lângă rostul lor general ele sînt uneori și icoane, prefigurări ale unor întîmplări și acțiuni viitoare din drumul spre mîntuire al neamului omenesc.

Una dintre aceste minuni săvîrșite de Mîntuitorul și care în același timp constituie și o icoană, o prefigurare a mîntuirii neamului omenesc este și cea pe care ne-o relatează Sf. Evanghelist Luca, în cap. VII, vers 11—17, minunea învierii fiului văduvei din Nain.

Să vedem mai întîi care sînt faptele despre care ne relatează Sf. Evanghelist Luca.

Pe drumul care duce de-a lungul văii spre porțile cetății Nain, s-au întîlnit două cortegii: un cortegiu al morții și al durerii și un cortegiu al vieții și al bucuriei, un cortegiu funerar care ducea spre stîncile în sinul cărora se depuneau morții pe unicul fiu al unei femei văduve și un cortegiu al ucenicilor și al mulțimii care urma pe Iisus, bucuroasă să asculte cuvintele Lui, învățăturile Lui, să fie cît mai mult în apropierea Lui.

Durerea acestei mame, a unei mame văduve, căreia îi murise singurul său fiu (Lc. VIII, 12), singura nădejde pămîntească de sprijin pentru anii grei ai bătrîneții care se apropia plină de griji și de neputințe, era imensă. Durerea pierderii fiilor este cel puțin proporțională cu bucuria nașterii lor. Bucuria pe care o au părinții cu prilejul nașterii primului fiu este deosebit de mare și dacă acesta rămîne apoi și unicul fiu, asupra lui se revărsă toată dragostea părinților. Cînd părinții au mai mulți fii și fice, dragostea lor se revărsă asupra tuturor, se împarte egal față de toți, deși rămîne deplină față de fiecare. Cînd părinții își pierd unul dintre fii, durerea este foarte mare, dar în marea lor durere tot le mai rămîne încă mîngierea că mai au alții fii. Durerea este însă și mai mare cînd nu le mai rămîne această mîngiere, cînd nu mai au alți fii, cînd cel mort este singurul lor fiu. Chiar și în acest caz însă tot le mai rămîne încă o mîngiere: nădejdea că bunul Dumnezeu le va dărui în anii care vor urma un altul. În cazul văduvei din Nain însă durerea pierderii fiului își atinge apogeul uman. Ea nu mai avea nici măcar această mîngiere a nădejdei: era văduvă. Lipsită de sprijinul brațului protector al soțului, ea era acum lipsită și de ajutorul fiului care ar fi putut s-o ajute. Se vedea singură, nevoită să-și trînsăcă bătrînețea și slăbiciunile pe la uși străine. În această stare, durerea ei nu mai avea margini. Imaginea ei era imaginea dezolării celei mai depline.

Durerea ei a mișcat adînc pe locuitorii din Nain, care o întovărășau în număr mare pe acest drum al durerii, căci, după cum ne relatează Sf. Evanghelist Luca, „popor mult din cetate era cu dînsa” (VII, 12). Cu acest convoi al durerii s-a întîlnit Iisus pe cînd mergea spre Nain împreună cu „mulți ucenici de ai Lui și mult popor” (VII, 11). Dar dacă durerea acestei mame a mișcat „mult popor din cetate”, cu atît mai mult l-a mișcat ea pe Iisus. De îndată ce convoiul s-a apropiat și a văzut pe mama tînărului, lui Iisus i s-a făcut milă de ea și primele cuvinte pe care le-a rostit Mîntuitorul au fost cuvinte de îmbărbătare adresate ei: „Nu plînge!” (VII, 13). Mîntuitorul nu era însă numai om, de aceea nici mîngierea și ajutorul Lui nu s-a mărginit așa cum se mărginește de multe ori mîngierea și ajutorul oamenilor, numai la cuvinte de îmbărbătare. Mîntuitorul a trecut imediat la fapte, la fapte de nivelul înalt al Dumnezeirii Sale. Și s-a apropiat de cei care duceau tîrğa cu cel mort, s-a atins de ea și i-a zis de-a dreptul tînărului; „Tînere, ție-ți grăiesc, scoală-te” (VII, 14). Sfînta Evanghelie ne spune apoi, în versetul imediat următor, că „cel care fusese

mort s-a ridicat și a început să vorbească. Iar Iisus l-a dat mamei sale" (VII, 15).

Aceasta este minunea relatată de Sf. Evangheliște. Cit despre poporul care era de față, martor al acestei minuni, „popor mult” care conducea pe tânăr spre mormint și iarăși „popor mult” care urma pe Iisus și pe ucenici, Sf. Evanghelist Luca mai adaugă că „i-a cuprins frica pe toți și lăudau pe Dumnezeu, zicînd: prooroc mare s-a sculat între noi și a cercetat Dumnezeu pre poporul Său” (VII, 16), iar despre vestea acestei minuni ne spune că „s-a lăfșit, cuvîntul acesta despre El în toată Iudeea și în toată latimea” (VII, 17).

Care sînt acum semnificațiile mai adînci ale acestei minuni? Ele sînt mai multe. Ne vom opri mai îndelung numai la unele dintre ele.

Mai întîi această minune este, desigur, încă una dintre multele dovezi pe care Mintuitorul le-a dat poporului despre Dumnezeirea Sa, căci un om muritor nu putea covîrși puterea morții, ci numai Dumnezeu, care este „dătător de viață”, izvorul vieții. Puterea morții a fost covîrșită de puterea vieții, care se găsea la Dumnezeu, Izvorul Vieții și care a poruncit celui mort: „Tînărule, ție-ți grădesc, scoală-te!” Drept urmare a acestei covîrșiri, „cel mort s-a ridicat și a început să vorbească”.

Dar această minune săvîșită de Mintuitorul mai are o semnificație și asupra ei am dori să stăruim acum în mod cu totul deosebit.

În versetul al 15-lea, Sf. Evanghelist Luca ne spune, vorbind despre fiul văduvei care a fost înviat din morți, că „Iisus l-a dat pre el mamei sale”. Ce a făcut prin aceasta Mintuitorul, prin faptul că „l-a dat pre el mamei sale?” Prin această Mintuitorul l-a redat pe tânăr unuia din rosturile sale inițiale. Tînărul avea, desigur, rostul genului uman, ca „să se împărtășească de bucuria de a fi în preajma lui Dumnezeu și de fericirea de a cunoaște, de a iubi și de a slăvi pe Dumnezeu”. Rostul său era „să împlinească porunca lui Dumnezeu, trăind cu El și cu fapăturile Sale într-o neturburată comuniune a dragostei și a păcii. În afară de acest rost general uman, el mai avea, ca fiu unic al unei mame văduve, încă un rost, acela de a fi sprijinitorul mamei sale, toiaș de razim al bătrînețelor ei. Moartea i-a răpit acum tînărului și acest rost. Inviîndu-l din morți și redîndu-l mamei sale, Iisus l-a redat și acestui rost al său.

Privită mai stăruitor și mai adînc, această minune a Mintuitorului ne apare și ca o îcoană, ca o prefigurare a întregului proces al mîntuirii neamului omenesc.

Am amintit mai înainte că unul din rosturile speciale ale tînărului despre care ne vorbește Sf. Evanghelist Luca cu acest prilej era acela de fi sprijinitorul bătrînețelor mamei sale. Și-a îndeplinit tînărul pînă la sfîrșit acest rost al său? Nu. Moartea l-a împiedecat de la acest lucru. O moarte fiziologică. Ea l-a oprit de pe drumul menirii sale.

Dar omenirea? Și-a îndeplinit ea oare pînă la sfîrșit rostul pe care i l-a hărăzit Dumnezeu încă de la creațiune, ca „să se împărtășească de bucuria de a fi în preajma lui Dumnezeu și de fericirea de a cunoaște, de a iubi și de a slăvi pe Dumnezeu”, menirea care i s-a dat ca „să împlinească porunca lui Dumnezeu”, trăind cu El și cu fapăturile Sale în comuniunea dragostei și a păcii? Nu. Nici ea nu și-a îndeplinit rostul pînă la sfîrșit. Chiar cel dintîi om, Adam, a călcat porunca lui Dumnezeu. Cit despre viața oamenilor într-o neturburată comuniune a dragostei și a păcii cu Dumnezeu și între ei, chiar dintre primii frați unul a ucis pe celălalt, iar urmașii lor au dus de-a lungul veacurilor necurmăte răboaie unul în-

potriua altora, trăind în dușmănie și în ură. Păcatul a înăbușit dragostea dintre ei și i-a îndepărtat de pe drumul lor inițial, din rai.

Mai departe. Tînărul: a rămas el și pînă la sfîrșit depărtat de rostul de a fi sprijin mamei sale? Nu. Sfîntul Evanghelist Luca ne spune limpede că „Iisus l-a dat pre el mamei sale”. Omenirea acum: a rămas ea pînă la sfîrșit depărtată definitiv și fără posibilități de îndreptare de rostul pe care i l-a hărăzit Dumnezeu de la început, ca „să se împărtășească de bucuria de a fi în preajma lui Dumnezeu și de fericirea de a cunoaște, de a iubi și de a slăvi pe Dumnezeu”, de la comuniunea dragostei și a păcii cu Dumnezeu și cu făpturile Sale? A rămas ea pentru totdeauna roabă fără posibilitate de scăpare păcatului sau i s-a redat și ei posibilitatea comuniunii veșnice a dragostei și a păcii cu Dumnezeu, a fost redată și ea Tatălui celui ceresc? Nu. Nici omenirea n-a rămas pentru totdeauna depărtată de Dumnezeu și fără posibilitatea comuniunii dragostei și a păcii, ci a fost redată și ea acestei comuniuni, rostului său inițial.

Cine a realizat în amindouă cazurile această nouă schimbare de drum, îndreptînd de data aceasta iarăși cărările spre rosturile inițiale? În amindouă cazurile, Iisus. Pe fiul văduvei din Nain l-a înviat și „l-a dat pre el mamei sale”; pentru omenire „s-a răstignit... în zilele lui Pilat din Pont, a pătimit și s-a îngropat și a înviat a treia zi”.

Să analizăm acum mai departe acest paralelism.

Mai întii iarăși tînărul înviat pe drumul spre Nain: a contribuit el cu ceva, cu voința lui măcar, la propria sa moarte, la depărtarea sa de acest rost inițial al său? Nu, cu nimic. Dar omenirea? A contribuit ea cu ceva, cu voința ei măcar, la căderea sa în păcat, la depărtarea sa de Dumnezeu, de rostul său inițial? Da, a contribuit. Omenirea a păcătuit liber, s-a depărtat de Dumnezeu prin voința sa liberă.

Să analizăm acum contribuția la restaurarea rosturilor inițiale.

Iarăși mai întii tînărul fiu al văduvei din Nain: a fost înviat de Iisus cu colaborarea sa, a tînărului, sau tînărul nu are nici o contribuție personală la învierea sa după cum nu contribuise personal cu nimic nici la propria sa moarte? La învierea sa din morți tînărul n-a contribuit cu nimic, așa cum nu contribuise cu nimic nici la moartea sa.

Și acum omenirea: care este învățătura Sfintei noastre Biserici în în privința min'uirii neamului omenesc? Este suficientă pentru mîntuirea sufletului din robia păcatului și pentru cuprinderea în împărăția lui Dumnezeu numai jertfa de pe Golgota a Fiului lui Dumnezeu și învierea Lui cea de a treia zi sau mai este necesară și colaborarea noastră personală, strădaniile noastre personale de a împlini poruncile lui Dumnezeu? Învățătura Sfintei noastre Biserici e că pentru mîntuirea sufletului din robia păcatului și pentru ca să fim făcuți și noi părtași bucuriilor celor negrăite în împărăția lui Dumnezeu, nu este suficientă numai jertfa de pe Golgota și învierea Mîntuitorului, ci sînt necesare și credința și faptele noastre bune, „credința lucrătoare prin iubire”, cum spune Sf. Apostol Pavel (Gal. V, 6). Este necesară și dorința, voința și contribuția noastră personală de faptă. Harul divin, care ne ajută la mîntuire întărindu-ne firea slăbită de păcat, ne este dat în dar, însă nu ne e impus. Mîntuirea ne este imbiată, dar nu ne este impusă. Voința noastră liberă, care a luat parte activă, care și-a dat contribuția sa la căderea în păcat, trebuie să și-o dea și la mîntuirea sufletelor din robia lui, la restaurarea rosturilor inițiale.

Iată deci că și în privința contribuției la restaurarea rosturilor inițiale, paralelismul a rămas deplin: fiul văduvei din Nain, care a fost îndepărtat de la rostul său inițial, de sprijin al mamei sale, fără contribuția sa personală,

a fost redat de Mîntuitorul acestui rost tot fără o contribuție a sa personală, iar omenirea, care a contribuit la îndepărtarea sa de rostul inițial prin voința sa liberă și prin faptă, călcînd porunca lui Dumnezeu, este redată de Mîntuitorul rostului său inițial, dar nu fără contribuția personală a oamenilor, nu fără voința lor liberă, ci numai în colaborare cu această voință liber manifestată în fapte, cum manifestată în fapte a fost ea și la căderea în păcat.

După analiza acestui paralelism, în fața conștiinței noastre se ridică, sfredelitoare și cu o putere nestăvilită, o seamă de întrebări de la care nu ne putem sustrage ori cît de mare ar fi teama de a privi cu curaj în noi înșine.

Care este contribuția noastră, a fiecăruia, la propria noastră mintuire?

Primim noi darul jertfei de pe Golgota a Domnului nostru Iisus Hristos, ori îl respingem refuzînd să colaborăm cu el?

Nu cumva, nesimțitori ca și orbul la frumusețea dimineților însoțite, trecem și noi fără să luăm în seamă cuvintele Mîntuitorului: „Nu cel ce zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Celui ce M-a trimis pe Mine”, ori pe cele ale Sf. Apostol Iacob, care ne spune tot atît de răspicat: „Credința fără fapte bune moartă este?” (II 20).

Ce duh, ce voință mărturisește fapta noastră? Duhul dragostei și al păcii, ori duhul urii și al Inverșunării împotriva aproapelui?

Mergem, prin faptele noastre, alături de Iisus, pe drumul care duce la restabilirea rosturilor noastre inițiale, ca oameni, spre Dumnezeu, ori stăruim prin ele în menținerea noastră departe de Dumnezeu, disprețuind prin aceasta și jertfa de pe Golgota a Fiului Său?

Conștiința noastră este întebată și ea trebuie să răspundă, căci adorîndu-se volt și sustrăgîndu-se răspunsului acum, nu se va putea sustrage în fața Dreptului Judecător, dar în vreme ce acum mai este încă posibilă schimbarea drumului parcurs, atunci, în fața Judecății, această schimbare nu mai este posibilă și va culege roadele atitudinii sale: condamnarea pentru vecii vecilor. Amin.

Pr. IL. DIONISIE

LA SFINTUL APOSTOL ANDREI

„Ca cel dect Apostolii mai intii chemat și verhovnicul frate adevărat, Stăpînului tuturor, Andrei, roagă-te, pace lumii să dărulască și sufletelor noastre mare milă” (Tropar glas. 4).

De data aceasta sîntem chemați să ne apropiem de icoanele sfinților apostoli ai Mîntuitorului, care pentru noi sînt coloanele pe care se reazimă întregul creștinism, și să luăm una din cele mai neîntrecute figuri în dragostea față de Domnul nostru Iisus Hristos, pe cel care a întrecut în zel pe toți în apărarea crucii Lui, pe Sfîntul Apostol Andrei cel dintîi chemat și lui Petru frate adevărat, cum îl cîntă sfînta noastră Biserică.

Și vorbind despre osteneala lui pentru credința Stăpînului său, să ne mai reamintim lucrarea lor curajoasă și plină de rîvnă, care a schimbat fața lumii, făcînd din păgîni ucenici, din sclavi și robi sfinți, din desfrîinate mironosițe, tuturor aducîndu-le mintuirea.

Măreția ostenelelor lor pe toată întinderea lumii cunoscută atunci, ne dă ideia de măreața luptă a acestor eroi ai creștinătății și ne îndreptățește să credem că numai voia și Duhul lui Dumnezeu a fost cu ei și că în adevăr și chemarea și lucrarea lor n-a fost de la oameni ci de la Dumnezeu, așa cum a întrevăzut vestitul Gamaliel, despre care ne spun Faptele Apostolilor, cap. V, 38—39: „Și acum vă zic vouă: Nu vă legați de acești oameni, ci dați-le bună pace, căci dacă această punere la cale sau acest lucru este de la oameni, se va nimici. Iar de este de la Dumnezeu nu veți putea să-i nimiciți, ca nu cumva să vă aflați în luptă chiar cu Dumnezeu“, — ca vorbind în felul acesta, a făcut de s-a dat drumul Apostolilor din închisoare.

Lucrarea lor dăinuiește pînă astăzi și va dura pînă la sfîrșitul veacurilor, căci e veșnică întocmai ca și Dumnezeu Tatăl.

Pe sfîntul Apostol Andrei, sfînta noastră Biserică îl prăznuiește totdeauna în ziua de 30 noiembrie, în fiecare an în prag de iarnă ca și cînd ar fi vreo legătură între sufletul lui năvalnic și viforniele ce se pregătesc în străfundurile de miazănoapte ce ajung pînă la noi.

Sfîntul Apostol Andrei de felul lui era din orașul Betsaida, de unde era și Filip și cu fratele său Petru. Mai întii a fost ucenic al Sf. Ioan Botezătorul, al aceluia îndrăzneț din pustie și a fost martor cînd a auzit din gura acestui mare om: „Iată Mielul lui Dumnezeu carele ridică păcatele lumii“. Incolțise în inima lui dorința de a cunoaște pe acest „Miel al lui Dumnezeu“. De aceea într-o bună zi a părăsit Iordanul împreună cu alt ucenic, Ioan, care a devenit Sf. Ioan Evanghelistul „ucenicul cel iubit al Domnului“ și au pornit în căutarea lui Iisus. Și Domnul văzîndu-i în urma lui li-o ia înainte întrebîndu-i: „Ce căutați?“ Iar ei sfioși îi spuneau: „Invățătorule, unde locuiești?“ Și Iisus le-a zis: „Veniți să vedeți!“.

În adevăr, ucenicii profetului merseră la Iisus și au rămas în noaptea aceea cu El.

Cum le-o fi vorbit Domnul în acele ore de noapte tîrzie! Ce s-o fi petrecut în sufletul lui! Nu știm. Știm atît că Andrei a mers apoi direct la fratele său Petru și i-a zis cu hotărîre și fără pic de șovăire: „Am aflat pe Mesia“ (Ioan I, 41). Și de acum n-a mai avut altă dorință decît să-L facă cunoscut tuturor și mai tîrziu cînd sfîntul Ioan Botezătorul era închis în temniță, pentru încredințarea lor, a ucenicilor, a trimis să întrebe pe Domnul: „Dacă El este Mesia sau să aștepte pe altul“. Și cei trimiși au fost tot cei doi cari ardeau de dorința de a mai vedea pe Domnul.

Cînd au sosit acești doi ucenici, găsiră pe Iisus înconjurat de săraci, de bolnavi, de copilași cu mamele lor, binecuvîntînd pe unii, vindecînd pe alții și mîngîind pe toți. Străbătura prin mulțime și duseră lui Iisus însărcinarea: „Ești Tu acela care trebuie să vină sau trebuie așteptat un altul?“.

Iisus drept răspuns întinde mîna, le arată mulțimea și le zice: „Duceți-vă și spuneți lui Ioan ceace ați văzut și auzit: orbii văd, ologii umblă, leproșii sînt vindecați, surzii aud, morții înviază și săracii sînt binecuvîntați“ (Matei XI, 4).

Cei doi ucenici văzînd minunile n-au mai stat la îndoială, ci numai după puțin timp, cînd Domnul l-a găsit împreună cu fratele său Petru la lacul Tiberiadei și i-a chemat la vinătoarea de oameni: „au lăsat totul și au mers după Dînsul“. Și de atunci nu s-a mai despărțit o clipă de Domnul, ci a fost martor și al bucuriilor și al suferințelor Lui.

Două ocazii ne dau Sfinții Evangheliști de vorbire despre acest Sfânt Apostol, și anume: odată cu ocazia înmulțirii piinilor și odată în preajma minunii învierii lui Lazăr.

Iată-L pe Domnul în pustie înconjurat de gloate flămânde ce le apucase seara acolo în pustie și când toți se întrebau, de unde atîta hrană pentru aceștia, el, Apostolul Andrei are curajul să spună, — deși își da seama că n-ajunge, dar știa și puterea dumnezeiască a Mîntuitorului, — că este un băiețel care are cinci piini și doi pești.

Și știm că Domnul binecuvintează aceste merinde și hrănește miile de oameni, ba strînge și douăsprezece coșuri de fărimături.

Și altă dată ni se amintește, cînd după învierea lui Lazăr niște greci veniți cu ocazia sărbătorii Paștelui voiau să vadă pe Iisus. Și spun această dorință lui Filip care era tot din Betsaida: „Doamne, am vrea să vedem pe Iisus“, dar el n-a avut îndrăzneală singur și a spus lui Andrei și amîndoi merg și spun aceasta lui Iisus (Ioan XII, 22).

De atunci Sfinții Evangheliști nu ne mai spun nimic despre el. Desigur că a fost și el martor tragediei Domnului pe Sfînta Cruce și totodată și unul din cei înarmați de Sfîntul Duh în ziua Cincizecimii.

Iată că sosi și ziua tragerii la sorți întru îndeplinirea testamentului lăsat de Domnul — „Mergînd învățați toate neamurile“ — și lui Sf. Andrei i-a căzut la sorți cea mai mare întindere de pămînt, să meargă să propovăduiască pe Domnul între popoarele de pe coastele Mării Negre, să meargă prin Elada, prin Tracia pînă la Dunăre, pînă în părțile de miază-noapte ale Mării Negre și după tradiție chiar în sudul Rusiei de astăzi.

Și înarmîndu-se cu un toiag, în virful căreia sta de veghe Sfînta Cruce în tovărășia unor ucenici aleși de el din cei 70 și a altora, avînd mereu în față cuvintele: „Iată Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor“ — a cucerit și lucrat cu toată rîvna în ogorul hărăzit de Dumnezeu, cercetînd toate orașele cunoscute atunci. A străbătut Niceea, Sinopi, orașele din Tracia, Macedonia, Tesalonic, unde a înființat o mulțime de comunități creștine, ridicînd altare, vindecînd pe mulți și săvîrșind nenumărate minuni.

Iată-l ajuns în ostrovul Peloponezului în Petra, unde a convertit la noua credință, pînă și pe soția guvernatorului pe care a și tîmăduit-o de o boală cumplită, dar guvernatorul cu toate minunile tot păgîn a rămas.

L-a aruncat în temniță. Aici e cercetat de soția guvernatorului cea vindecată și creștinată de el, cu fratele ei Stratoclis, l-a creștinat și pe acesta și l-a făcut chiar episcop, ce i-a urmat cu credință, avînd și el multă dragoste de Hristos.

Cînd a auzit norodul — în majoritate încreștinat de el — că e în închisoare a vrut să-l scape; dar apostolul care vedea în aceasta o întîrziere a muceniciei lui le zise: „Nu faceți împiedecare muceniciei mele, să nu mi se prefacă pacea lui Hristos în turburare diavolească“.

Și l-au pornit păgînii în frunte cu tiranul de guvernator să-l omoare prin răstignire. Tot drumul spre suferințe a fost un apărător a crucii, al morții pe cruce a Mîntuitorului, ba și prigonitorului i-a strigat vîzîndu-l atît de împietrit: „Ascultă, fiu al pierzării, gătît pentru focul cel veșnic, cu cît mai grele munci voi răbda, cu atît mai bine primit voi fi de Domnul meu. Eu sînt robul muncii Lui. Nu pentru pătîmirea mea mă mîhnesc ci pentru pierzarea ta“. Și la vederea crucii a început s-o laude zicînd: „Bucură-te cruce sfințită cu trupul lui Hristos!“ „Primește-mă cu ușurință, pe mine ucenicul Aceluia, care a fost răstignit pe brațele tale, căci și eu totdeauna te-am iubit și am dorit să te îmbrățișez...“!

Nu l-au răstignit însă, ca la orice răstignire, ci l-au spânzurat pe lemn ca să sufere mai mult, pe cruce în formă de X de tipar, cruce care pînă astăzi se numește Crucea Sfintului Andrei.

Și astfel octogenarul Apostol a slăvit pe Dumnezeu, murind pe Sf. Cruce, ca și Petru fratele său, ca și Domnul nostru Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru al tuturor.

Cel dintii semănător al credinței creștine pe meleagurile noastre, a fost el, Sf. Apostol Andrei și deci creștinismul nostru este de origină apostolică și poate de aceea l-avem atît de curat, atît de ortodox și poate de aceea am devenit și creștini mai curînd decît toate popoarele din jurul nostru.

În adevăr, noi avem o mulțime de legende ce se păstrează mai ales în părțile Moldovei, cum Sf. Andrei, venind să creștineze și părțile acestea ce-i căzuse și ele la sorți, se lupta cu vînturile reci ce aduceau zăpadă, cu fiarele sălbatice și în special cu lupii, străbătînd cu greu pădurile și hățîșurile ce se întindeau atunci pe o bună parte din țara noastră și erau culcușurile unor astfel de fiare.

Tradiția spune că ajungînd pînă prin părțile Dobrogei de astăzi, lumea era foarte turburată de haitele de lupi ce mișunau în tufișurile bălților de lîngă Dunăre și Bărăganul nostru. Și Apostolul, avînd darul vindecărilor și mai ales al minunilor, a vindecat rănile multora și prin rugăciuni lega gura lupilor, apărînd pe oameni și vitele lor și toți îl aveau de sfînt și de mare ocrotitor.

Prăznuind pe Sf. Apostol Andrei, sfînta noastră Biserică, întocmai ca o mamă bună și duioasă ni-l pune înainte și pe el, ca mereu să auzim de faptele lui și să ne fie nouă pildă în această viață atît de frămîntată.

Să luăm exemplu de neînfricată apărare a credinței și a sfintei Cruci de la acest mare Apostol și să ne însuflețim de dragostea de a lucra în ogorul Domnului în casa noastră, între vecinii, prietenii și cunoscuții noștri, unde este atîta nepăsare, atîta noian de păcat și atîta învîrtoșare a inimii.

Apărați ori unde se simte micșorată sfînta Cruce, simbolul jertfei Domnului, a celor mai buni Apostoli ai Lui și care totodată e și semnul pecetluirii mormîntului nostru.

Astăzi, nimeni nu ne stă împotriva. Avem toată libertatea de a ne adăpa sufletul la altarele credinței noastre. Și dacă poate fi vorba de vre-un dușman, apoi acela este în noi. E păcatul ce ne stăpînește sufletul nostru. Acesta este dușmanul nostru neîmblînzit, împotriva căruia trebuie să luptăm cu bărbăție.

Cei care purtați numele Apostolului și mai ales cei care l-ați ales de ctitor al caselor voastre, punîndu-vă viața și tot ce e al vostru sub pavăza și ocrotirea sfintului, aveți încrederea că n-ați greșit și ori de cîte ori alergați la el, veți avea bună și deplină reușită.

Și voi toți, iubiților, care acum, poate pentru prima oară ați auzit despre strădania și sfîrșitul lui mucenicesc, nu-l uitați ci mereu să vă aduceți aminte de el și sfîrșiți rugăciunea voastră de seară și de dimineață cu astfel de cuvinte:

„Sfînte Apostole Andrei, întîiule chemat al Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, și mai ales să dăruiască pace sufletelor noastre“. Amin!

Arhidiacon ANDREI IACOBEANU

PENTRU APĂRAREA PĂCII

I. P. S. MITROPOLIT NICOLAE AL KRUTIȚEI ȘI COLOMNEI A FOST DECORAT CU ORDINUL STEAGUL ROȘU AL MUNCII

La 16 august a. c. Președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., Kliment Efremovici Vorosilov, a înmănat la Kremlin înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae de Krutița și Colomna ordinul „Steagul Roșu al Muncii” pentru îndelungata sa activitate patriotică și pentru participarea activă la lupta pentru apărarea păcii.

Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae de Krutița și Colomna este un mare Ierarh al Bisericii Ortodoxe Ruse și putem afirma cu drept cuvânt un mare Ierarh al întregii Ortodoxii.

Prin aleasa sa cultură, prin deosebitul său talent oratoric, prin înfățișarea sa majestoasă și plină de farmec, înalt Prea Sfințitul Nicolae s-a impus dragostei și respectului tuturor participanților la diferitele Congrese și Conferințe mondiale privind cauza apărării păcii și prin aceasta în tot pământul este cunoscut numele lui.

„Boagăția erudiției și a experienței duhovnicești, minunata armonie a compoziției și logica gândirii, unite cu o strălucită expunere artistică, alcătuiesc calitățile cele mai de seamă ale înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae, calități pe care le aflăm mai ales în predicile sale”, pe care clerul și credincioșii sfintei noastre Biserici le cunosc, fiind traduse în limba română din îndemnul Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian al României.

La ceremonia înmănării ordinului au fost de față A. F. Gorchin, Secretar adjunct al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. și G. G. Karpov, Președintele Consiliului pentru problemele Bisericii Ortodoxe Ruse, de pe lângă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S.

Înmănuindu-i ordinul, K. F. Vorosilov a adresat mitropolitului Nicolae următoarele cuvinte:

„ Prea cinșite Mitropolit! Cu mare satisfacție vă înmănez ordinul Steagul Roșu al Muncii, cu care ați fost decorat pentru marea dvs. activitate patriotică depusă timp de mulți ani. Guvernul Uniunii Sovietice, ca și poporul nostru, dă o înaltă prețuire meritelor dvs. în lupta pentru cauza

păcii în întreaga lume. Vă felicit din inimă și vă urez sănătate și noi succese în marea dvs. activitate nobilă, îndreptată spre consolidarea păcii, prieteniei și colaborării între toate popoarele“.

Cuvintelor de felicitare adresate de Președintele Sovietului Suprem al U.R.S.S. — Inalt Prea Sfințitul Nicolae a răspuns următoarele :

„Dragă Kliment Efremovici! Cu un sentiment de profundă recunoștință față de scumpul nostru guvern primesc din miinile dvs. Inaltul semn de atenție față de munca mea modestă. Activitatea pe care am depus-o în măsura puterilor mele pentru binele Patriei iubite, în timpul războiului și după război, participarea mea la lupta pentru pace, reprezintă o poruncă a conștiinței mele religioase, îndeplinirea datoriei mele de creștin, ca Ierarh al Bisericii Ortodoxe Ruse.

Dar eu sînt nu numai slujitor al Bisericii, eu sînt și cetățean al unei țări mari, al cărui popor sub conducerea guvernului său se află în fruntea omenirii iubitoare de pace, în lupta sfîntă pentru pace și prietenie între popoare.

Și, deaceea, pe lângă datoria bisericească, stimulenta activității mele modeste pe acest tărîm, care a fost distinsă în prezent cu o decorație atît de înaltă, îl constituie simțămîntele mele cetățenești, dragostea mea față de Patrie și exemplul insuflețitor de slujire a cauzei păcii, pe care îl dă întregul popor sovietic glorios, din familia căruia am fericirea să fac parte.

Vă rog, dragă Kliment Efremovici, ca odată cu profunda mea recunoștință să asigurați scumpul nostru Guvern de hotărîrea mea fermă de a servi și de acum înainte patria și idealurile luminoase ale păcii în întreaga lume“.

Intr-adevăr: ca Ierarh al Bisericii Creștine Ortodoxe Ruse, Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae este convins că „participarea Bisericilor creștine la rezolvarea marilor probleme ale zilelor noastre are o colosală importanță pozitivă“.

„Însă, pînă acum — spune marele Ierarh în raportul făcut la Conferința tuturor Bisericilor și comunităților religioase din U. R. S. S. închinată problemei apărării păcii în întreaga lume — încă n-au aderat toate comunitățile religioase la mișcarea partizanilor păcii. Se știe că, abținerea dela această participare se produce acolo unde considerentele politice sînt preferate celui religios, iar participarea crește neconținut în cercurile insuflețite de conștiința datoriei religioase. Ca normă generală, participarea activă crește de jos, din sinceritatea maselor de credincioși, iar abținerea se manifestă mai cu seamă în cercurile conducătoare ale unor Biserici și comunități religioase.

Noi însă avem credința că toți credincioșii și conducătorii lor care nu participă încă la cauza sfîntă a apărării păcii, vor intra în rîndurile noastre și la aceasta îi vom chema pe toți credincioșii din întreaga lume.

Gravitatea situației internaționale împreună cu perspectiva unei totale nimiciri, trebuie să-i facă pe toți creștinii să ajungă la singura soluție adevărată: să apere cu unanimitatea lor pacea și dreptatea așa cum ne obligă religia mîntuirii și să facă totul pentru destinderea încredințării internaționale.

Ce trebuie pentru aceasta? Trebuie să așeze poruncile Evangheliei mai presus de orice considerente politice și prin unitatea lor în apărarea păcii să asigure continuarea operei lui Hristos printre popoarele pașnice“.

Ca cetățean al Patriei sovietice, marele Ierarh ia parte cu însuflețire și devotament la slujirea ei.

Sînt grăitoare în această privință cuvintele rostite în același raport despre care am amintit mai sus:

„De predica pentru pace trebuie legată și educarea sentimentului patriotic sau al dragos'eii de patrie. Acest sentiment constituie cea mai principală temelie a dezvoltării spirituale și materiale a fiecărei națiuni. Același sentiment nu numai că ne inspiră și ne îndeamnă la opere cu caracter obșteșc și la acte de vitejie, ci le și înalță pînă la jertfirea de sine.

Nu mai este nevoie să spunem că religia descoperă în om chipul lui Dumnezeu, educă și întărește în oameni conștiința demnității omenești. Nu urmează oare de aci sarcina de a întrefine în inimile credincioșilor această demnitate și a o întări prin sentimentul de dragoste și respect față de demnitatea semenului? Influența religioasă întărește raporturile omenești prin legătura morală a frăției.

În unire cu patriotismul, ideea de frățietate se transformă în chip inevitabil în ideea de egalitate de drepturi între popoare care nu dă nici temei și nici loc la sentimentul de exclusivism național; dimpotrivă ea cere respect pentru celelalte națiuni, respinge împilarea națională și duce la prietenie și colaborare între popoare. A descoperi credincioșilor temeiurile morale ale raporturilor dintre oameni și popoare, a propovădui respectul reciproc și pacea, ca temelie a acestor raporturi, iată care este sarcina principală prin educația religioasă a credincioșilor.

În ce privește patria sovietică și viața cea nouă ce se crează aici, arătăm din același raport spusele marelui Mitropolit:

„Însă nu se poate să nu amintim de acea datorie esențială a Bisericilor de a întări zi de zi în credincioși o atitudine esențială față de munca ce folosește tuturor și față de proprietatea obștească. Știm că munca creatoare nu este numai un mijloc de existență ci și o condițiune necesară pentru perfecționarea fizică și morală a omului; știm deasemeni că atitudinea conștientă față de bunul obșteșc nu e determinată numai de teama de pedeapsă, ci și de porunca conștiinței religioase, căci munca folositoare tuturor creiază valori necesare binelui obșteșc. De aceea oamenii religioși pot înțelege ușor sfînta datorie de a nu se atinge de roadele muncii create spre binele întregului popor și în numele menținerii păcii.

Cercetînd sfera acțiunii religioase nu se poate să trecem cu vederea o sarcină de mare importanță: de a influența mereu pe credincioși ca să sporească sentimentul de răspundere morală față de îndeplinirea datoriilor cetățenești. Acest sentiment constituie un element necesar al conștiinței religioase, educat în spiritul cunoașterii foloaselor muncii și oricăror funcțiuni puse în slujba poporului și a Statului.

Acestea sînt sarcinile noastre comune. Faptul că le-am enumerat aici nu exclude posibilitatea de a se găsi noi mijloace de slujire a cauzei păcii pe cale religioasă. Unul din acestea ar putea fi lărgirea legăturilor cu societățile coreligionare din celelalte țări în scopul apropierii popoarelor și al unirii eforturilor în apărarea păcii.

Să intensificăm lupta pentru pace, iubii prieteni! Să nu precupețim niciun efort pentruca lupta noastră pentru pace să devină o mare contribuție la cauza comună a apărării păcii! Ne însuflețește în această luptă marea și puternica noastră patrie.

Deasupra valurilor tulburi ale oceanului infuriat, Uniunea Sovietică se ridică întocmai ca o inexpugnabilă citadelă a păcii. Citadela noastră e mai înaltă decît Monblancii și Evereștii”.

Cu astfel de convingeri a servit și servește Biserica Ortodoxă Rusă și statul sovietic, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae de Krutița și Colomna.

Decorarea Înalt Prea Sfinției Sale este o răsplată binemeritată din partea Guvernului și poporului sovietic și constituie pentru întreg clerul și credincioșii acestei Sfinte Biserici, un semn de înaltă prețuire pe care Guvernul acestei țări o acordă Bisericii Ortodoxe Ruse.

Personalitatea marelui Ierarh constituie un exemplu viu și demn de urmat pentru toți slujitorii și credincioșii acestei Sfinte Biserici.

Pentru slujitorii și credincioșii Sfintei Biserici Ortodoxe Române, decorarea Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae constituie un imbold care să ne facă să fim mai devotați și mai hotărâți în servirea Sfintei noastre Biserici Ortodoxe și slujirii devotate a scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

Ne îndeplinim o datorie de conștiință făcând din inimă urarea:

Intru multi și fericiți ani, Înalt Prea Sfințite Părinte Mitropolit Nicolae!

Pr. AL. IONESCU

NOI PAȘI SPRE SLĂBIREA INCORDĂRII INTERNAȚIONALE

O seamă de evenimente din ultima vreme au demonstrat, cu limpezime, rolul important pe care-l are, în ameliorarea situației internaționale, contactul personal între conducătorii de state și popoare. La Conferința de la Geneva a celor patru Mari Puteri, din luna iulie a.c., contactul direct între șefii guvernelor respective „a fost deosebit de rodnic și însemnătatea lui nu a fost mai mică decît inșiși tratativele oficiale”. Se știe, de asemenea, că chiar înainte de Geneva, vizita delegației Guvernamentale sovietice în Jugoslavia și vizita primului ministru al Republicii India, dl. Jawaharlal Nehru, în Uniunea Sovietică, au dat rezultate pozitive pentru îmbunătățirea relațiilor internaționale.

Rodnicia și utilitatea contactului personal între conducătorii de state au primit o elocventă confirmare și de la unele evenimente petrecute în ultimile cîteva săptămîni. Discuții directe, purtate cu francheță, cu sinceritate și cu dorința de a afla soluții convenabile pentru cei interesați, au dus la rezolvarea unor probleme care au limpezit mult atmosfera internațională și au creat premise noi pentru lămurirea altor probleme de care depinde pacea lumii.

Trei sînt aceste evenimente asupra cărora s-a concentrat interesul și atenția oamenilor și popoarelor iubitoare de pace:

1. Tratatîvele dintre delegațiile guvernamentale ale Uniunii Sovietice și Republicii Federale Germane;
2. Tratatîvele dintre delegațiile guvernamentale ale Uniunii Sovietice și Republicii Democratice Germane;
3. Tratatîvele dintre delegațiile guvernamentale ale Uniunii Sovietice și Republicii Finlandeze.

Succesul cu care s-au încheiat aceste tratative a dovedit odată în plus, că singura cale către rezolvarea tuturor problemelor divergente dintre state și popoare este calea discuțiilor deschise în jurul mesei rotunde, calea analizării obiective și binevoitoare a diferendelor, calea prieteniei, înțelegerii și păcii, — iar nu calea abruptă și stincoasă a „războiului rece”, calea dezbaterilor de pe discreditatele „poziții de forță”, calea alunecoasă a întămidărilor anacronice, nerealiste și uneori, puerile, prin irresponsabilitatea lor.

Orice om, cit de simplu, sau cum se spune în Apus, chiar „omul de pe stradă”, vede cu claritate și cunoaște fără greș, că — în era uluitoarelor descoperiri științifice pe care le trăim, în era incomensurabilei forțe termonucleare — omenirea nu poate merge decît pe drumul luminos al păcii și prieteniei între state și popoare, dacă vrea să-și cruțe viața de suferințe fără margini, dacă vrea să-și păstreze vistierile milenare ale culturii și civilizația lumii, dacă vrea să-și apere prezentul și să-și chezăsuiască viitorul. Cine nu poate înțelege acest adevăr, sau nu vrea să-l înțeleagă, — fie el om de stat, personalitate politică, ori conducător de noroade — acela se exclude singur din stupul existenței umane, dovedindu-se vrăjmaș al omenirii, vrăjmaș al poporului său, al țării sale, al familiei sale și chiar vrăjmaș al lui însuși.

Metoda tratativilor pașnice, de pe pozițiile de forță morală pe care o conferă conștiința popoarelor, conștiință care strigă cu însetare după pace, colaborare, înțelegere și prietenie între toți oamenii și noroadele de pe pămînt, este unica metodă salvatoare pentru turburata noastră epocă.

Pusă la încercare, metoda tratativilor pașnice a dat totdeauna, mai de vreme sau mai tîrziu, rezultate fericitoare pentru pacea lumii. Roadă a tratativilor a fost încetarea războiului sîngeros din Coreea; roadă a tratativilor a fost oprirea însîngerării din Indochina; roadă a tratativilor a fost restabilirea Austriei ca stat independent și democrat; roadă a tratativilor este reluarea relațiilor tradiționale de prietenie între popoarele Uniunii Sovietice și Iugoslaviei.

*

Oamenii și noroadele iubitoare de pace și mai cu deosebire popoarele sovietic și german, au luat cunoștința cu negrăită bucurie și cu mare satisfacție despre succesul tratativilor dintre delegațiile guvernamentale ale Uniunii Sovietice și Republicii Federale Germane.

Aceste tratative — inițiate de guvernul Uniunii Sovietice, pe linia consecvenței politice de pace și colaborare internațională a poporului sovietic — au avut loc la Moscova, între 9 și 13 septembrie, și s-au încheiat cu adoptarea unor importante hotăriri, menite să normalizeze raporturile dintre popoarele sovietic și german. S-a ajuns, astfel, — după discuții purtate cu francheță și sinceritate între cele două delegații guvernamentale — la un acord asupra stabilirii de relații diplomatice între cele două țări, acord ce va intra în vigoare de îndată ce își vor da consimțămîntul Guvernul și Bundestagul Republicii Federale Germane, precum și Prezidiul Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice. S-a hotărît, deasemenea, să se creeze, la Bonn și Moscova, ambasade și să se facă schimb de reprezentanți diplomați cu rang de ambasadori extraordinari și plenipotențari.

S-a mai căzut de acord ca, în r-un viitor apropiat, să se ducă tratative între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană, în problema dezvoltării comerțului între cele două țări.

Comunicatul final, adoptat de comun acord, și scrisorile schimbate între N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., și cancelarul federal K. Adenauer, arată rezultatele pozitive ale tratatelor. Astfel, în scrisoarea lui N. A. Bulganin se spune: „Guvernul Uniunii Sovietice își exprimă convingerea că relațiile diplomatice care se s'abiles în prezent vor contribui la dezvoltarea înțelegerii reciproce și a colaborării dintre Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană, în interesul păcii și securității în Europa. Procedind astfel, guvernul sovietic pornește de la faptul că stabilirea și dezvoltarea de relații normale între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană vor contribui la rezolvarea problemelor nereglementate privind întreaga Germanie și vor trebui să ajute la soluționarea principalei probleme naționale a poporului german — restabilirea unității unui stat german democratic“.

În termeni asemănători este redactată și scrisoarea cancelarului federal, K. Adenauer.

Succesul tratatelor de la Moscova au creat o temelie trainică pentru dezvoltarea unor relații prietenești între poporul sovietic și poporul german de dincolo de Elba, relații care pînă acum se purtau numai cu Republica Democrată Germană. Și, desigur, de pe urma acestei noi situații vor avea de cișligat nu numai popoarele sovietic și german, ci toate popoarele europene, interesate în asigurarea păcii și securității pe continentul nostru.

Fără îndolală, rezultatul tratatelor de la Moscova este dătător de legitime speranțe. „El este de bun augur pentru conferința celor patru miniștri ai afacerilor externe, care va avea loc la sfîrșitul lunii octombrie la Geneva, ca și pentru alte întîlniri internaționale proiectate. Succesul tratatelor de la Moscova arată că, atunci cînd există dorința de a colabora, pot fi trecute orice bariere și se poate găsi o ieșire din situațiile cele mai grele” și mai dificile.

Au existat o seamă de pesimiști — de sigur pesimiști interesați, care trag foloase de pe urma tuturor neînțelegerilor internaționale — care profeteau sumbru, ca niște corbi funerarî, insuccesul tratatelor de la Moscova. Este adevărat că au fost destule momente grele în cursul discuțiilor. Sinceritatea cu care s-au purtat dezbaterile a trezit multe temeri. „Acum, însă, a devenit limpede pentru toată lumea, cît de neîntemeiate au fost aceste temeri. Sinceritatea n-a împiedecat, ci a contribuit la un schimb larg și rodnic de păreri în toate problemele care interesau cele două părți. Punctele de vedere și părerile participanților la tratative au fost exprimate cît se poate de limpede. Mai mult decît atît: se poate spune că sinceritatea a dat naștere înțelegerii reciproce, în spiritul căreia s-au desfășurat tratativele. S-a creiat o încredere reciprocă și trebuie să sperăm că ea se va dezvolta și de aici înainte”, punîndu-se o piatră de temelie la dezvoltarea unor relații bune între popoarele sovietic și german, cheazășie a păcii și securității în Europa.

Omenirea iubitoare de pace a înregistrat cu satisfacție cuvintele rostite de N. S. Hrusciiov în timpul tratatelor, ele fiind o mărturie în plus despre statornicia politică de pace a Uniunii Sovietice: „Guvernul sovietic are un singur țel: asigurarea păcii în lumea întreagă. Noi nu căutăm alte căi decît acelea care duc la stabilirea unor relații de prietenie și nu vrem ca aceste relații să fie îndreptate împotriva altor state — Anglia, Franța, Statele Unite, sau împotriva oricărui alt stat. Considerăm că aceasta nu este politica noastră. Uniunea Sovietică vrea să stabilească cu Republica Federală Germană relații normale, de prietenie, și dorim să stabilim aceleași relații între statul nostru și Marea Britanie, între statul nostru și

Franța, între statul nostru și Statele Unite ale Americii, precum și cu toate celelalte țări ale lumii"... , indiferent de orînduirea lor socială.

Toți cei ca iubesc pacea — și aceștia sînt cei mai buni fii ai omenirii — sînt recunoscători marelui popor sovietic pentru consecvența și fermitatea politicii sale de pace, politică atît de salutară pentru securitatea și liniștea tuturor popoarelor.

Un act de mare importanță istorică este și „Tratatul cu privire la relațiile dintre Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste și Republica Democrată Germană”, semnat la 20 septembrie, la Moscova, ca și celelalte documente adoptate în urma tratativilor dintre delegațiile guvernamentale ale acestor două țări, tratative ce au avut loc între 17 și 20 septembrie, în capitala Uniunii Sovietice.

În comunicatul final asupra tratativilor se face precizarea, că „tratativele s-au desfășurat într-o atmosferă de prietenie și cordialitate... Cele două părți și-au exprimat convingerea fermă că acest Tratat, bazat pe principiile egalității în drepturi, respectării reciproce a suveranității și neamestecului în treburile interne, va contribui la întărirea și dezvoltarea continuă a relațiilor de prietenie, a strînsei colaborări care există între Uniunea Sovietică și Republica Democrată Germană. Cele două părți sînt convinse de asemenea, că Tratatul va constitui un important factor pentru întărirea păcii și securității în Europa și va contribui astfel la refacerea unității Germaniei ca stat iubitor de pace și democrat”. Cele două părți au subliniat că, pentru ca la Conferința de la Geneva a miniștrilor afacerilor externe ai celor patru mari puteri, să se poarte discuții rodnice în problemele privind Germania, este de trebuință ca la discutarea acestor probleme să ia parte atît Guvernul Republicii Democratice Germane, cît și Guvernul Republicii Federale Germane. În Comunicat se mai arată că în cursul tratativilor „a avut loc un schimb de păreri în problema acelorora dintre foștii prizonieri de război germani, care se mai află în U.R.S.S. și care își ispășesc pedeapsa pentru crimele pe care le-au săvîrșit. Guvernul sovietic a declarat că va examina favorabil această problemă și va prezenta propuneri Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.”.

În conformitate cu art. 1 din Tratat, Republica Democrată Germană este liberă să adopte hotăriri în problemele de politică internă și externă care o privesc, inclusiv relațiile cu Republica Federală Germană, precum și dezvoltarea relațiilor cu celelalte state.

În art. 4 din Tratat se precizează, că trupele sovietice care se află temporar pe teritoriul Republicii Democratice Germane nu se vor amesteca în treburile interne ale republicii și în viața social-politică a țării.

În timpul tratativilor au fost analizate și elaborate — în spiritul bunelor relații de prietenie dintre cele două țări — toate măsurile trebuitoare spre a asigura Republicii Democratice Germane deplina exercitare a suveranității sale în treburile interne și externe. S-a stabilit astfel, că R. D. Germană își va asuma paza și controlul frontierelor sale și pe linia de demarcație, pe centura exterioară a Marelui Berlin, în Berlin, precum și pe căile de comunicație dintre Republica Federală Germană și Berlinul Occidental, care trec prin teritoriul Republicii Democratice Germane. De asemenea, guvernul sovietic — dînd urmare dorinței exprimate de guvernul R. D. Germane — a hotărît să desfășoare funcția de înalt comisar al U.R.S.S. în Germania și a stabilit că legile, directivele, ordinele și celelalte hotăriri ale Consiliului de Control din Germania, emise între anii 1945 —

1948, își incetează valabilitatea pe teritoriul R. D. Germane. În chipul acesta s-au creat condițiile pentru consolidarea continuă a puterii populare în republică, cetățenii acesteia devenind singurii stăpîni ai patriei lor.

În legătură cu documentele izvorite din tratativele prietenești de la Moscova, spunea cu dreptate Otto Nuschke, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al R. D. Germane, că prin acestea se acordă Germaniei Democrate o „adevărată suveranitate, o garanție contractuală a suveranității”.

Fără îndoială, rezultatele tratatelor dintre Uniunea Sovietică și Republica Democrată Germană umple de bucurie inimile tuturor germanilor de ambele laturi ale Elbei. Consolidarea prieteniei și colaborării dintre R. D. Germană și Statul Sovietic este în interesul întregului popor german. Rezultă cu claritate acest adevăr din prevederile art. 5 al Tratatului, în care se arată că părțile contractante socotesc drept scopul principal al lor realizarea unei reglementări pașnice pentru întreaga Germanie pe calea tratatelor corespunzătoare. În conformitate cu aceasta, ele vor întreprinde eforturile necesare pentru o reglementare pe bază de Tratat și pentru refacerea unității Germaniei pe baze pașnice și democratice.

Sînt semnificative și vrednice de subliniat, prevederile art. 6 din Tratat, în care — spre satisfacția întregului popor german — se precizează că Tratatul va rămîne în vigoare numai pînă la refacerea unității Germaniei ca stat pașnic și democratic. Această prevedere vădește năzuința sinceră a celor două părți de a nu întreprinde acțiuni care ar putea îngreuna sau complica problema unificării Germaniei. Mai mult de cît atît, părțile contractante declară că sînt gata să participe, în spiritul unei sincere colaborări, la toate acțiunile internaționale, care au drept țel asigurarea păcii și securității în Europa și în lumea întreagă și care sînt în conformitate cu principiile Cartei Organizației Națiunilor Unite.

În legătură cu succesul tratatelor de la Moscova, Primul Ministru al R. D. Germane, Otto Grotewohl, a spus: „Tratativele noastre arată întregului popor german calea pe care trebuie să pășească pentru a stabili, cu Uniunea Sovietică și cu celelalte popoare, relații pătrunse de spiritul încrederii reciproce și al solidarității frățești”.

Popoarele iubitoare de pace vād în tratativele purtate între delegațiile guvernamentale ale Uniunii Sovietice și Republicii Democrate Germane, ca și în documentele semnate la Moscova, un nou și însemnat pas pe calea destinderii internaționale, pe calea asigurării păcii și securității în Europa, pe calea unificării Germaniei.

*

Opinia publică europeană a salutat cu bucurie tratativele dintre reprezentanții Uniunii Sovietice și Republicii Finlandeze, care au avut loc la Moscova între 16 și 20 septembrie a.c., tratative care înseamnă o nouă etapă în dezvoltarea prieteniei sovieto-finlandeze, o contribuție nouă la întărirea păcii și securității în nordul Europei și în lumea întreagă.

În comunicatul final al tratatelor se arată că discuțiile s-au desfășurat „într-un spirit de încredere deplină, cordialitate și înțelegere reciprocă, și au fost pătrunse de năzuința ambelor părți spre întărirea continuă a relațiilor de prietenie existente între Finlanda și Uniunea Sovietică, relații bazate pe egalitate în drepturi, neamestec în treburile interne, respectarea reciprocă a suveranității de stat și a independenței naționale, în conformitate cu scopurile și principiile Organizației Națiunilor Unite”, ca și cu interesele păcii și securității internaționale.

În cursul acestor tratative, cele două părți — considerînd că Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuată între Uniunea Sovietică și Finlanda, încheiat la 6 aprilie 1948, constituie o bază trainică pentru întărirea relațiilor reciproce de prietenie și contribuie la consolidarea păcii și securității în partea de nord a Europei — au căzut de acord să se prelungească cu 20 de ani durata valabilității acestui Tratat și au semnat un protocol corespunzător.

De asemenea, Uniunea Sovietică — ținînd seama de relațiile de bună vecinătate dintre cele două țări, precum și de faptul că în situația internă națională s-a produs o anumită destindere, în deosebi în urma Conferinței de la Geneva — a considerat posibil să renunțe la drepturile sale de arendă asupra teritoriului finlandez Porkkala-Udd, drepturi acordate Uniunii Sovietice, pe termen de 50 de ani, potrivit Tratatului de pace cu Finlanda din 10 februarie 1947, pentru a organiza acolo o bază militară maritimă. „În legătură cu aceasta, guvernul sovietic a hotărît să lichideze baza sa militară maritimă Porkkala-Udd, să retragă trupele sovietice aflate acolo și să transmită Finlandei teritoriul arendat Porkkala-Udd. Totodată, guvernul sovietic va ceda gratuit guvernului Finlandei, clădirile de locuit, comunale și de uz obștesc, depozitele și alte clădiri, precum și utilajul portuar cu debarcaderele și celelalte instalații construite de partea sovietică pe teritoriul Porkkala-Udd”.

Președintele Finlandei, I. K. Paasikivi, caracterizînd hotărîrea Uniunii Sovietice de a renunța la drepturile sale asupra bazei maritime militare din Porkkala-Udd, a declarat: „După părerea mea, acest gest mărinimos constituie, prin importanța sa, o nouă și convingătoare dovadă a năzuințelor pașnice ale Uniunii Sovietice nu numai față de vecina sa Finlanda, ci și pe plan mondial”.

Trebuie subliniat, că relațiile de prietenie și bună vecinătate dintre Uniunea Sovietică și Finlanda — bazate pe principiile egalității, neamestecului în treburile interne și respectării reciproce a intereselor naționale — constituie o expresie elocventă a ideii de coexistență pașnică între state cu sisteme social-politice diferite, un exemplu strălucit de colaborare și încredere reciprocă, o pildă de luat în considerare de oamenii de stat din alte țări.

Dar relațiile sovieto-finlandeze sînt deosebit de semnificative și din alt punct de vedere. Relațiile acestea — între o mare putere și o țară mică — nu se întemeiază pe principiul dominației celui puternic asupra celui slab, ci pe singura politică justă care corespunde intereselor tuturor popoarelor și anume pe politica egalității în drepturi și a prieteniei între națiuni, fie ele mari sau mici.

Lichidarea bazei maritime militare din Porkkala-Udd prezintă și ea un aspect deosebit de important pentru actuala situație internațională. Guvernul Sovietic a oferit un exemplu grăitor al felului cum trebuie acționat în „spiritul Genevei”, pentru slăbirea continuă a tensiunii internaționale, pentru risipirea norilor războiului, pentru zidirea păcii în lume. Dacă și alte mari puteri ar urma acest exemplu, lichidînd bazele lor militare de pe teritoriile străine, s-ar înlătura una din cauzele esențiale ale încordării dintre popoare și s-ar face un salt uriaș către pacea lumii și către încetarea cursei înarmărilor.

Tratativele sovieto-finlandeze, spiritul în care s-au purtat, rezultatele obținute și documentele elaborate, constituie o contribuție importantă la cauza păcii și securității internaționale.

Evenimentele relatate mai sus dovedesc cu tărie rodnicia metodei tratativilor și a contactului personal între conducătorii de popoare pentru rezolvarea problemelor de care depinde pacea lumii.

Fiecare întâlnire a reprezentanților de state și popoare în jurul mesei rotunde deschide noi perspective spre slăbirea încordării internaționale și spre pace între noroade, atunci când există bunăvoință între părți, încredere și năzuință sinceră de a afla soluții potrivite pentru rezolvarea diferendelor dintre națiuni.

Oamenii și popoarele iubitoare de pace, în frunte cu Uniunea Sovietică și cu țările de democrație populară, au cerut permanent și au acționat corespunzător pentru ca metoda tratativilor pașnice și a contactului direct între părțile interesate să triumfe asupra practicii ostentative a „războiului rece” și a discuțiilor de pe „poziții de forță”.

Astăzi, calea tratativilor este deschisă. Ea trebuie urmată cu hotărâre, cu încredere și cu bună credință, pentru ca atmosfera internațională să se limpezească și pacea lumii să însenineze viața omenirii.

Sute de milioane de oameni, de pe tot întinsul pământului, sprijină cu fermitate luminoasa cale a tratativilor, a colaborării, a înțelegerii și a bunei-voințe între state și popoare.

La răspîntia istorică la care se află azi omenirea, în era descoperirii considerabilei forțe atomice, calea păcii între noroade este singura cale care ne apără prezentul și cheazășuește viitorul popoarelor.

Pacea este, pentru toți oamenii, steaua polară a nădejdelor lor, vrerea lor nestrămutată, cugetul lor curat, inima lor cinstită, viața lor întregă.

Pace înseamnă, pentru orice om, din orice latură a pământului, liniștea căminului, zîmbetul copiilor, îmbelșugarea traiului, dragul muncii creatoare, zidirea fericirii de azi, de mâine și de totdeauna.

Pacea stă în centrul conștiinței întregii noastre umanități. Ea este soarele cald de primăvară, care luminează întreg viitorul omenirii.

*

Biserica Ortodoxă Română — alături de poporul nostru muncitor, care trăiește în luminile slobozeniei, ale muncii și ale vieții sale celei noi — a urmărit cu inimă bucuroasă toate plinirile păcii din ultima vreme, însoțindu-le cu harul rugăciunii, al binecuvîntării și al dragostei.

Prezentă cu ruga fierbinte, cu vrerea hotărîtă și cu fapta plinitoare în toate acțiunile menite să ducă la pacea lumii, Biserica noastră mărturisește, cu încredințare sfîntă, că numeroasele biruințe ale forțelor păcii — ca aceea izbîndită la Conferința de la Geneva a Marilor Puteri — „sînt o dovadă vie că oamenii se pot lipsi de glasul blestemat al tunurilor și se pot înțelege mai bine prin graiul care le-a fost dăruit de Dumnezeu”.

Sfîntul Sinod și Întîistătătorul Așezămîntului nostru strămoșesc de credință, Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian — bucurîndu-se de izbînzile luminoase ale păcii în lume — mărturiseau, cu smerită cugetare, în una din Chemările către cler și credincioși: „În toate strădanțiile care au fost încununate de asemenea binecuvîntate roade, a fost părtaşă și Biserica Ortodoxă Română, prin ierarhii și prin credincioșii ei. De aceea Sfînta noastră Biserică are dreptul să vadă în cele ce s-au petrecut și se petrec sub ochii noștri în lumea întreagă, împlinirea cuvintelor Sfintei Scripturi: „*Roadă dreptății este semănată întru pace, celor ce lucrează pacea*” (Iacob III, 17). Ea crede cu tărie în biruința deplină a celor ce apără

pacea lumii, căci știe că însuși Mîntuitorul Hristos a spus: „*Fericiți făcătorii de pace că aceia fiit lui Dumnezeu se vor chema*” (Matei V, 9). Din aceste temeuri neclintite ale credinței noastre izvorăște horărtrea Bisericii Ortodoxe Romine de a nu înceta nici o clipă să se străduiască în sprijinirea tuturor celor ce zidesc pacea, chiar dacă drumul pînă la biruința deplină e încă lung și anevoios. Roadele strădaniilor de pînă acum cheazășuesc însă pe cele de mîine și dau puteri nebiruite celor ce cred în dreptatea luptei lor, pe care însuși Dumnezeu o binecuvîntează”.

Pr. V. MITRU

PRIETENIA DINTRE POPOARE — CHEZAȘIE A PĂCII ȘI PROGRESULUI

Prietenia este expresia cea mai elocventă a dragostei de om. Zămislită între indivizi, colectivități sau popoare, ea rodește pururea rodurile bogate ale încrederii, ale puterii, ale unor năzuințe comune, ale unui vad comun de viață, ale dăruirii și jertfelniciei reciproce, ale împletirii de destine, ale despăririi împreună a căilor viitorului.

Impodobită floare socială a dragostei, prietenia este o biruință asupra instinctelor inferioare ale omului, un triumf al dorului de viață pașnică și de avînturi creatoare spre devenirile luminoase ale progresului uman.

Intre oameni și popoare, fără prietenie, viața nu este posibilă.

Acolo unde lipsește prietenia, își face loc, cu unduiri de șarpe, neîncrederea, suspiciunea, ipocrizia, simularea, neînțelegerea, vrăjmășia, ura și lupta, cu întreaga cohortă de nenorociri ce se clocesc în aceste buruieni ale făpturii umane.

Prietenia se zidește pe adevăr și sinceritate, pe bună credință și satornicie, pe egalitate și dreptate, pe cinste absolută și pe respectul reciproc.

Mersul înainte al oamenilor și popoarelor, sporul de existență și saltul valoric al marilor împliniri în cultură și civilizație, sînt rodul binecuvîntat al prieteniei.

S-a spus pe bună dreptate: «a elimina prietenia din viața noastră, înseamnă a elimina soarele din lume»; sau «fără prietenie, universul s-ar preface în pulbere».

Astăzi, mai mult decît oricînd, prietenia între oameni și popoare este un imperativ de viață al epocii noastre. Incheagarea acestei prietenii, cimentarea și consolidarea ei între toate noroadele pămîntului, condiționează pacea, progresul și viitorul întregii omeniri.

Noile descoperiri ale științei, din era atomică în care am intrat, pot duce lumea spre zariștea unei fericite bune stări cum nu s-a văzut vreodată, de cînd există omul, — dar pot, în același timp, prăvăli omenirea în negura internală a unor nenorociri de proporții cosmice.

Stă în puterea oamenilor și popoarelor să hotărască pe ce cale vor apuca: pe calea prieteniei, păcii și progresului, — sau pe calea vrăjmășiei, discordiei și nefericirii generale.

Voința popoarelor, a tuturor popoarelor, s-a manifestat, în ultimii ani, cu o putere și dîrzenie, unice în istorie, pentru pace și prietenie între toți oamenii pămîntului. Pentru orice minte lucidă și cinstită, marile congrese mondiale ale păcii, diferitele conferințe internaționale pe toate meridianele planetei noastre, festivalurile tineretului lumii, înfîlnirile recente ale conducătorilor Marilor Puteri, Apelurile și Chemările lansate de numeroase organizațiuni iubitoare de pace, de asociațiuni și culte religioase, de oameni de știință și de personalități politice—toate acestea vădesc cu elocvență năzuința fermă a popoarelor spre pace, prietenie, colaborare și progres.

Experiența istorică a arătat că «prietenia între popoare se naște numai din țeluri mari. Țelurile mari nasc prietenii mari», prietenii statornice, prietenii trainice. Și pot exista, oare, țeluri mai mari, mai înalte, mai sfinte, decît cele pentru care militează azi toate popoarele? Ce țel mai sacru poate fi decît lupta pentru apărarea păcii, pentru apărarea vieții, pentru apărarea libertății și independenței națiunilor, pentru apărarea patrimoniului multimilenar al culturii și civilizației umane, pentru apărarea viitorului tuturor oamenilor și noroadelor!

Marea familie a popoarelor libere, în frunte cu poporul sovietic, reprezintă un exemplu luminos de ceea ce înseamnă o mare prietenie, născută dintr-un țel mare. Aproape un miliard de oameni — care prin lupte și prin jertfe și-au cucerit slobozenia țărilor lor, — sînt uniți azi prin chiagul aceleiași țel măreț, **făurirea unei vieți noi**, ceea ce, talmăcit în cuvinte pe înțelesul oricui, înseamnă năzuință truditore către fericirea omului, către bunăstarea lui, către bucuria lui de a trăi, de a munci, de a construi, de a descifra tainele naturii și a le pune în slujba obștească, de a folosi izbinzile științei pentru sporirea dragului vieții, de a închina toate strădaniile, toate forțele, tot ceea ce e nobil și generos în ființa umană, pentru lărgirea căilor ce duc spre zorile unui viitor însoțit.

Pirghia dominantă a atitudinii acestor oameni față de realitățile vieții este dragostea de om, de oriunde și de pretutindeni, de orice culoare, de orice rasă, de orice neam. Raporturi pașnice, colaborare frățească, într-ajutorare și acțiuni constructive comune, sînt elemente determinante în raporturile dintre membrii marelui familii a oamenilor păcii, democrației și progresului. Iar principiile de bază în relațiile dintre statele prietene sînt: «respectarea reciprocă a suveranității și integrității teritoriale, neagresiunea, neamestecul reciproc în treburile interne, egalitatea și avantajul reciproc, coexistența pașnică».

Urmînd exemplul Uniunii Sovietice și folosind experiența și ajutorul ei frățesc, țările de democrație populară — sub soarele slobozeniei pe care și-au cucerit-o—își zidesc o viață nouă, după care popoarele lor au însetat veacuri de-a rîndul. Saltul înainte, pe linia dezvoltării ascendente a economiei, culturii, vieții sociale și progresului în genere, se face într-un ritm necunoscut în trecutul lor înnegurat de atîtea stăpîniri împotrivoitoare. «Intr-un an, cît odinioară în zece, în zece ani, cît altădată într-o sută» — acesta este ritmul înfăptuirilor tuturor popoarelor descătușate din robia orînduirilor asupritoare și obijduitoare.

China — cu cel mai mare popor din lume — trăia pînă acum șase ani în plin ev-mediu, sub mandarinatul unei stăpîniri opresoare, care ținea norodul în negura unui sistem social retrograd, de mult condamnat de istorie. După eliberarea ei de forțele populare chineze și intrarea ei în sînul familiei popoarelor slobode, patria celor șase sute de milioane de oameni a făcut pași

uriași, prin transformări uimitoare, pe calea progresului social. Toate popoarele Asiei privesc cu imens interes la realizările marelui popor chinez. În numai șase ani de viață liberă, fața țării — care se întinde pe dimensiunile aproape unui continent întreg — s-a schimbat radical. Sumbra monotonie a nesfârșitelor câmpii ale Chinei a început să fie străpunsă de siluetele numeroase ale coșurilor de fabrică. Producția industrială a țării a sporit de mai bine de două ori. Viața satului chinez — atît de jalnică și nefericită pînă nu de mult — freamătă azi de muncă entuziastă, în urma binefacerilor reformei agrare. Dintr-o țară aservită unor stăpîniri împotrivoare în lăuntru și în afară, China a devenit o mare putere internațională.

Republica Populară Democrată Coreeană și Republica Populară Vietnameză cunosc și ele o deosebită dezvoltare economică și un spornic progres social, de cînd și-au dobîndit libertatea și au pășit la construirea vieții lor celei noi alături de familia popoarelor slobode, de sprijinul frățesc al cărora se bucură.

Ritmul de propășire al țărilor de democrație populară din Europa este de-a-dreptul furtunos. Mlădițele vieții noi și libere au crescut și au prins putere în economic, în orînduirea socială, în cultura și arta popoarelor lor.

În Polonia — care a suferit distrugerii înfiorătoare în cursul ultimului război — producția industriei de mașini este astăzi aproape de zece ori mai mare, pe cap de locuitor, decît în perioada dinainte de război.

Cehoslovacia a ajuns și a depășit, în ceea ce privește dezvoltarea unor anumite ramuri ale industriei, o seamă de vechi țări industriale din Europa Occidentală. «În anii cincinalului, Cehoslovacia a depășit, de pildă, Franța și Italia, în ceea ce privește producția, pe cap de locuitor, a energiei electrice, iar în ceea ce privește oțelul, a depășit Suedia și Franța și a ajuns aproape Anglia».

Ungaria, — atîta vreme socotită doar ca o țară a grînelor, vinului și muzicii de țigani — s-a transformat, ca prin vrajă, într-o înaintată țară industrial-agrară, cu o înfloritoare dezvoltare în toate compartimentele vieții sociale, culturale și economice.

Bulgaria — veacuri de-a-rîndul privită ca o țară a zarzavaturilor și a esenței de trandafir, dar fără pîine — a ajuns să-și rezolve problema cerealelor pentru uz intern, prin trecerea a mai mult de jumătate din ogoarele țării pe făgașul agriculturii colective.

Albania — țara păstorilor și a îmașurilor nesfârșite pînă mai ieri — are azi o industrie proprie, care depășește de douăsprezece ori nivelul producției dinainte de război.

Republica Democrată Germană a obținut succese importante în dezvoltarea economiei de pace și în creșterea nivelului de trai al populației, cîștigînd un prestigiu imens și devenind un factor important în lupta pentru unificarea pașnică și democrată a Germaniei.

Mărețe sînt cuceririle poporului nostru, care în cei unsprezece ani de viață slobodă au schimbat structural fața țării și trăirea omului. «Spre deosebire de trecut, azi avem o industrie proprie; fabricăm tractoare și autocamioane, utilaj petrolifer, strunguri și rulmenți; echipăm întreprinderi industriale întregi cu material produs în țară; dezvoltăm cu putere — lucru de neconceput înainte — industria bunurilor de larg consum și agricultura. Lichidăm analfabetii mul. Am redus procentul mortalității pînă la aproape jumătate din nivelul existent odinioară. Dar mai pre sus de toate, avem un nou om al muncii, stăpîn pe țara și munca sa, conștient că eforturile sale

contribuie din plin la făurirea propriei sale fericiri, la întărirea și înflorirea patriei».

Creșterea rapidă a forței economice în țările de democrație populară este atât de evidentă, încât chiar presa de specialitate din Apus este nevoită să o recunoască. În multe privințe, nivelul de dezvoltare economică a țărilor democratice a lăsat în urmă o serie întreagă de state occidentale, ceea ce a făcut ca puterea de atracție și prestigiul internațional al țărilor libere să sporească în chip considerabil.

O covârșitoare importanță pentru dezvoltarea economică și progresul social al țărilor democratice o au relațiile de colaborare frățească dintre ele. Unite printr-un țel comun — construirea unei societăți noi — ele pășesc împreună, umăr la umăr, acordându-și întreolaltă un ajutor multilateral. «Colaborarea economică dintre Uniunea Sovietică și țările de democrație populară constituie un exemplu de relații noi între state, relații bazate pe principiile deplinei egalități în drepturi a părților și izvorâte din năzuințele de a se ajuta reciproc, în scopul obținerii unui avânt general. Uniunea Sovietică — patria socialismului biruitor — acordă un vast ajutor economic și tehnico-științific țărilor care au pășit mai târziu decât ea pe calea dezvoltării socialiste»... Împărtășirea reciprocă a realizărilor științei și tehnicii constituie o importanță caracteristică a colaborării dintre țările democratice și un factor esențial în dezvoltarea lor economică, culturală și socială.

Uniunea Sovietică — cu puternica ei industrie — sprijină țările de democrație populară să-și creeze mari întreprinderi cu utilaj modern și să construiască noi ramuri industriale de producție. Tehnicienii și specialiștii sovietici dau ajutor la elaborarea lucrărilor de prospectare, la montarea utilajului furnizat de U.R.S.S. și la însușirea modului de fabricare a noilor produse. Muncitorii, inginerii și tehnicienii care urmează să lucreze în noile uzine ce se construiesc în țările de democrație populară primesc, în cea mai mare parte, pregătirea tehnică în Uniunea Sovietică. Între marile întreprinderi construite sau în curs de construcție cu ajutorul U.R.S.S., pot fi citate: combinatele metalurgice din China, Polonia și Ungaria, uzinele de automobile din China și Polonia, centralele electrice din România, Bulgaria și Albania, precum și combinatul de produse chimice din Bulgaria.

Schimbul de experiență științifică și tehnică, de documentație tehnică și de specialiști, efectuarea a tot felul de expertize și cercetări, împărtășirea reciprocă de realizări în producție de patente și licențe, se efectuează — pe baza unor acorduri speciale între Uniunea Sovietică și țările de democrație populară — în mod gratuit. Se plătesc doar cheltuielile efective legate de întocmirea și transmiterea documentelor respective.

Colaborarea aceasta prietenească și dezinteresată dă roade bogate, jucând un rol de prim ordin în dezvoltarea economică și în progresul social al statelor libere și democratice.

Exemple nenumărate s-ar putea da despre ajutorul economic, tehnic și științific, pe care îl acordă Uniunea Sovietică țărilor de democrație populară. Și, de asemenea, am putea înșira exemple multe despre folosirea de către Uniunea Sovietică a experienței și realizărilor tehnice din țările de democrație populară. Nu este lipsită de semnificație, însă, nici colaborarea strânsă și frățească, care caracterizează relațiile reciproce ale tuturor țărilor de democrație populară. «Coordonarea tovarășească a planurilor, diviziunea rațională a muncii, ajutorul reciproc și folosirea cât mai înțeleaptă a resurselor — aceasta este treapta nouă, superioară, pe care se ridică colaborarea lor». Este

lesne de înțeles că principiile unei asemenea colaborări fac ca dezvoltarea economică a țărilor frățești să reclame cheltueli mai mici, să se desfășoare într-un ritm mai rapid și în chipul cel mai rațional posibil.

O considerabilă importanță are inițiativa Uniunii Sovietice pentru dezvoltarea unei largi colaborări internaționale în domeniul utilizării energiei atomice în scopuri pașnice. În vederea creării unor baze științifico-experimentale pentru dezvoltarea cercelărilor pe tărîmul fizicii nucleare și folosirii energiei atomice în scopuri pașnice, Uniunea Sovietică a oferit țărilor democratice populare un prețios ajutor tehnico-științific, începînd acum să proiecteze pentru ele reactori atomici.

Un acord de colaborare tehnică și schimb de experiență, inclusiv în domeniul licențelor și documentației tehnice, va fi semnat în curînd între Uniunea Sovietică și Jugoslavia, ca urmare a normalizării relațiilor dintre cele două țări și a reluării tradiționalei prietenii între cele două popoare frățești, rus și jugoslav.

Înaltul caracter pozitiv, prietenesc și dezinteresat al acestei colaborări între Uniunea Sovietică și țările de democrație populară constituie un izvor bogat de forță și progres economic, științific și tehnic pentru statele din marea familie a popoarelor libere.

Trebuie subliniat că strînsa colaborare economică a țărilor democratice, nu exclude și nu împiedică nicidecum dezvoltarea relațiilor economice ale acestor țări cu alte țări, cu sisteme sociale diferite. «În condiții de egalitate și avantaje reciproce, țările democratice, în frunte cu Uniunea Sovietică, sînt gata să extindă legăturile de afaceri cu toate țările din lume, fiind convinse că aceasta va contribui la creșterea prosperității tuturor țărilor participante și la întărirea păcii», prieteniei și înțelegerii dintre popoare.

Unitatea de monolit a țărilor libere și democratice s-a manifestat cu o forță unică în istorie mai ales în lupta pentru apărarea păcii, securității și independenței națiunilor. Dacă lumea se mai bucură azi de zorile unei vieți neînsîngerate de stihiiile războiului, acest lucru îl datorează cu deosebire luptei statornice și consecvente, ferme și fără echivocuri, a Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară, luptă sprijinită de milioanele de oameni cinstiți din lumea întreagă. Pentru turburata noastră epocă, lupta aceasta întru apărarea păcii, întru apărarea vieții tuturor oamenilor și popoarelor reprezintă minunata stea a magilor după care se călăuzește întreaga omenire, spre viitorul ce-l vrea neîntunecat de urgiile unei noi însîngerări generale.

În ultimii zece ani nu puține au fost momentele critice, momentele grele, momentele de alarmă, cînd pacea lumii stătea în cumpăna. În toate aceste momente de răscruce, Uniunea Sovietică și țările de democrație populară, — secundate de întreaga opinie publică mondială, cinstită, — au găsit căile și soluțiile potrivite pentru ca rațiunea și conștiința popoarelor să iasă biruitoare, iar pacea lumii să triumfe asupra forțelor întunecate ale agresiunii. Încelarea vărsării de sînge în Coreea și Indochina; Conferința țărilor asiatice pentru slăbirea încordării internaționale, ținută la Delhi-India, ca și Conferința popoarelor afro-asiatice de la Bandung, care a afirmat caracterul indivizibil al păcii și libertății popoarelor; Tratatul de stat cu privire la restabilirea Austriei ca stat independent și democrat; Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală, semnat la Varșovia, între țările democratice și libere pentru asigurarea păcii și securității în Europa; reluarea legăturilor de prietenie între popoarele frățești ale Uniunii Sovietice și Jugoslaviei, în urma

tratativelor de la Belgrad; Conferința de la Geneva a șefilor guvernelor Uniunii Sovietice, Statele Unite ale Americii, Mării Britanii și Franței, și reluarea, după o întrerupere de zece ani, a unui contact direct între conducătorii acestor popoare, conferință care a deschis perspective largi și luminoase pentru pacea lumii; Conferința de la Moscova între delegațiile Republicii Federale Germane și Uniunii Sovietice, care a dus la stabilirea legăturilor diplomatice între cele două state și a creat premisele unor relații prietenești între aceste mari popoare; Acordul dintre Uniunea Sovietică și Republica Finlandeză cu privire la renunțarea de către U.R.S.S. la drepturile sale asupra folosirii teritoriului Porkkala-Udd ca bază militară maritimă și la retragerea forțelor armate sovietice de pe acest teritoriu; semnarea unui Protocol între Uniunea Sovietică și Republica Finlandeză, cu privire la prelungirea termenului de valabilitate a Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală, pe o nouă perioadă de 20 ani; Tratatul cu privire la relațiile dintre Uniunea Sovietică și Republica Democrată Germană, prin care R. D. Germană, conform prevederilor art. 1, este liberă să adopte hotărâri în problemele de politică internă și externă, care o privesc, inclusiv relațiile cu Republica Federală Germană, precum și desvolarea relațiilor cu celelalte state; — toate aceste fapte și documente, înregistrate pe hrisovul istoric al vieții popoarelor, sînt rodul politicii statornice de pace a Uniunii Sovietice și țărilor frățești din marea familie a popoarelor libere, ca și al luptei dîrze duse de milioanele de oameni iubitori de pace de pe tot întinsul pămîntului, dornici să trăiască într-o lume, în care prietenia să constituie chiagul solidarității general umane, cheazășia sigură a colaborării frățești între toți oamenii și popoarele, indiferent de concepțiile lor filosofice, politice și religioase, indiferent de orînduirea lor socială, indiferent de poziția lor geografică, de culoarea pielii lor și de modul lor de viață.

Oamenii și popoarele — în fața arzătoarelor probleme internaționale ce-și așteaptă rezolvarea, probleme de care depinde pacea lumii — înțeleg că numai prietenia între națiuni, înțelegerea reciprocă, colaborarea onestă și încrederea nezdruincată întreolaltă, pot garanta soluționarea justă și înțeleaptă a chestiunilor încă divergente, și pot călăuzi omenirea spre o îndelungată epocă de pace și concordie mondială.

Prietenia între state și popoare este, pentru zilele noastre, nădejdea luminoasă care însorește întreg viitorul omenirii.

Fără prietenie activă și militantă între oameni și națiuni, pacea lumii — în actualele circumstanțe internaționale — este în grea cumpănă.

Condițiile sînt date acum, mai mult de cit oricînd în ultimii zece ani, ca problemele nereglementate încă să fie rezolvate pe calea tratativelor pașnice, și ca prietenia și încrederea între națiuni să devină singurul dreptar în viitoarele conferințe internaționale.

«Spiritul Genevei» nu trebuie lăsat să se răcească. El trebuie apărat cu fermitate de toți cei ce iubesc cu ardoare pacea și prietenia între popoare.

Oamenii și noroadele vor avea grijă ca «Spiritul Genevei» să guverneze toate acțiunile celor ce poartă răspunderea pentru pacea și viitorul lumii. Vigilența lor nu trebuie să slăbească nici o clipă, dacă omenirea va să trăiască în luminile dulci ale concordiei universale.

Conferința de la Geneva — care va avea loc la 27 octombrie a. c., la nivelul miniștrilor de externe ai celor patru Mari Puteri — trebuie să-și desfășoare lucrările, ca și în luna iulie a. c., în atmosfera reconfortantă a sincerității, a francheții, a înțelegerii reciproce, a prieteniei și a dorinței de pace a omenirii întregi.

Conștiința popoarelor — al cincilea partener la această Conferință, «partenerul nevazut» — trebuie să fie prezentă în tot timpul dezbaterilor: o prezență activă, militantă, vie ca viața și ca vrerea de pace a omenirii.

Noi sîntem încredințați ca la Geneva, conștiința popoarelor își va spune răspicat cuvîntul, un cuvînt greu ca dreptul la existență al omenirii, elocutor ca viața care pururea învinge stihile reci ale neștiinței, luminos ca nădejțile însovite ale noroadelor.

*

Poporul român — a cărui omenie este de mult cunoscută dincolo de fruntariile țării — militează cu osirdie pentru pace și prietenie între toate noroadele pămîntului. Luptînd pentru pace, înțelegere și colaborare frățească între națiuni, poporul nostru muncitor luptă pentru apărarea mărețelor sale cuceriri democratice, pentru apărarea slobozeniei sale, a vieții sale celei noi, a independenței și suveranității patriei sale.

Alături de poporul nostru, Biserica Ortodoxă Romină și-a făcut un adevărat dreptar de viață din lupta pentru pacea lumii, a prieteniei dintre popoare și a buneii înțelegeri între toți fiii pămîntului.

Spunea cu dreptate Sfîntul Sinod și Prea Fericitul nostru Părinte Patriarh Justinian, în una din Chemările adresate obștei noastre dreptcredincioase: «Intrarea voastră în rîndurile celor ce s-au ridicat cu hotărîre să zăgăzuiască drumul războaielor și să păzească pacea lumii, vădește voința voastră nestrămutată de a urma calea păcii (Luca I, 79), pe care numai cei nedrepți nu o cunosc (Romani III, 17); de a căuta pacea cu toată lumea (Evrei XII, 14; Romani XII, 18) și de a avea pace între voi (Marcu IX, 50), pentru a ajunge să se împlinească cîntarea îngerească: «Pe pămînt pace și între oameni bunăvoire» (Luca II, 14).

«Dar «lupta cea bună» (II Timotei IV, 7) nu s-a sfîrșit; biruințele dobîndite de sutele de milioane de oameni în apărarea păcii n-au dus încă la marea și deplină biruință a păcii asupra războiului și a vieții asupra morții. O asemenea biruință este însă sigură, pentru că din veșnicie binele a învins răul, lumina a învins întunerecul, iar Dumnezeu stă împotriva celor trufași (I Petru V, 5) și urăște pe făcătorii de rele și pe omul ucigaș (Psalm. 5-6). Pînă la această neîndoelnică biruință, noi toți cei ce împlinim voia Domnului, avem datoria de a nu înceta să luptăm, cu timp și fără timp, împotriva celor ce amenință omenirea cu războiul.

Cu pămîntescă dragoste, vă binecuvîntăm și vă povățuim prin cuvîntul Sfîntului Apostol Pavel: «Nu fiți cu nimic îngrijorați, ci pururea în rugăciune și cerere descoperiți cu mulțumire dorințele voastre înaintea lui Dumnezeu și pacea lui Dumnezeu, care e mai presus de orice minte, va păzi inimile și cugetele voastre în Hristos Iisus» (Filip. IV, 6-7), Cel ce ne-a dăruit pacea Sa (Ioan XIV, 27).

Pacea și prietenia între popoare — în era descoperirii forței nucleare — este o condiție de existență pentru omenirea de azi și pentru viitorul ce ne stă în față.

Inima ne spune și cumpăna cugetului ne îndrumă să avem încredințarea tare, că prietenia și pacea între noroadă vor deveni legi de temelie ale vieții omenirii.

D. V. SADEANU

ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE

S-au împlinit 10 ani de când a fost constituită Organizația Națiunilor Unite.

La 26 iunie 1945, delegații a 45 de țări, întruniți la San Francisco în America, au semnat Charta Națiunilor Unite cu încrederea că prin aceasta s-a găsit calea colaborării popoarelor lumii pentru apărarea în comun a păcii și a securității internaționale.

Faptul acesta a fost întâmpinat cu multă bucurie de popoarele lumii, căci fuseseră prea mari pierderile și prea crunte suferințele îndurate de omenire din pricina celui de al doilea război mondial.

Despre felul cum a luat ființă această organizație a povestit Adunării Mondiale pentru pace de la Helsinki, d-na Jessie Street din Australia care a fost delegată a acestei țări la Conferința constitutivă a O.N.U.-lui.

«Conferința s-a deschis la 25 aprilie 1945 — a spus d-na Street — și timp de 9 săptămâni delegații s-au întrunit în fiecare dimineață, în fiecare după amiază și în fiecare seară, cu excepția unei singure zi, ziua când forțele naziste și-au recunoscut înfringerea lor în Europa. După șase ani de război, anunțul unei astfel de noutăți a părut delegaților prea frumos pentru a fi adevărat. Ei petrecură această zi sărbătorind aici evenimentul.

Lucrarea elaborării Chartei a continuat totuși alte cinci săptămâni. Numeroși delegați erau inspirați în credința lor pentru idealurile lor și plini de speranța că o pace durabilă ar putea fi stabilită și păstrată prin instrumentul pe care ei îl creiau atunci. Până la ce punct au fost decepționate speranțele lor, noi nu cunoaștem decât prea puțin dar nu trebuie să uităm că Charta Națiunilor Unite ne oferă instrumentul necesar la menținerea și stabilirea păcii. Și dacă într-adevăr s-ar întâmpla să uităm acest lucru, am ajuta prin aceasta forțele care doresc războiul».

Bazele acestei organizațiuni au fost puse în «declarația celor patru state — U.R.S.S., Statele Unite ale Americii, Anglia și China — în problema securității generale, semnată la Moscova la 30 octombrie 1943, de către reprezentanții acestora.

În preambulul Chartei este arătat că sarcina principală a Națiunilor Unite este de a-și îndrepta eforturile ca pe viitor popoarele lumii să fie izbăvite de ororile războiului, căci «popoarele nu au o sarcină mai importantă ca preîntâmpinarea unui nou război mondial, Națiunile Unite nu au o cauză mai mare ca asigurarea păcii, prieteniei și colaborării între popoare» .

În primul articol al Chartei sînt arătate scopurile Organizației Națiunilor Unite și anume:

Să mențină pacea și securitatea internațională și pentru aceasta să ia măsurile colective, eficace, în vederea prevenirii și îndepărtării amenințărilor păcii și de a reprima toate actele de agresiune sau alte tulburări ale păcii;

Să rezolve prin mijloace pacifice conforme cu principiile Justiției și dreptului internațional, diferendele sau situațiunile cu caracter internațional susceptibile de a duce la o rupere a păcii;

Să desvolte între națiuni relații de prietenie întemeiate pe respectul principiului egalității în drepturi a popoarelor și drepturile acestora de a dispune ele singure de soarta lor și să ia orice alte măsuri proprii a consolida pacea lumii;

Să realizeze cooperarea internațională în vederea rezolvării problemelor cu caracter internațional de ordin economic; social, intelectual sau uma-

niar, dezvoltând și încurajând respectarea drepturilor omului și libertățile fundamentale pentru toți, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie.

Organizația Națiunilor Unite să fie un centru unde să se armonizeze eforturile națiunilor către aceste scopuri comune.

În articolul următor se arată cum trebuie să se comporte și să activeze Organizația Națiunilor Unite și membrii ei, pentru îndeplinirea scopurilor arătate mai sus și anume:

Diferențele internaționale să fie soluționate prin mijloace pacifice, astfel ca pacea și securitatea internațională cum și dreptatea să nu fie periclitate;

În relațiile internaționale să se abțină de a se recurge la amenințări sau de a se întrebuița forța fie împotriva integrității teritoriale sau independenței politice a oricărui stat, fie întrebuițarea oricăror alte maniere incompatibile cu scopurile Națiunilor Unite;

Organizația să facă astfel ca statele care nu sînt membre ale O.N.U.-lui să activeze conform principiilor Chartei în măsura necesară menținerii păcii și securității internaționale.

Fiecare din statele membre ale Organizației Națiunilor Unite, și-a asumat obligația și răspunderea de a lucra pentru dezvoltarea colaborării internaționale și pentru asigurarea securității internaționale și astfel pentru asigurarea unei păci trainice în lume.

Egalitatea în drepturi a popoarelor, dreptul de a dispune singure de soarta lor, neamestecul în treburile interne ale altor state, rezolvarea litigiilor internaționale prin mijloace pașnice, abținerea în relațiile internaționale de la amenințarea folosirii forței, toate acestea sînt principii fundamentale ale Organizației Națiunilor Unite, care și-au luat obligația de a-și îndrepta eforturile în așa fel ca nu numai statele membre, ci toate statele lumii să adopte și să respecte aceste principii și mărețele scopuri enunțate de Chartă.

Încă înainte de semnarea Chartei, se cunoștea de către conducătorii statelor semnatare că popoarele nu au un singur fel de conducere, unele state fiind monarhice, altele republicane de tip burghez, altele socialiste, etc.

Cele patru mari națiuni semnatare — U.R.S.S., Statele Unite ale Americii, Marea Britanie, China — în chiar momentul semnării Chartei, aveau și au pînă astăzi sisteme sociale-economice diferite; faptul acesta nu le-a împiedicat atunci să fie de acord pentru semnarea Chartei și să întîmpine cu bucurie acest lucru.

Principiul coexistenței și al colaborării pașnice între popoare și state, cu sisteme sociale diferite este așa dar consfințit prin însuși faptul semnării Chartei.

O discriminare între state pe acest temei nu-și are locul, căci Charta este un document al coexistenței pașnice, document semnat de primul stat socialist din lume și de statele capitaliste.

«Adoptarea acestor hotărîri cum și examinarea și debaterile ample în Adunările generale ale O.N.U.-lui, a problemelor legate de asigurarea păcii și securității mult dorite de toate popoarele lumii, au contribuit și ele la mobilizarea opiniei publice mondiale, în lupta împotriva unui nou război, pentru slăbirea încordării internaționale, pentru înțelegere și prietenie între popoare».

Totuși, așa cum bine a observat d-na Jessie Street în cuvîntarea ținută în fața Adunării Mondiale pentru Pace de la Helsinki, «sînt însă unele arti-

cole ale Chartei care au fost sistematic ignorate și violate de unele națiuni puternice». Vorbitorul se referea la diferitele, «ajutoare» «împrumuturi», «acorduri militare», impuse de unele mari puteri și prin care țările tributare au fost lipsite de dreptul suveranității și al independenței.

Se constată așa dar, cu destul regret, că principiile și țelurile nobile ale Chartei nu au fost respectate în realitatea lor din cauza intereselor unor anumite mari puteri, membre ale Organizației.

Astfel, este absurd ca numeroase state și popoare să rămână în afara Organizației Națiunilor Unite, când scopurile și principiile prevăzute de Charta acestei Organizații, sînt universale și când potrivit Chartei toate statele, chiar care nu sînt membre ale O.N.U.-lui, au obligația să se conformeze principiilor Chartei, în măsura necesară menținerii păcii și securității internaționale.

Organizația Națiunilor Unite nu poate fi numai un oficiu pasiv de înregistrare a evenimentelor internaționale, — și în unele cazuri nici atât — și nici nu poate fi transformată în instrument ce poate fi folosit pentru satisfacerea intereselor anumitor state puternice capitaliste.

Este de neadmis ca Republica Populară Chineză, un stat cu o populație de peste 600 milioane locuitori, să nu fie reprezentată la Organizația Națiunilor Unite, din pricină că în această țară a luat ființă un regim de democrație populară.

Deasemenea, multe alte state între care și Republica Populară Română, nu au fost permise a face parte din Organizație, pentru aceleași motive.

Cu prilejul sesiunii jubiliare a O.N.U.-lui, în ședința din 22 iunie a. c., Ministrul de Externe al U.R.S.S., V. Molotov, a rostit o documentată cuvîntare în care a analizat temeinic principalele probleme internaționale în lumina activității O.N.U.-lui.

Declarația lui V. Molotov oglindește poziția consecventă a U.R.S.S. față de mărețele principii și țeluri ale O.N.U.-lui, căci de la constituirea acestei Organizații, Uniunea Sovietică a urmărit în mod constant aplicarea principiilor și respectarea scopurilor acestei organizații, pentru asigurarea unei păci trainice în lume, pentru coexistența pașnică între state cu orînduire politice diferite, cu respectul suveranității și pentru neamestecul în treburile interne ale altor state, pentru înțelegere și prietenie între toate popoarele lumii.

În cadrul lucrărilor Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite ca și în conferințele internaționale, Uniunea Sovietică a demonstrat și dovedit că duce o politică pentru o îndelungă cooperare economică, politică și culturală între toate statele și popoarele.

În acest scop Uniunea Sovietică a susținut continuu îndeplinirea cunoscutei hotărîri a Adunării Generale a O.N.U.-lui, cu privire la încetarea propagandei de război în toate țările; pentru ajungerea la un acord între marile puteri cu privire la lichidarea bazelor militare de pe teritorii străine; desfășurarea unor lucrări pentru folosirea pașnică a energiei atomice acordîndu-se un larg ajutor de producție științifico-tehnic țărilor mai slab dezvoltate; să se adopte o hotărîre de comun acord de către Uniunea Sovietică, Statele Unite ale Americii, Angliei și Franței, în problema unificării pașnice și democratice a Germaniei; reglementarea problemelor nerezolvate din Extremul Orient în conformitate cu principiul suveranității și integrității teritoriale; înlăturarea discriminărilor de orice fel care împiedecă dezvoltarea unei largi colaborări economice și a comerțului internațional; extinderea legăturilor

culturale-internaționale printr-un larg schimb de delegați și schimburi artistice, sportive, etc.

Uniunea Sovietică consecventă politicii de pace și principiilor Chartei, a mers înainte pe drumul ei arătând prin fapte concrete cum trebuie servită cauza menținerii și întăririi păcii, înțelegerii între popoare și securității internaționale. Astfel în cauza păcii în Europa ea a propus Tratatul pentru securitatea europeană cu participarea tuturor țărilor europene, indiferent de orînduirile lor sociale și cu participarea și a Statelor Unite ale Americii.

Sistemul propus este un sistem de reală securitate și pace care corespunde principiilor fundamentale ale Chartei Națiunilor Unite și radical deosebit de scopurile ce stau la baza grupărilor militare închise create pînă în prezent, care au un conținut vădit agresiv și cu totul împotriva principiilor și scopurilor Organizației Națiunilor Unite.

Tot astfel în problema reducerii armamentelor, a interzicerii armelor atomice și înlăturării primejdiei unui nou război, proiect prezentat în mai a. c., în fața Comisiei pentru dezarmare, de la Londra, de către reprezentanții Uniunii Sovietice.

Propunerile Guvernului Uniunii Sovietice cuprind nu numai măsuri cu privire la reducerea generală a armamentelor, la interzicerea armelor atomice și cu hidrogen, dar și măsuri concrete pentru instituirea unui control internațional eficace, în vederea aplicării și păstrării măsurilor luate, control instituit pe bază de reciprocitate pe teritoriul tuturor statelor respective, de către organul internațional, cu misiunea de a urmări să nu se producă o concentrare de forțe militare, terestre, aeriene sau navale, pentru a preîntîmpina astfel agresiunea unui stat împotriva altui stat.

În privința drepturilor poporului german de a decide singur de soarta sa pentru restabilirea unității Germaniei, ca stat cu adevărat iubitor de pace și democrat, în interesul întăririi păcii în Europa, Uniunea Sovietică a propus încă cu ani în urmă procedura cea mai corespunzătoare pentru această înfăptuire și stăruie în toate împrejurările pentru rezolvarea acestei cauze.

Lupta pentru pace în frunte cu Uniunea Sovietică și cu țările din lagărul păcii și al socialismului, luptă ce a fost însușită și susținută de marea majoritate a oamenilor cinstiți din lume, a dus la încetarea războiului din Coreea, la încetarea războiului din Indochina, la încheierea Tratatului de stat cu Austria, la reglementarea relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Republica Federativă Jugoslavă.

Toate aceste acțiuni și evenimente corespund întru totul intereselor tuturor popoarelor iubitoare de pace și sînt în strictă conformitate cu principiile Organizației Națiunilor Unite.

Nu se poate afirma însă același lucru despre unele țări capitaliste, ca Statele Unite ale Americii, Marea Britanie și altele, unde se desfășoară o cursă a înarmărilor, unde se fabrică tot felul de arme atomice și cu hidrogen, unde se creiază noi baze militare, unde se duce o deșănțată propagandă de război și mai ales pentru războiul atomic, unde se înjghebează noi blocuri militare.

Dar ceea ce a fost mai grav a constituit-o înveninarea atmosferei internaționale prin propaganda războiului rece.

Toate aceste fapte sînt încălcări flagrante ale principiilor O.N.U.-lui și sînt împotriva voinții popoarelor care doresc pacea și care luptă pentru trăinicia ei.

Ca un, deosebit succes al luptei popoarelor pentru pace considerăm Conferința de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru mari puteri: U.R.S.S., S.U.A., Marea Britanie și Franța, din iulie a. c.

Observatorul obiectiv constată cu satisfacție deosebită că această conferință a avut rezultate pozitive, că a contribuit la mișcarea încordării internaționale și că această conferință constituie începutul unei ere noi pentru colaborarea, prietenia și pacea între popoare.

Conferința s-a desfășurat într-o atmosferă de colaborare și înțelegere reciprocă, fiind stabilit un contact direct între conducătorii celor patru puteri, cu care prilej s-au desbătut problemele cele mai acute de care depinde destinul internațională și asigurarea păcii.

Șefii de guverne și-au precizat ceea ce apropie pozițiile lor în problemele discutate, hotărînd să continue căutarea căilor spre realizarea acordurilor necesare în soluționarea problemelor litigioase, în interesul cauzei păcii.

La sfîrșitul lucrărilor sale Conferința de la Geneva a adoptat de comun acord directivele șefilor guvernelor către Miniștrii Afacerilor Externe ai celor patru mari puteri în toate cele patru probleme care s-au discutat la conferință.

În aceste directive se arată că șefii guvernelor celor patru mari puteri călăuziți de dorința de a contribui la slăbirea încordării internaționale și la întărirea încrederii între state, însărcinează pe miniștrii lor de externe care se vor aduna în luna octombrie, să continue examinarea problemelor care au fost discutate la conferință și să propună măsuri eficace pentru rezolvarea lor, ținînd seama că soluționarea cu succes a fiecărei dintre aceste probleme corespunde intereselor întăririi păcii.

Conferința de la Geneva a demonstrat că războiul rece nu poate servi drept temelie relațiilor internaționale.

Conferința de la Geneva a însemnat un succes al ideii de coexistență și conviețuire pașnică a tuturor țărilor, fără deosebire de sistem social sau formă de guvernămînt. Spiritul care a domnit la Geneva arată posibilitatea stabilirii de relații de pace și prietenie între popoare cu orînduiri diferite și a rezolvării pașnice a tuturor problemelor litigioase.

Factorul fundamental care a determinat rezultatele pozitive ale Conferinței de la Geneva este lupta și voința neclintită de pace a popoarelor. Această voință se manifestă tot mai activ și sub forme felurite. Ea nu poate fi ignorată de oamenii de stat și de guverne. Mai mult ca oricînd în conștiința celor mai largi straturi din toate țările lumii, s-a înrădăcinat înțelegerea faptului că politica de pregătire a războiului constituie o gravă primejdie pentru viitorul omenirii. Popoarele resping cu hotărîre poziția acelorora, care încearcă să prezinte războiul ca ceva necesar sau binefăcător pentru omenire, iar goana înarmărilor ca leac universal împotriva greutăților economice. Dimpotrivă, popoarele vād în înlăturarea primejdiei războiului și micșorarea poverii înarmărilor, o cale sigură pentru eliberarea de mari resurse materiale care ar putea fi folosite pentru dezvoltarea economiei, culturii popoarelor, pentru ridicarea nivelului lor de viață.

Rezultatul Conferinței de la Geneva a fost salutat de cele mai largi cercuri ale opiniei publice mondiale, ca fiind un rezultat de mare importanță ai eforturilor lor în lupta pentru menținerea și întărirea păcii și și-au exprimat hotărîrea de a continua lupta pentru a se duce la bun sfîrșit acțiunea

începută și pornită pe acest drum, de reprezentanții celor patru mari puteri în Conferința de la Geneva.

În ce privește țara noastră, după cum am spus mai sus, ea a făcut cerere de a face parte din Organizația Națiunilor Unite, încă din anul 1947 și cererea a fost repetată și în anii următori, însă influența unor cercuri interesate din țările capitaliste, au împiedecat primirea țării noastre în această organizație internațională.

Guvernul Republicii Populare Române prin întreaga sa politică aduce contribuția sa activă la atingerea țelurilor O.N.U.-lui și urmărește în mod consecvent întărirea relațiilor de colaborare cu celelalte state și consolidarea păcii în lume, ceea ce îndreptățește pe deplin cererea țării noastre de a deveni membră a Organizației Națiunilor Unite.

Țara noastră nu a fost însă admisă a face parte din această organizație, cu toate că Guvernul țării noastre este recunoscut de guvernele celorlalte state, cu toate că țara noastră dispune de o capacitate internațională deplină, întreține relații diplomatice cu celelalte state, a încheiat Tratatul de pace din 1947, se bucură de toate atribuțiile unui stat suveran și independent în relațiile internaționale, este subiect de drept internațional iar în politica externă contribuie în mod activ la cauza întăririi păcii și colaborării internaționale.

Cetățenii patriei noastre sprijină din toată inima principiile și țelurile enunțate în Charta Națiunilor Unite, menite să asigure pacea trainică în lume.

Charta prevede că popoarele membre ale Organizației Națiunilor Unite au obligația de a sprijini progresul economic și social, de a asigura egalitate în drepturi bărbaților și femeilor, de a respecta drepturile omului și libertățile fundamentale.

Aceste obiective sînt înscrise în Legea fundamentală a țării noastre și pe deplin realizate prin politica internă a guvernului nostru.

Cetățenii Patriei noastre au urmărit cu atenție evenimentele internaționale și au salutat cu multă satisfacție rezultatele pozitive menite să ducă la slăbirea încordării internaționale, la coexistența pașnică, la colaborare și prietenie între toate popoarele lumii, la asigurarea păcii. Ei au luat parte activă intensă în acțiunea și lupta pentru interzicerea armelor atomice și cu hidrogen pentru dezarmare, pentru pace, aducînd contribuția lor pozitivă în conferințe și adunări internaționale.

În sprijinul dorinței tuturor popoarelor, ca principiile O.N.U.-lui să fie respectate în realitatea lor, într-o mulțime de țări care sînt sau nu sînt membre ale O.N.U.-lui, au luat ființă asociațiuni de cetățeni care să ajute și să înțelească acțiunea de sprijinire pentru aplicarea și îndeplinirea nobilelor scopuri prevăzute de Chartă.

Și în țara noastră a luat ființă o astfel de asociație, cu sediul în București, al cărei scop «este de a populariza principiile și scopurile Națiunilor Unite în vederea întăririi păcii și securității internaționale, a dezvoltării colaborării politice, economice și culturale între toate țările.

«Considerînd că succesele Națiunilor Unite depind de respectarea Chartei Națiunilor Unite, asociația luptă pentru păstrarea principiilor și scopurilor pe care se bazează Charta și pentru respectarea prevederilor sale».

La constituirea acestei asociații au luat parte oameni de știință, artă și literatură, reprezentanți ai cultelor, ziaristi, reprezentanți ai organizațiilor obștești și oameni ai muncii., care cu vie însuflețire și-au luat obligația de a

contribui din toate puterile pentru ca scopurile acestei asociații să fie cunoscute și însușite de toți cetățenii patriei noastre.

Astăzi când în urma conferinței de la Geneva s-a obținut un nou spirit în relațiile internaționale, — «Spiritul Genevei» — care înseamnă destindere, discuții, tratative, coexistență pașnică, cetățenii Patriei noastre se alătură cu tot sufletul uriașei lupte pentru apărarea păcii și stăruie ca popoarele lumii să meargă înainte pe acest drum, pentru îndeplinirea țelurilor enunțate în Charta Națiunilor, pentru cauza securității internaționale, pentru o pace trainică în lume, căci «pacea este indivizibilă».

Slujitorii cultelor din țara noastră, cetățeni loiali ai scumpei noastre patrii, lucrează laolaltă cu toți ceilalți cetățeni cu și mai mult elan pentru realizarea acestor nobile scopuri.

Faptul că guvernul țării noastre duce o politică de apărare a păcii și de respectarea principiilor și scopurilor O.N.U.-lui îi face să fie și mai hotărâți în acțiunea aceasta de apărare a păcii.

Preoții sfintei noastre Biserici Ortodoxe Romine, au în sprijinul acțiunii lor de apărare a păcii, pe lângă îndemnul conștiinței lor, și sfaturile și îndemnurile părintești ale conducătorilor lor sufletești, membrii Sfântului Sinod, în frunte cu Întâistătorul Sfintei noastre Biserici, Prea Fericitul Părinte Justinian, Patriarhul României.

Preoții sfintei noastre Biserici cunosc prea bine faptul că dacă acțiunea pentru apărarea păcii slăbește, acest lucru ar ajuta pe cei ce doresc războiul.

Lupta pentru apărarea păcii, pentru respectul principiilor și nobilelor scopuri ale O.N.U.-lui trebuie dusă așadar neîncetat, hotărât, cu însuflețire, căci tuturor ne este dragă viața și datori sîntem să păstrăm și să apărăm viața.

Așa ne-a spus și blîndul nostru Mintuitor: «Eu pentru aceasta am venit în lume, ca lumea viață să aibă și mai mult să aibă».

Pr. AL. IONESCU

LUNA PRIETENIEI ROMÎNO - SOVIETICE

ROADELE UNEI STRĂVECHI ȘI TRAINICE PRIETENII

Cronici și hrisoave bătrîne, zapise și letopisețe de demult, — dezcolbuite de migala cercetătorilor de azi — grăiesc pe limbă de izvod străvechi despre o mare prietenie, care s-a născut cu multe veacuri în urmă, a crescut și s-a întărit mereu de-a-lungul vremii și anilor ce s-au scurs. «**Prieteșugul dintre neamul nostru și împărăția Moscului, veche și fără de capăt este...**», — însemna pentru contemporanii lui și pentru posteritate cronicarul moldovean Grigore Ureche.

Într-adevăr, prietenia dintre poporul nostru și poporul rus are rădăcini adânci în trecutul istoriei, atît de adânci, încît pătrund pînă la începuturile formării și străbaterii în lume a acestor două popoare.

Am dat prietenie întreagă poporului frate de la Răsărit și el ne-a răspuns pururea cu supra-măsură în toate ale dragostei și prieteniei. La fiecare răscruce a devenirilor noastre istorice, am simțit alături de noi inima poporului rus, brațul său puternic și sprijinul său dezinteresat.

În luptele voievozilor noștri pămînteni pentru apărarea brazdei străbune și a credinței strămoșești, a libertății și independenței patriei, lupte înverșunate cu urdiile otomane și tătărăști, sau cu polcurile domnilor «preacreștini» — catolici sau calvini — din Polonia panilor sau din Ungaria grofilor, — ajutorul poporului rus a fost întotdeauna venit la vreme și cu neprecupețire, fie cu arma tare a răzbelului, fie cu arma subtilă a diplomației, fie cu alt chip de ajutor material și moral.

Frăția de arme romîno-rusă s-a născut încă din vremea îndepărtată a luptelor împotriva năvălirilor tătare. Astfel, documentele arată că la 1223, oști din Moldova de Nord, sub conducerea unui voievod al lor, pe nume Ploscănea, au participat la bătălia de la Kalka, alături de ruși, contra tătarilor (v. Istoria R.P.R. — 1952, p. 69). O altă luptă comună a fost purtată împotriva Cavalerilor Teutoni, la Grünwald în 1410 și la Marienburg în 1422. Despre comportarea oștirii moldovene a lui Alexandru cel Bun în bătălia de la Marienburg, «Letopiseșul Moldovei» scrie astfel: «Au poftit craiul pe Alexandru Vodă ca să-și trimită ajutoriu împotriva Crijecilor (e vorba de «Cruciați», adică de Cavalerii Teutoni). Nici s-au amăgit cu prieteșugul, că au trimis ajutoriu călăreți moldoveni, carii au făcut mare izbîndă. Că bătîndu-se cu Crijecii, întîiu au dat dos de a fugi de i-au înșîirat gonîndu-i spre o pădure și acia pedestrîndu-se (descălcînd) au

săgetatu-le cai de le-au căutat a da dos Nemții. Și acia ai noștri s-au încălărat și mare moarte au făcut într-inșii. De care lucru dacă s-au întors ai noștri acasă, mare mulțămită au avut Alexandru Vodă».

Vechi izvoade ruse — ca poemul «Slovo o polcu Iгореve» (Cuvînt despre oastea lui Igor), «Letopisețul țarului Vasile», «Letopisețul lui Nifon» ș. a. — cuprind mărturii netăgăduite despre frățeasca împreună-viețuire a celor două popoare vecine, despre întrajutorarea la bine și la necaz, despre împrumutul prietenesc de valori economice, militare, artistice, literare, despre legăturile de rudenie între conducătorii națiilor noastre, despre împlinirea vrierilor, a cugetelor și a plinirilor pentru a răzbate împreună către luminășurile istoriei.

Documente bătrîne vorbesc despre străvechi legături comerciale cu poporul rus. Încă dinainte de domnia lui Alexandru cel Bun și Mircea cel Bătrîn, Țările Romîne întrețineau relații de afaceri cu vecinii din Răsărit; iar sub acești doi domnitori s-au încheiat tratate comerciale cu «neguțătorii din toată țara Rusiei și Podoliei». Pe la 1481 se pomenește la Suceava de o «uliță rusească», iar la 1652 aflăm și la Iași o asemenea «uliță», confirmîndu-se prin aceasta strînsese legături economice ruso-romîne.

Inceputurile legăturilor politice sînt și ele tot atît de vechi. În acest sens, profesorul academician C. Daicoviciu spunea de curînd: «La înjghebarea primelor noastre state din trecutul îndepărtat au servit ca model și îndemn de organizare primele state ruse și ucrainiene din sud-vestul U.R.S.S. de azi... Ca să vorbim de soliile, atît de dese, care au avut loc între voievozii noștri și cnejii și domnitorii din Rusia, ar trebui să începem foarte de departe, încă de la solia lui Dmitri Donskoi la Petru Mușat, în veacul al XIV-lea...».

Intr-o scrisoare din 1484 a Episcopului Vasile al Romanului către Mitropolitul Gherontie al Moscovei, Vlădicul romîn cerea rușilor să se unească cu moldovenii în lupta împotriva tătarilor.

Relațiile de prietenie cu «țara Moscului» s-au intensificat și consolidat mai ales sub Ștefan cel Mare, cînd schimbul de solii a devenit un fenomen obișnuit. În zecile sale de războaie cu armatele cotropitoare ale semilunei și cu «armadele» hulpavilor domni ai Poloniei și Ungariei, Marele Voievod moldovean nu a aflat sprijin decît la poporul rus. Legăturile politice dintre cele două popoare sînt întărite apoi și prin legăturile de rudenie ce se încheagă între familiile domnitoare. Astfel, la 5 iunie 1463, Ștefan cel Mare s-a căsătorit cu principesa Evdochia din Chiev, sora cneazului Simion Olelcovici. Din această căsătorie a avut doi copii, pe Alexandru și pe Elena. Mai tîrziu, Elena, fiica lui Ștefan cel Mare, s-a căsătorit cu principele Ivan, fiul Marelui Cneaz Ivan al III-lea al Moscovei. Un document, vechi de peste patru veacuri, cuprins în «Sobornicul Societății Istorice din Moscova» grăiește astfel despre relațiile apropiate dintre domnul moldovean și cneazul Ivan al Moscovei: «**Ștefan, volevodul Moldovei, a fost în iubire și legătură de rudenie cu marele cneaz Ivan, și acum marele nostru gosudar Ivan îl miluește pe Petru voievod...**» (e vorba de Petru Rareș). Într-unul din volumele acestui «Sobornic» este publicată și corespondența dintre țarul Ivan al IV-lea și Petru Rareș, care mărturisește și ea despre raporturile de prietenie și colaborare dintre popoarele noastre.

Un moment deosebit de semnificativ pentru trecutul nostru istoric îl reprezintă lupta dusă împotriva turcilor de către Ion Vodă (1572-1574). Acest voievod — care «nu voia să asculte de boierii sfetnici», pe care ade-

seori i-a scurtat cu un cap pentru «hainire» și pentru împotrivirea lor la înlesnirile ce «voia să le aducă mulțimii necăjite» care «il iubea nespuse de mult pe Ion Vodă» — a uimit lumea prin cutezanța sa de a înfrunța cea mai mare armată a timpului, armata otomană, care speriasse întreaga Europă. Pregătind cu înfrigurare lupta împotriva «păgînilor», Ion Vodă a trimis solii la domnii «preacreștini» de aproape și de departe, cerindu-le sprijin. Dar sprijin n-a primit de la aceștia, pentru că interesele lor erau legate de ale turcilor. Un cronicar olandez contemporan, Mihai Van Isselt, lămurește astfel rezerva acestora: «Motivul este vechia alianță între regii Poloniei și împărații Turciei, sau, mai degrabă, ceea ce este mai adevărat, alianța Franței cu Turcii, prin a căror intervenție Henric (de Valois, fratele regelui Franței) a ajuns rege al Poloniei». În fața acestei situații, Ion Vodă a chemat la luptă poporul moldovean, arătîndu-i că este gata să-și dea viața pentru a-l mîntui de nevoi și de «păgîni». Cronică spune: «Așa, Ion Vodă umplînd pe toți cu nădejde, cu glas mare strigară că lîngă dînsul vor pieri toți». **Dar Ion Vodă a primit totuși ajutor de la cazacii din Ucraina.** Aceștia, răspunzînd cu grabă chemării voievodului moldovean, au luptat, alături de el cu mare vitejie și nețărnută credință «pînă la moarte», așa cum jurașeră!

Cronicarul Grigore Ureche relatează faptul în chipul următor: «Iară cazacii, neîntrebînd de nime, s-au strîns 1.200 de oameni (sub ocîrmuirea hatmanului Sviercevschi) și au venit la Ion Vodă; pre carii văzîndu-i Ion Vodă, nu într-alt chip, ce ca (și) cînd ar fi văzut înger din ceriu cu veste bună de izbîndă pogorît; și cu multe daruri capetele, cine era, le-au dăruit».

Prin trădarea boierilor, lupta cu puhoiul otoman — după victorii răsunătoare — s-a sfîrșit cu pieirea lui Ion Vodă și a aproape tuturor vitejilor cazaci, care au luat parte la bătălia. Sîngele vărsat împreună a constituit însă o nouă piatră de granit la temeliea prieteniei de veacuri a romînilor cu poporul din Răsărit.

În luptele de dezrobire a partiei din jugul turcesc și al altor stăpîniri străine, marele voievod Mihai Viteazul — sub al cărui sceptru s-au unit pentru înflă oară toate provinciile romînești — a căutat ajutor din partea țarului rus Feodor. În acest scop, el a trimis cu solie la Moscova, pe vlădica Luca, Episcopul Buzăului. La întoarcere, vlădica Luca a adus voievodului făgăduința solemnă a țarului Feodor că-i va da ajutor împotriva oricărui dușman. Deocamdată, «țarul i-a trimis o sumă de bani, atît pentru refacerea bisericilor stricate de turci, cît și pentru plata oștenilor cu care Mihai urma să continue lupta împotriva turcilor».

Îndată după urcarea pe tron a țarului Boris Godunov, Mihai Viteazul a primit solie de la acesta, că se bucură mult de izbînzile lui asupra «păgînilor» și-i făcea urarea să-i nimicească pe vrăjmași.

În timpul domniei lui Vasile Lupu în Moldova și a lui Matei Basarab în Muntenia, marea prietenie dintre romîni și ruși s-a adîncit și s-a întărit. Vasile Vodă încheie chiar o frăție de arme cu hatmanul Ucrainei Bogdan Hmelnițchi. Iar la 1638, domnul Moldovei informează pe ruși despre planurile de război ale turcilor, tătarilor și polonezilor, solicitînd sprijin și acțiune comună împotriva acestora. Foarte bogate în această epocă sînt schimburile culturale și artistice între cele două popoare. Acum au fost aduse la Iași și la Tîrgoviște tiparîne din Kiev și meșteri tipografi ruși, arhitecți și zugravi de biserici, învățați și cărturari pentru școlile nou create, după model rus, etc.

Domnul Moldovei Gheorghe Ștefan (1653-1688) a încheiat cu Rusia un tratat politic și economic, prin care Rusia garantează independența Moldovei. La 1683, moldovenii împreună cu cazacii — înfrățiți în năzuința de a scutura jugul otoman și de a dobândi slobozenia — pornesc împreună o răscoală contra turcilor. În acest moment, moldovenii lansează un manifest, în care, printre altele se spune: «Veniți să fărîmăm păgînul, să ne răscumpărăm pămîntul nostru din care ne-au înstrăinat păgîinii».

Constantin Duca Voievod (1693-1695 și 1700-1703) s-a străduit să sporească și legăturile comerciale ale Moldovei cu Rusia, care, sub Petru cel Mare, luase un mare avînt economic. Cronicarul a consemnat: «s-au trimis cîteva care încărcate cu sare și vin în țara căzăcească pentru negustorie».

Șerban Cantacuzino (1678-1688) domnul Munteniei — vrînd să descătușeze țara de opresiunea otomană și de a o feri de ocupație austriacă — «și-a îndreptat ochii și nădejdele către Pravoslavnică Rusie», trimițînd la Moscova două solii, nu numai în numele romînilor ci și al sârbilor și grecilor. «Acele solii cer Rusiei să ia pe seama ei lupta popoarelor de la Dunăre și din sud-estul Europei împotriva turcilor, căci își dăduseră seama că, de la Austria și Polonia nu se puteau aștepta să vie un reazem, dimpotrivă». Austria rîvnea la alipirea Țării Romînești — «se opinteau nemții să fie Dunărea hotar» — iar Polonia la supunerea Moldovei. Răspunsul Rusiei, trimis lui Șerban Cantacuzino, era plin de încurajare.

Greul haraciu ce trebuia plătit turcilor, ca și pretențiile tot mai amenințătoare ale habsburgilor asupra Țării Romînești, îl fac pe Constantin Brîncoveanu Voievod să solicite ajutor tot de la Rusia, întocmai ca predecesorul său, Șerban Cantacuzino. În această privință cronicarul vremii însemnează: «Văzînd Brîncoveanu că turcii nu stau la vorbele lor și pre nemți că s-au împăcat cu turcii, de nu era nici un reazim și nici un ajutor despre dinșii, au început a se ajunge cu muscalii». El a trimis la Moscova o solie, în frunte cu ceaușul David Corbea, solie care s-a transformat într-o reprezentanță permanentă.

La această epocă, Rusia — sub conducerea energică și înțeleaptă a lui Petru cel Mare — începuse să devină o mare putere. În 1709, Petru cel Mare înfrînge la Poltava, armata invadatoare a lui Carol al XII-lea. Domnitorii romîni socotesc această biruință «semnul tăriei Moscului», care — zice cronică — «în scurtă vreme va fi biruirea și bucuria creștinătății». Constantin Brîncoveanu se grăbește să felicite pe țar pentru «izbinzile pe care Dumnezeu și dreptatea cauzei sale i le dăduseră», dorindu-i «urmarea lor înainte». De asemenea îl roagă pe țarul Petru să desfacă pacea cu turcii și să pornească «a mîntui pre creștini».

Deosebit de strînse legături politice și culturale cu Rusia a avut Dimitrie Cantemir, om învățat și Domn al Moldovei. Vrînd să izbăvească țara de înrobirea otomană, de haraciuri, de peșcheș, de zaherele și de alte povarnice apăsări ale Înaltei Porți, Cantemir se hotărăște s-o rupă cu turcii și să treacă alături de ruși, care pregăteau «răzbel mare» cu necredincioșii. «Cunoscînd, deci, Cantemir, de pe această roadă cit de puțin era de așteptat de la păgîni, el aruncă legătura cu turcii și crezu mai de cuviință să meargă alături de ruși...» — scrie Dimitrie Cantemir însuși, în «Istoria împărăției turcești». Drept aceea, voievodul moldovean, prin mijlocirea vornicului Luca, încheie în mare taină, la 24 aprilie 1711, un tratat de alianță cu Rusia. Clauzele acestui tratat erau deosebit de cinstitoare pentru noi. Moldovei i se recunoșteau vechile hotare, cu toate cetățile și ocinile strămoșești;

nu i se pretindea nici un tribut, prevăzându-se în tratat ca «bir să nu plătească țara nici un ban»; se cheazășuiește succesiunea ereditară familiei lui Dimitrie Cantemir; se statornicește ca «din muscali să nu se amestece la boierii Moldovei, nici să se însoare în țară, nici moșii să nu cumpere»; Rusia se îndatorește să plătească, «din vistieria împărătească» leafă la o oștire moldovenească de zece mii de oameni, care «să fie gata în țară», etc.

Stipulațiunile acestea ale tratatului de alianță cu Rusia sînt cele mai demne din cîte a obținut țara vreodată prin tratatele încheiate pînă la acea vreme. În tot acest tratat nu se întîlnește nici o notă stridentă de știrbire a demnității noastre naționale sau vreo încercare de umilire prin amestecul, în vreun chip oarecare, în treburile lăuntrice ale țării.

Turcii au declarat război Rusiei. Petru cel Mare, în manifestul de răspuns la declarația de război a Turciei, își anunță rolul ce și-l asumă de «apărător al popoarelor creștine, care ar zace în robia musulmanilor».

În acest moment, Dimitrie Cantemir — dînd pe față alianța Moldovei cu Rusia, — adresează țării un manifest, în care, mitropolitul, episcopii, boierii, oștenii și toți slujitorii pămîntului moldovenesc sînt chemați să-i dea ajutor tare, în lupta sfîntă de mîntuire a patriei: «Facem știut că, întrucît dușmani creștinătății, turcii, n-au respectat tratatul încheiat de Bogdan, prin care țara se obligă a plăti sultanului numai 4.000 de galbini, 40 de cai și 24 de șoimi pe an, și au introdus în Țara Moldovei tot soiul de asupriri, dărîmînd sau ocupînd cetățile ei, învoind tătarilor a prăda, luînd în robie pe fiii și soțiile noastre spre a-și face rîs de ele, sporind pe fiecă zi ce trece tributul pînă la așa grad că au devenit cu neputință de răspuns, noi ne-am unit cu împăratul milostiv și credincios al Rusiei, Petru Alexeevici, care au ridicat arma spre a mîntui pe creștini din jugul robiei mahomedane. Prin urmare, tot omul din această țară să iee armele spre a-i veni în ajutor».

Bucuroși de această acțiune a lui Dimitrie Cantemir, o parte din dregătorii țării îi răspund în acest chip: «Bine ai făcut, Măria Ta, de te-ai închinat, că noi ne temeam că te-ai duce la turci și aveam de gînd că, de te-om vedea că mergi la turci, să te părăsim și să ne ducem să ne închinăm la muscali».

Spre a întări după cuviință alianța dintre Moldova și Rusia împotriva necredincioșilor, Petru cel Mare îi face voievodului român o vizită la Iași. Acest eveniment este înfașșat de cronicarul Ion Neculce, în cuvinte ca acestea: «Iară Marele Petru Alexeevici, împăratul Moscului, trecînd Prutul pre la Zagarance, au venit drept la Tîrgul Iașilor, împreună cu împărăteasa lui anume Ecaterina, în curțile domnești. Iar căimăcanii, împreună cu alți boieri și orașeni bătrîni mai de cinste și cu Ghedeon mitropolitul și cu tot clerosul bisericii, i-au ieșit cu toții înainte afară din Iași. Și frumos timpînîndu-l, l-au primit cu toată inima și i s-au închinat cu mare bucurie ca unui împărat creștin, dînd laudă lui Dumnezeu, că doară îi va cerceta cu mila Sa și-i va scoate de sub jugul robiei turcilor». Iar cronica lui Muste adaugă: «Frumos lucru și a minune era tuturor a privi atunci împărat creștin aice la noi. Și fără de nici o mîndrie grăia cu toți. Mers-au mai întii la mitropolie de au văzut biserica și casele și au șezut citva de au vorbit cu mitropolitul, Kir Ghedeon...; apoi au mers la toate bisericile; și trăgeau clopotele pe la toate minăstirile. Mergînd el prin tîrg, ieșea norodul de-l privea, mulțămînd lui Dumnezeu cu multă bucurie că le-au trimis împărat creștin, nădăjduind că vor ieși de sub jugul păgînilor».

Sfârșitul nefericit al bătăliei de la Stănilești (1711) este cunoscut. Dar atitudinea lui Petru cel Mare față de nenorocosul domnitor al Moldovei, Dimitrie Cantemir, care-și pierduse tronul, este pilduitoare și adnc grăitoare. Cu prilejul tratativelor de pace cu turcii, marele Țar-Reformator—atunci cînd vizirul turc i-a cerut să-l predea pe domnul moldovean — a dat un răspuns, demn ca adevărul vieții: «Aș putea să dau turcilor toată țara pînă la Kursk, pentru că îmi rămîne speranța de a o recîștiga; dar nu pot, în nici un chip, să frîng credința și să predau pe un principe care și-a lăsat principatul pentru mine; căci este cu neputință să recîștigi onoarea, odată ce ai pierdut-o».

Dimitrie Cantemir și-a petrecut tot restul vieții în Rusia, unde, prin întreaga-i activitate culturală, politică și științifică, a contribuit mult la consolidarea prieteniei dintre poporul nostru și marele popor rus.

De-a-lungul veacului al XVIII-lea, Rusia obține o serie de succese în lupta sa statornică de eliberare a popoarelor creștine de sub stăpînirea otomană, succese care s-au răsfrînt și asupra Țărilor Romîne. În războiul din 1736-1739, armatele ruse înfrîng urdiile turcești și le împing pînă dincolo de Cîmpina. La intrarea comandantului oastei rusești în Iași, «i-au ieșit înainte mitropolitul Antonie și cu caimacanii și alți boieri, care se mai întîmplase, făcîndu-i mare cinste pînă l-au adus în curțile domnești. Și au șezut în Iași o săptămînă, și cit au șezut în Iași, în toate zilele chema pe mitropolitul și pe caimacanii și pe ceilalți boieri și-i punea la masă de-i cinstea» — spune cronica vremii. Cu un asemenea prilej, Mitropolitul a rostit o cuvîntare «spre lauda majestății sale împăratului rușilor și spre slăvirea armatelor sale».

Prin pacea încheiată la Belgrad, în 1739, Austria — care luase și ea parte la război contra turcilor, — a evacuat Oltenia ținută sub ocupație timp de 21 de ani. Trupele rusești s-au retras și ele din Moldova îndată după ratificarea păcii. La cererea Rusiei de a se acorda Țărilor Romîne neatîrnarea, s-a opus Austria.

În cursul războiului ruso-turc dintre 1768-1774, oștile rusești alungă pe turci nu numai din Moldova, ci și din Muntenia, eliberînd Giurgiu și ajungînd pînă la Craiova. Ca și în războaiele precedente contra cotropitorilor otomani, detașamente de voluntari romîni au luptat alături de armata rusă și în acest război. Pretutindeni pe pămîntul romînesc, oștile ruse au fost întîmpinate cu bucurie ca eliberatoare. Domnii Moldovei și Țării Romînești au fost încunoștiințați de guvernul rus, că «Rusia va să deschiză oaste cu Turcia pentru izbăvirea neamului creștinesc celui de sub jugul turcesc». Iar cînd delegații de dregători și clerici din Iași și București s-au dus la Petersburg să ceară luarea Țărilor Romîne sub ocrotirea Rusiei, țarina Ecaterina a II-a a răspuns că amîndouă cneziiile — moldovenească și muntenescă — «întru toate să fie după a lor judecăți și rînduele».

Tot la ruși învață arta militară și Tudor Vladimirescu. Se știe că, prin 1807, Tudor a intrat în corpul de voluntari numit «panduri» al generalului rus Miloradovici, spre a lupta contra turcilor. În numeroase bătălii, Tudor se distinge în mod deosebit. Astfel ajunge să comande el însuși corpul de panduri, fiind și decorat cu ordinul rusesc Sfîntul Vladimir cu spade. Experiența dobîndită în această perioadă i-a folosit lui Tudor în cursul răscoalei sale pentru dobîndirea slobozeniei țării și norodului necăjit.

Războiul ruso-turc din 1828-1829 — încheiat cu pacea de la Adrianopol — a adus și Țărilor Romîne o serie întregă de avantaje. Intr-adevăr, tra-

tatul de la Adrianopol cuprindea următoarele stipulațiuni privitoare la țara noastră: autonomia administrativă; înapoierea către Țara Românească a teritoriilor de la nordul thalwegului Dunării; dreptul de a-și organiza la graniță cordoane sanitare și carantine păzite de ostași băștinași înarmați; libertatea comerțului cu celelalte state; turcii nu mai au dreptul să ceară Moldovei și Țării Românești aprovizionări pentru armată sau pentru Istanbul; Rusia e puterea protectoare a Țărilor Române; Turcia recunoaște valabilitatea regulamentelor care se vor face în timpul administrației ruse, pentru organizarea Moldovei și Țării Românești.

În epoca protectoratului rus — 1828-1834 — Țările Române au beneficiat de importante transformări structurale în viața economică, socială, culturală și politică. «Regulamentul Organic» — întocmit din inițiativa și sub îngrijirea generalului rus Pavel Kisseleff — a adus o seamă de îmbunătățiri în toate compartimentele administrației interne a Țărilor Române. «Regulamentul Organic a contribuit la progresul Moldovei și Țării Românești, separînd puterea executivă de cea legislativă și judecătorească, desființînd vămile interioare, organizînd armata națională și învățămîntul în limba națională, reorganizînd administrația, etc. Ceea ce trebuia subliniat, în mod deosebit, este faptul că Regulamentul, întemeindu-se pe legături economice existente, prevede legi, organizare și administrare aproape identice pentru Moldova și Țara Românească», pregătindu-se astfel terenul pentru unirea politică națională de mai tîrziu.

Mihail Kogălniceanu — în al său «Cuvînt introductiv la cursul de istorie națională» (1843) — sublinia în felul următor activitatea generalului Pavel Kisseleff, care a fost guvernator al Țărilor Române între anii 1829-1834: «Kisseleff, un nume pe care romîinii nu trebuie să-l rostească decît cu recunoștință și dragoste, este însărcinat cu regenerația Patriei, cu punerea în lucrare a pravilelor menite să ne facă o nație...».

Năzuința poporului nostru de a uni cele două provincii românești, Moldova și Muntenia, într-un singur stat național, a fost sprijinită de Rusia, atît pe cale oficială, cît și prin cercurile progresiste rusești, cu toată împotrivirea Angliei și Austriei.

În februarie 1859, N. Cernișevski scria în revista «Sovremenic» (Contemporanul), următoarele: «Rușii simpatizează cu dorința poporului român de a se uni într-un singur stat; simpatia se preface în speranță. În timpul conferințelor de la Paris, publicul nostru a căpătat siguranța că, ...dorința romînilor, de a forma un stat mic, se va realiza».

Și, de asemenea, N. A. Dobroliubov arată: «Conferința de la Paris n-a făcut decît un pas spre Unirea Principatelor. Iar Unirea definitivă și, împreună cu aceasta, Statul independent, ramîne ca și pînă atunci dorința poporului, dorință care a fost exprimată de atîtea ori și care se manifestă astăzi încă odată cu Unirea Principatelor».

După Unirea Principatelor, Turcia a continuat să păstreze suveranitatea asupra Romîniei, ca și asupra altor țări din sudul Dunării. Pravoslavnică Rusie — chemată de popoarele creștine, care greu gemea sub povar-nica asuprîre otomană, «să le izbăvească de urgia păgînilor» — a declarat război turcilor (1877-1878), război la care s-a alăturat și Romînia, în urma Convenției de la Livadia, semnată de Mihail Kogălniceanu la 3/15 aprilie 1877. Deși la acea vreme Romînia nu era încă un stat independent, tratati-vele cu Rusia s-au purtat de la egal la egal. Documentele timpului spun:

«Rușii au tratat cu România ca stat cu stat și se îndatorau a respecta (la trecerea trupelor prin țară) legile și instituțiile sale».

La 9 mai 1877, Mihail Kogălniceanu rostește un mare discurs în parlamentul țării, iar mulțimea care înconjură clădirea Camerei a manifestat puternic pentru independența țării și pentru prietenia veșnică cu poporul rus. În această istorică zi, «Camera ia act că războiul dintre România și Turcia, ruperea legăturilor noastre cu Poarta și independența absolută a României au primit confirmarea oficială».

Războiul acesta a fost foarte popular în sinul norodului trudit din patria noastră. De aceea, în clipa cînd a fost chemat la arme pentru dobîndirea neatîrnării țării, el a răspuns cu mare avînt, nădăjduind că, odată cu independența patriei, va căpăta și pămînt din marile latifundii ale boierilor. Prietenia de veacuri dintre poporul nostru și poporul rus a primit și de data aceasta, o nouă întărire, prin vărsarea comună a sîngelui, în bătălii aprige pentru slobozenia și neatîrnarea țării noastre și a altor țări vecine de sub stăpînirea otomană.

La intrarea oștilor rusești pe pămîntul românesc, comandantul rus a adresat poporului nostru o proclamație în care, printre altele, se spunea: «Venim la voi ca vechi prieteni și voitori de bine; nădăjduesc să găsec la voi aceeași sufletească primire, pe care au arătat-o străbunii voștri oștilor noastre, în trecutele rezbele ce le-au avut cu turcii».

În mers spre Turcia, armata rusă a fost întîmpinată cu vie simpatie de populația Bucureștilor. Saluțînd, în calitate de primar al Capitalei, trecerea oștilor ruse prin București, C. A. Rosetti a spus: «Devenit numai de ieri capitala unui stat pe deplin independent, orașul București e mîndru să deschidă astăzi porțile sale liberatorului popoarelor din Orient... El m-a însărcinat a ridica vocea în numele său, pentru a saluta pe acei... cari au binevoit a face îndoit memorabilă noua fază în care a intrat România liberă și independentă».

Pe cîmpiile Bulgariei, oștile romîne și ruse au săvîrșit minuni de vitejie împotriva urdiilor necredincioase ale semilunii. Singele vărsat împreună de ostașii ruși și romîni, pentru cauza sfîntă a libertății popoarelor din laturile acestea ale Europei, a consolidat și mai mult străvechea prietenie romîno-rusă, deschizînd perspective noi relațiilor dintre popoarele noastre. Comandantul armatelor ruse — adresîndu-se ostașilor romîni după căderea Plevnei — a spus: «Frăția de arme a armatelor ruse și romîne a legat noi raporturi între cele două popoare».

Această frăție de arme și de destine — vechi cît însăși istoria celor două popoare — a fost reluată după 23 August 1944, în lupta pentru eliberarea patriei noastre, în lupta pentru izbăvirea Europei de urgia fascistă, în lupta pentru pacea lumii și pentru viitorul luminos al omenirii.

Cu sprijinul marelui prieten de la răsărit, poporul român — după ce acum unsprezece ani, tot cu ajutorul lui și-a cucerit pentru prima oară adevărata sa slobozenie — a pășit cu nădejde spre zidirea unei vieți noi, unei vieți demne de a fi trăită, unei vieți dezpovărată de servituți dinlăuntru și dinafară, unei vieți în care oamenii muncii sînt singurii stăpîni ai țării și ai bogățiilor ei, unei vieți după care a însetat veac după veac și pe care acum dobîndind-o, se străduiește s-o facă tot mai frumoasă, mai îmbelșugată, mai plină de soare, mai veselă, mai fericită.

În drumul spre făurirea vieții sale celei noi, poporul nostru a urmat exemplul luminos al prietenului încercat cu care de veacuri și-a despîcat îm-

preună luminișuri prin împotrivirile istoriei. Prietenia țării noastre cu Uniunea Sovietică a însemnat și înseamnă o măreață pildă, o experiență biruitoare «care ni se împărtășește zilnic în viața politică, economică, în știință, în cultură; a însemnat griu și porumb în timp de secetă, mașini în fabricile cari se creează sau se amplifică și, mai presus de orice, acea minunată siguranță că, pășind alături de poporul sovietic pe calea păcii și progresului, cu umărul sprijinit de umărul lui puternic, pășind pe calea vieții celei noi pe care poporul sovietic a străbatut-o, mergem într-adevăr pe drumul celor mai mari împliniri», pe drumul unui viitor însoțit.

Uniunea Sovietică reprezintă pentru întreaga omenire «modelul lumii viitorului!». Ca vecini geografici, ca prieteni din adâncurile istoriei și ca năzuitori către aceleași țeluri, era în legea firii să învățăm din experiența ei, să-i urmăm pilda și să-i îmbrățișăm cu căldură ajutorul. S-a spus cu dreptate: «Păsările migratoare știu că aceea care merge în capul triunghiului are greutate și rezistențe mai mari de întâmpinat și că celelalte, chiar în aer, au un drum gata tăiat de ea. Uniunea Sovietică a fost și este capul de coloană în mersul popoarelor lumii spre «primăvara omenirii». Ea a croit drumul, preluând asupra-și toate greutatele acestei istorice munci. Binefacerile acestei bogate experiențe se totalizează zi cu zi, creind o cultură nouă, corespunzătoare prefacerilor adinci economice și sociale. Orice om care muncește azi este obligat acestei culturi, acestui ajutor prezent în toate», acestui impuls creator de viață nouă.

Prietenia noastră cu poporul sovietic este numită de poporul român «**Marea Prietenie**» și o sărbătorește în fiecare an cu caldă însuflețire în cadrul «**Lunii Mării Prietenii**» — 7 octombrie — 7 noiembrie.

Pictorii noștri au creat anul trecut, pentru Luna Prieteniei Romîno-Sovietice, un panou foarte expresiv: o tină ră romincă îmbrățișează cu eufuziune pe o tină ră și îmbujorată rusoaică, ale cărei brațe sînt pline de trandafiri. Textul panoului — în trei cuvinte — exprimă o trainică cununie a sufletelor: «**Prieteni în veci!**»

Prieteni în veci! — aceasta este dimensiunea pe care poporul nostru o acordă prieteniei cu poporul frate de la Răsărit.

Din străfunduri de istorie, toți bunii și străbunii noștri care și-au vărsat sîngele, împreună cu prietenii ruși, în luptele pentru neatințarea țării, își îmbină graiul cu graiul nostru, rostind: **Prieteni în veci!**

Prieteni în veci! spun toți fiii buni ai poporului nostru, care s-au jertfit, alături de fiii Uniunii Sovietice, pentru izbîndirea istorică a lui 23 August 1944.

Prieteni în veci! spune întregul popor român, care trăiește azi în luminile unei slobozenii cum n-a cunoscut nicicînd în tot trecutul său.

Prieteni în veci! spun trucidatorii noștri de pe ogoare, care își agonisesc piinea lor și piinea noastră a tuturor, cu tractorul sovietic, cu combaina sovietică, cu agrotehnica sovietică, — privind a mirare la plugul de lemn de la muzeu, simbol al atîtor suferințe din trecut, al atîtor îngenuncheri, al atîtor lacrimi, al atîtor privațiuni, al atîtor umilințe.

Prieteni în veci! spun muncitorii combinatelor industriei noastre grele, care folosesc mașini sovietice, utilaje sovietice, metode de lucru sovietice.

Prieteni în veci! spun oamenii noștri de știință, care își adîncesc cercetările în institutele și laboratoarele noastre după experiența vastă a științei sovietice, cu aparate aduse din Uniunea Sovietică, cu sprijinul și îndrumarea oamenilor de știință sovietici.

Prieteni în veci! spun scriitorii noștri, care — în scriitorii sovietici — au aflat dascăli de nădejde către realismul în artă, către viață, către adevăr, către umanismul cel mai înalt, către omul cel nou al veacului nostru, către inima poporului nostru atât de însecat de lumină, către soare, către primăvara omenirii.

Prieteni în veci! spun tineri care-și desăvârșesc studiile în universitățile sovietice, tehnicienii care-și însușesc, în fabricile și uzinele sovietice, tehnica nouă a inginerilor sovietici, țărani care învață pe ogoarele sovietice «arta» lucrării pământului după normele științei.

Prieteni în veci! spun toți cei ce — scăpați de plaga analfabetismului — se adapă la izvoarele culturii, pătrunzând tainele cărții, în seri tîrzii, nu la lumina opaițului, ci la soarele electric, răsărit din termo și hidrocentralele create cu utilaj sovietic, cu mașini sovietice, cu ajutor sovietic.

Prieteni în veci! spun toți cei ce înțeleg ce înseamnă o fabrică de penicilină românească, ce se construște acum în Moldova, cu ajutorul prețios al savanților sovietici.

Prieteni în veci! spun fizicienii, biologii, agrobiologii, medicii, inginerii, etc., care știu ce reprezintă pentru viață întrebuintarea uluitoarei forțe atomice, în scopuri pașnice, — forță atomică pe care azi datorită sprijinului sovietic o folosesc și cercetătorii noștri.

Prieteni în veci! spun toți cei ce trudesesc pentru construirea vieții noastre celei noi, bine știind că pacea de care ne bucurăm pentru a ne zidi viitorul o datorăm luptei statornice și hotărâte a poporului sovietic împotriva celor ce vor să o turbure. De la poporul sovietic am învățat că «pacea este climatul construcției și construcția rațiunea păcii», rațiunea vieții, rațiunea existenței umane.

Prieteni în veci! spune întregul norod românesc, conștient că slobozenia și neatîrnarea țării, cuceririle democratice și izbîndirile sociale, noua noastră cultură și viitorul nostru luminos ne sînt chezașuite de această **Mare Prietenie**.

Biserica Ortodoxă Romînă ia parte la sărbătoarea Mării Prietenii, cu bucuria pe care i-o dă încredințarea fermă că, la închegarea acestei trainice prietenii romîno-ruse, contribuția ei — de-a-lungul veacurilor — a fost din cele mai însemnate. Intr-adevăr, relațiile religioase și împreună-creșterea duhovnicească a Bisericilor romînă și rusă sînt tot atât de vechi cît închinarea la Hristos pe aceste laturi ale lumii.

Predania comună mărturisește că același Sfînt Apostol Andrei a sădit răsadul credinței creștine și pe pămîntul Rusiei, în părțile Kievului, și pe plaiurile romînești, în laturile Dobrogei.

Comun fiindu-ne izvorul credinței, — și creșterea în Hristos ne-a fost merou împreună, cu dăruiți întreolaltă de sporuri duhovnicești, de dobîndiri instituționale, de agoniseli culturale, de întrajutorare în păzirea Ortodoxiei, de sprijin frățesc în luptele cu pîngăritorii otomani ai moștenirii spirituale și ai sacralui pămînt strămoșesc.

Hrisoavele și letopisețele, cronicile și zapisele, pisaniile și izvoadele de demult, toate depun mărturie, fără puțință de tăgadă, despre rodnicia acestor legături neîntrepruete, veac după veac, între cele două Biserici, surori întru credință proavoslavnică și înfrățite iarăși prin răzbirea laolaltă, în zorii istoriei.

În această privință, Prea Fericitul nostru Părinte Patriarh Justinian spunea, cu negreșelnică intuiție a adevărului istoric: «Noi, teologii și preoții, avem în trecutul istoric al Bisericii noastre nenumărate fapte care ne vorbesc despre raporturile dintre poporul român și poporul rus, dintre Biserica Ortodoxă Română și Biserica Ortodoxă Rusă. În trecutul nostru se găsesc atîția călugări și ierarhi, care au fost plenipotențiarilor Domnitorilor din țările noastre, care au îndeplinit misiuni diplomatice, restabilind legăturile de prietenie și de colaborare între Biserica noastră și Biserica Rusă, dar mai ales între poporul nostru, așa cum era în vremile vechi: moldovean, muntean, sau transilvănean — și poporul rus. Avem un depozit așa de mare de amintiri pe care sîntem datori să-l arătăm clerului și credincioșilor noștri. Avem atîtea fapte mari din trecutul nostru bisericesc, avem atîția bărbați de seamă din rîndurile clerului nostru, din rîndurile monahismului și ale episcopatului nostru, care au jucat un rol măreț în cimentarea unor legături de adîncă prietenie și colaborare cu poporul rus».

Și tot Prea Fericitul Patriarh Justinian — referindu-se la actualele legături de prietenie și colaborare dintre cele două Biserici, rusă și română — mărturisirea: «Dacă Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să fim iarăși împreună, glasul conștiinței noastre ne cheamă să făurim o unitate de nesdruncinat și de nebiruit între Bisericile și popoarele noastre, ca în felul acesta să răspundem cu vrednicie chemărilor pe care ni le-a făcut odinioară Domnul, Cel ce ne-a dat aceeași credință și Cel ce ne-a legat nu numai prin patria noastră cerească, ci și prin așezarea noastră pămîntească, unii lingă alții. Ne mai cheamă la această înfrățire graiul cronicilor bătrîne, conștiința istorică ortodoxă, măreția faptelor pe care străbunii noștri le-au împlinit împreună, unii alături de alții».

Exemplificînd cu date și cu oameni, Prea Fericitul Patriarh Justinian arăta cu alt prilej: «Acum aproape cinci sute de ani, pe vremea Marelui Voievod Ștefan cel Sfînt, la Roman păstorea Episcopul Vasilie, cel care era vestit în întreaga Biserică a Răsăritului pentru tăria credinței lui și pentru adîncă lui cunoaștere a rîndurilor și canoanelor ortodoxe. Din însăși Moscova, în care oamenii papii căutau, chiar pe atunci, să turbure sufletele pravoslavnice, însuși Mitropolitul Gherontie îi scria cartea lui Vasilie al Romanului, cerîndu-i să-l lămurească în ce fel se face ocolirea bisericilor. Și Episcopul Vasilie răspundea Mitropolitului Gherontie al Moscovei, scrisoare înțeleaptă ca aceasta: «Bine să știe marea ta sfințenie că, în legea Răsăritului, nimic nu se face în sfînta biserică după mersul soarelui, ci tot îndărăt, fie la sfințire, fie la toacă, sau în orice lucrare săvîrșitoare în sfînta biserică, toate se fac împotriva mersului soarelui. Cel ce va săvîrși după mersul soarelui, acela — în legea cea dreaptă a credinței Răsăritului — este afurisit de înțîiul sobor al purtătorilor de Dumnezeu Sfinții Părinți de la Niceea. Numai latinii, adică papistașii, fac așa, după mersul soarelui, dar noi nu primim acest lucru». — «La începutul veacului al XVII-lea — mai spune Prea Fericitul Patriarh Justinian — ne izbește marea figură a lui Petru Movilă, cel care, de la Kiev, a organizat lupta împotriva cotozirii catolice a pămîntului rusesc și a întregului Răsărit; apoi figurile acelor ierarhi și teologi ruși și romîni, care s-au adunat împreună cu grecii, la Iașii Moldovei, la anul 1642 — și au făurit acolo arme noi pentru apărarea Ortodoxiei, prin cunoscuta «Mărturisire Ortodoxă»; apoi cîte alle figuri de cărturari și Vlădici ruși

și români, împreună luptători pentru apărarea Ortodoxiei! Ațiția dintre acești Vlădici, cărturari și teologi români au studiat la vestitele Academii Duhovnicești din Kiev, Moscova și Petersburg».

Ar trebui tomuri întregi pentru a înșira doar documentele, datele, faptele și oamenii care depun mărturie despre străvechile, strînsele și frățestile legături de prietenie între cele două Așezăminte de credință pravoslavnică ale popoarelor rus și romin. Aceste legături sînt astăzi — după slobozenia cea mare dobîndită de poporul nostru la 23 August 1944, — mai active, mai vii și mai plinoare decît oricînd. «Pe vechile drumuri bătătorite de ierarhii din trecut ai Bisericilor moldovene, muntene și transilvănene — spunea de curînd Prea Fericitul Patriarh Justinian, cu prilejul celui de al IV-lea Congres al Asociației Romine pentru legăturile de prietenie cu Uniunea Sovietică — au purces spre «Roma cea nouă» ierarhii de astăzi ai Bisericii Ortodoxe Romine, iar pe pămîntul strămoșesc al patriei noastre au poposit iarăși conducătorii Pravoslavniciei Bisericii Ruse. Noi înșine am călătorit în mai multe rînduri la Moscova și am cercetat multe din locurile de importanță bisericească de pe întinsul Patriei Sovietice... Călătoria din vara acestui an ne-a dat puțința să reinodăm un fir de mare importanță pentru relațiile bisericești dintre popoarele noastre, căci—pe curînd—primul grup de studenți români va merge la Moscova să învețe carte teologică în Academia Duhovnicească de la Zagorsk, ca bursieri ai Bisericii Ortodoxe Ruse».

Cînd scriem aceste rînduri, o delegație a Bisericii Ortodoxe Ruse, în frunte cu venerabilul Mitropolit Grigorie al Leningradului, se află între noi, participînd la serbările aniversare a 70 de ani de la proclamarea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Romine, — încă o mărturie a trainicei prietenii între cele două Biserici surori și între popoarele lor.

Iată alîtea temeuri pentru care Biserica Ortodoxă Romină, cu ierarhii, clericii și obștea sa credincioasă, participă cu însuflețire la **sărbătoarea Marelui Prietenii**, rostind — împreună cu întregul popor romin: **Prieteni în veci!**

REDAȚIA

RECENZII

„INSEMNĂRI DIN BULGARIA“ DE OVIDIU MARINA

Lucrarea aceasta se impune ca o operă de mare valoare istorică, bisericască, literară și socială.

Autorul nu s-a mărginit numai la o simplă prezentare a desfășurării unei călătorii prin părțile Bulgariei, ci așa cum ne-a prezentat anterior frumoasa lucrare «30 de zile în U.R.S.S.», și de astă dată a îmbinat în chip minunat fapte și idei despre un trecut glorios al înfrățitelor popoare, romîn și bulgar.

I. Pornind cu deosebire din vremea Asăneștilor, de cînd istoria Bulgarilor este strîns legată de istoria Romînilor, și străbătînd veacurile, se poate vedea că popoarele romîn și bulgar și-au conjugat viața în aceleași gânduri de libertate împotriva asupritorilor. «Clădiți pe o străveche și comună temelie — afirmă autorul — romîni și bulgarii au împletit o frăție creștină, care durează de un mileniu».

Dacă țarii bulgari de la începutul secolului al X-lea și-au consolidat imperiul prin unirea triburilor slave și luptînd pentru independență n-au înțeles niciodată să se supună tentativelor de grecizare a credinței și a limbii (pag. 33), pe la anul 1204, împăratul Ioniță se intitulează «împărat al valahilor și bulgarilor».

De cînd puterea bulgară apune la 17 iulie 1393, prin căderea Tîrnovei, sub sultanul Baiazid, de nenumărate ori frații dinspre nord au încercat să le aline suferințele cu toate că urgia otomană sufla pustiitor chiar dincolo de Dunăre.

Deși despărțiți prin acest hotar suferințele și inimile îi unea pe romîni și bulgari în acelaș dor de libertate.

Cînd marele Mihai «Craiu de la răsărit» — cum este numit în baladele bulgărești — a înfrînt numeroasa oștire a lui Sinan Pașa la Călugăreni (1595), vîntul de eliberare începuse să adie tot mai puternic în inimile bulgarilor, pentru ca uciderea marelui erou pe cîmpia Turdei să le-năbușe-n suspin speranța ce le-ncolțise pentru scurtă vreme.

După 1829, «Brăila devine centrul principal din străinătate al luptătorilor pentru libertatea Bulgariei. Marii făclieri ai libertății bulgare aici au găsit un ajutor frățesc. În țara noastră s-a dospit frămîntătura pentru eliberarea poporului bulgar». România a fost pentru națiunea bulgară un azil liber, inviolabil, iar casa săteanului romîn a fost deschisă bulgarului cu cea mai mare și cordială ospitalitate. Sofronie al Vraței «este primit ca un frate» de Mitropolitul Dosotei al Ungro-Vlahiei.

Patrioți ca: Vasile Levski, Hagi Dimităr, Ștefan Caragea și mai ales Hristo Botev, ajutați de românii: Florescu-Galați, Nicu Georgescu, Ionescu Manon și de mulți alții, au copt prin truda lor sămînța marilor năzuinți, pentru ca în anul 1877, cînd «Sfînta Rusie» declară război Turciei, ceasul eliberării să răsune pentru tot Balcanul.

La Grivița și Plevna, la Smîrdan și Opaneș sau la Rusciuc și Vidin, trupurile ostașilor ruso-romîno-bulgari, înfășurate în aceeași țărînă, sînt mărturie peste veacuri de înfrățirea lor.

Cu atît mai mult în vremea noastră, cînd, fiind înfrîntă puterea fascistă, noua orientare socială a dus la o apropiere tot mai frățească, pentru aceleași țeluri.

II. Dacă istoric viața poporului bulgar a fost legată strîns de viața poporului romîn și nu rare au fost momentele, cînd oștile romîne și-au vărsat sîngele pe pămîntul bulgar și pentru libertatea lui, din punct de vedere bisericesc — și mai cu deosebire în trecutul îndepărtat — legăturile au fost cu atît mai strînse.

După mărturia Sf. Apostol Pavel, Evanghelia lui Hristos s-a răspîndit «pînă în Iliric» (Rom. XV, 19).

În 343 a fost convocat un Sinod la Sardica (Sofia de azi).

Arhiepiscopia interbalcanică «Justiniana prima» a fost așezată în Macedonia de astăzi.

După secolul al VII-lea, candidații pentru hirotonie de preoți din nordul Dunării veneau la episcopiile: Novae (Dîrstor sau Silistra) Ratialia (Arceor), Viminacium (Vidin).

Sub Omortag (815-831), fiul hanului Grum, într-o singură prigoană au fost uciși 377 creștini, cu 4 episcopi și 3 preoți.

Creștinarea lui Boris după ritul bizantin la 865 aduce o ameliorare în istoria poporului bulgar de o importanță covârșitoare.

Cei doi apostoli bulgari Ciril și Metodie, cu alfabetul glagolitic din secolul al IX-lea, răspîndesc doctrina creștină pînă în Panonia și Moravia.

Prin urmașii lor Climent și Naum Anghelarie și alții, se tipăresc diferite cărți religioase, mînaștirile bulgare devenind «focare de cultură și trăire duhovnicească».

Chiril și Metodiul, Naum și episcopul Climent, schimnicul Ioan de la Rila, Ioachim din Sarandapor, Ilarion — episcopul Megleniei, sînt declarați sfinți, ieșiți din frățietatea popoarelor: bulgar, sîrb și valah din peninsula Balcanică.

La Romîni s-a folosit în Biserică limba slavonă pînă în secolul al XVII-lea. Insuși Neagoe Basarab (1512) lasă fiului său Teodosie o scriere cu diferite sfaturi de viață.

După anul 865, arhiepiscopii Preslavului și Patriarhul Damian al Durostorului, se-ngrijesc de preoți pentru Nordul Dunării.

Cu venirea Asăneștilor Tîrnova devine «Ierusalimul Bisericii Ortodoxe Bulgare», cum foarte sugestiv s-a exprimat P. F. Patriarh Justinian.

Tirnova, capitala imperiului valaho-bulgar, își mărește aureola ei de «împărăteasă a cetăților», aducîndu-i-se cele mai de preț odoare: moaștele Sfîntului Ioan de Rila, ale Sfintei Filoftea de la Molivat din Tracia și ale Sfîntului Ilarion, episcopul Megleniei din Macedonia. Sub Asan al II-lea († 1241), moaștele Sfintei Paraschiva din Tracia sînt aduse tot aici. După căderea Tirnovei, moaștele Sfintei Filoftea sînt aduse la Curtea de Argeș.

Patriarhia Tîrnovei era numită «al doilea Țarigrad», iar pentru Ortodoxie a fost cu adevărat «Ierusalimul cel nou».

Aici a fost un puternic centru religios, prin ultimul și cel mai mare patriarh al acestei capitale, Eftimie, dus în robie de turci.

Nicodim cel sfințit pornește în 1364 peste Dunăre și întemeiază mănăstirile Vodița și Tismana.

La Tîrnova, Eftimie avea o școală teologică de mare valoare, tipărend cărți și dînd sfaturi, cari «au luminat România aproape un veac».

Prin căderea Tîrnovei, ucenicii lui Eftimie găsesc adăpost în țara noastră. Grigorie Tamblac devine mare sfetnic al domnitorului moldovean, Alexandru cel Bun.

Influențe bulgare pătrund adînc în diferite ramuri de activitate, astfel: stilul slav al bisericilor bulgare se găsește și la noi la bisericile vechi.

Fiind în grea asuprire, poporul bulgar a fost ajutat de poporul frate român, cu tot ce se putea: cu bani, ceară, alimente, reparații, restaurări sau înzestrări la biserici. La mînăstirea Rila, în pomelnicile vechi de la Tîrnova, la Vidin, la Sistov și pe ntreg pămîntul Bulgariei, ctitoriile și chipurile zugrăvite ale romînilor evlavioși, glăsuiesc peste veacuri de frăția strămoșilor cu poporul vecin oprimat.

Domnitorul Vasile Lupu cumpără cu bani grei de la Belgrad, moaștele Cuvioasei Paraschiva din Epivat.

Prezența moaștelor Sfîntului Dimitrie Basarabov în Capitala țării noastre, este încă o verigă în legătura fraternă dintre noi și poporul bulgar, iar «evenimentul din 10 mai 1953, a constituit în plus un fericit prilej de afirmare a frățietății ce leagă cele două Biserici vecine, rezultat firesc al împreună viețuirii milenare a dreptcredincioaselor popoare romîn și bulgar».

Reprezentată prin strălucita delegație — în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian, Biserica Ortodoxă Romînă a luat parte la epocalul act istoric din viața religioasă a poporului bulgar, la reînființarea Patriarhatului, după ce, timp de 560 ani — de la isgonirea ultimului și marelui Patriarh Eftimie — Biserica Bulgară a fost văduvită de drepturile ei firești.

În persoana Înalt Prea Sfinției Sale Chiril, Mitropolit al Plovdivului și fost student al Universității romînești, ceremonia alegerii și înscăunării noului Patriarh trezește sufletul poporului bulgar la noua formă de conducere patriarhală.

Teolog și scriitor fecund, proclamat la 27 mai 1953, Doctor «honoris causa» al Academiei Teologice din Sofia, I.P.S. Sa întruchipează în persoana Sa Ierarhul vremurilor noi, bine orientat în cele bisericesti, ca și-n noua ordine socială.

Cuvintele înaripate și pline de duioșie ale înalților oaspeți cum și ale ierarhilor bulgari, au răsunit puternic în monumentala Catedrală a Sfîntului Alexandru Nevski, revărsîndu-se ca un fluviu-înviorător în conștiința poporului bulgar.

Cînd Intiul nostru Ierarh a luat cuvîntul primul, ca vecin și prieten apropiat, afirmînd că populația bulgară și romînă s-au înfrățit și s-au unit cu slavii «în aceeași credință creștină, cu aceiași preoți, în aceleași biserici, în jurul acelorași episcopii», Patriarhul Bisericii Bulgare și-a exprimat convingerea că această cuvîntare «va rămîne ca o amintire scumpă pentru praznicul luminos de astăzi».

Rînd pe rînd solii de peste hotare au preamărit evenimentul acestuia epocal. I.P.S. Grigorie, Mitropolitul Leningradului și Novgorodului, P. S.

Gavriil al Batumului — din partea Patriarhiei gruziene, I. P. Cuv. Arhim. Vasile — reprezentant al Patriarhiei Antiohiene, I.P.S. Macarie — Mitropolitul Varșoviei și Poloniei, I.P.S. Elefterie — Mitropolit de Praga, cu toții și-au dovedit legătura dragostei în «unitatea duhului ecumenic între Sfintele Biserici Ortodoxe».

Dar, importanța participării la alegerea primului Patriarh bulgar este mărită cu bucuria vizitării celor mai reprezentative centre de trăire duhovnicească și națională ale țării vecine.

Încă înainte de a călători pe plaiurile acestui pământ minunat, P. F. Patriarh Justinian trăia din plin emoția clipelor de regăsire a vremurilor de bună frăție: «Drumul ne va duce prin Plevna și Grivița, Loveci, Tîrnova și Rusciuc... la Bacicovo sau la Rila, vom întâlni în calea noastră numeroase mormile ce adăpostesc morminte de conducători traci... Vom fi opriți din loc în loc de turmele urmașilor acelor valahi, cu care poporul bulgar s-a înfrățit în aceeași credință și viață comună, turme conduse de veacuri de ciobanii cu crucea încrustată pe frunți și care poartă și acum costumul lor istoric, vorbind aceeași limbă ca și strămoșii lor din Balcani sau Carpați».

N-a fost loc pe unde delegația română trecînd, Patriarhul Bisericii noastre să nu fi rostit înflăcărute cuvinte. Romînilor adunați în singura biserică romînească din Sofia, le spune: «întîlnirea cu voi ne încălzește și ne încurajează în rugăciunile de propășire a scumpei noastre patrii».

După ce sînt înfățișate: monumentala catedrală a Sf. Alexandru Nevski, biserica Sfînta Sofia, biserica din Boiana, autorul descrie călătoria la mînăstirea Rila, unde marele ei schimnic, Sfîntul Ioan de Rila — prin sec X și-a săvîrșit viața într-o peșteră, «unde soarele nu pătrunde și vîntul nu suflă». Așezată în muntele Rila, singurul munte acoperit complet cu păduri, mînăstirea Rila are înfățișarea unui castel medieval, care-n decursul istoriei a cunoscut multe din durerile poporului bulgar. «Plecînd din această minunată mînăstire, ai impresia că te desparți de un altar, pe care istoria l-a durat anume, pentru ca în el să găsească nădejde și putere un întreg popor îngenuchiat sub grele asupri».

Nu mai puțin fior a prezentat vizitarea Tîrnovei «Ierusalimul bisericesc din Balcani», unde istoria vorbește despre faptele vitejești ale ostașilor valahi și bulgari de sub conducerea fraților Asani». Glorioasa cetate apare ca «un fel de mareț amfiteatru săpat în munte, aproape bruscu... cu terase pînă jos în apa Inatrei». Aici au fost adăpostite moaștele mai multor sfinți. Numai după ce au fost vizitate asemenea urme ale trecutului, călătorul înțelege mai din plin «destinele a două popoare, sub ocîrmuirea dîrză a vulturilor din Tîrnova».

Al doilea mare oraș al Bulgariei, Plovdivul, cu 150.000 locuitori, fosta reședință mitropolitană a P. F. Chiril, noul Patriarh oferă vizitatorului clipe de o înaltă trăire duhovnicească.

Orașul Loveci — cu aproximativ 20.000 locuitori, asemenea unui oraș transilvănean, satul Arbănași și Oriahovița, sînt trecute rînd pe rînd, lăsînd în sulete dîra unor amintiri, de neuitat, pentru ca pe țarmul dunărean să apară eroicul oraș, Rusciuc.

Cînd delegația română se apropie de plaiurile legendarelor lupte din 1877 și vizitează Plevna, Opanez, Nicopole, Smîrdan, Rahova, Rusciuc și Vldin, și mai ales Grivița, unde un grandios mausoleu adăpostește mulțime de eroi romîni căzuți în luptă, emoția acestor clipe devine sguuitoare la cuvintele de pomenire: «Doamne Dumnezeule, pomenește întru împărăția

Ta și iartă greșalele ostașilor eroi români, ruși și bulgari, căzuți pe cîmpurile de luptă ale Bulgariei pentru eliberarea fraților lor de aceeași credință slăboșească».

Dacă duiosia acestor clipe poartă gîndurile spre jertfa eroilor noștri, călătoria la satul Basarabov trezește sufletul într-un fior de adîncă evlavie. Nu departe de acest sat din care a răsărit făclia ce luminează Catedrala Țării Romînești, la numai 50 de pași de albia Lomului se-nalță o stîncă abruptă, în care se află peștera Sfintului Dimitrie Basarabov, locul de schimmicie al marelui eremit.

III. Ceea ce mărește însă farmecul acestei lucrări este stilul literar în care autorul prezintă însemnările sale din Bulgaria. Deși în unele pasagii se face chiar lux de amănunte, felul atrăgător cum este expusă călătoria, nu obosește, ci antrenează.

Amintim numai descrierea minăstriei Rila sau vizitarea Tîrnovei, ori mergerea la locurile unde trupurile ostașilor celor trei popoare au fost sfîrțecate în lupta pentru libertate și este suficient să ne dăm bine seama de importanța acestei cărți.

Cu atît este mai plăcut felul în care sînt redată stările sufletești ale acestei călătorii pe meleagurile Bulgariei.

Vorbind despre momentul pomenirii eroilor de la Grivița, odată cu autorul, însuși cititorul simte emoția care-l sguđuie, la gîndul că poate un strămoș al său, singe din singele lui a picurat dincolo de bătrînul Danubiu. «Tremură candela iar lumînările picură lacrimi de ceară peste cuvinte. Vorbe de slăvire a eroilor, cari prin moarte au dat viață».

IV. Dar. călătoria delegației pe pămîntul țării vecine n-a prilejuit numai bucurii personale, ci rolul ei social este de necontestat.

Prea bine se știe că prietenia sau vrăjmășia dintre popoare este animată de conducători, nu de însuși poporul de jos. Pe drept cuvînt autorul afirmă că «vecinii de la sud de Dunăre au cîștigat un prieten în fiecare membru al delegației romîne, un frate, pentru care Dunărea nu mai este hotar ci punte de unire».

Prin persoana P. F. Patriarh Justinian și a celorlalți membri din delegație, acest moment a însemnat prilejul unei prietenii și frății tot mai strînse. Darurile oferite la alegerea noului Patriarh, urmate de altele trimise din țară au creiat atmosfera de bună vecinătate.

Ne-am regăsit ca frați cu aceeași istorie sbuciumată și uniți sub aceeași conducători — în vremurile de demult.

Aceeași credință străbună ne-a mîngîiat sufletul.

Am nutrit același ideal de libertate și frățietate.

Ca Arhipăstor sufletesc al ortodocșilor romîni, Inaltul nostru Ierarh exprimă cele mai alese sentimente de legături frățești între noi și poporul bulgar. «Această călătorie — afirmă P. F. Sa — a adus roade nespuse de bogate, adîncind dragostea între Bisericile și popoarele noastre».

«Datoria noastră e să întărim mai mult în conștiințele creștinilor ce-i păstoriim, dragostea și prietenia pe care trebuie să ni le purtăm unii altora, și să nu uităm că, după cum în trecut, popoarele noastre au avut sprijinul poporului rus, și în viitor sîntem datori să-i căutăm dragostea și prietenia comună».

Cu atît mai viu se proiectează importanța acestei călătorii în conștiința popoarelor din jurul Dunării, cu cit cuvîntul de pace este astăzi năzuința cea mai fierbinte a fiecărui om.

Omenirea de azi și de totdeauna dorește instaurarea în deplină libertate a unei vieți noi, mai drepte și mai fericite. «Pentru reușita acestei munci — declară P. F. Patriarh Justinian— popoarele noastre au nevoie de pace, de liniște. Ele sînt împotriva războiului».

Numai făcînd lectura cărții în amănunt, cititorul își poate da seama cît de instructivă și de sugestivă este această lucrare, prilejuită de reînființarea patriarhatului bulgar.

Animată de cele 37 ilustrații, cum și de un stil duios, izvorît din sufletul celui ce a trăit fiorul unei elevații religioase și naționale pe pămîntul țării vecine și prietene, cele 452 de pagini ale cărții «Insemnări din Bulgaria» pot fi străbătute cu multă ușurință și mîngîiere-n suflet, că poți fi pârtaș la balsamul trăirilor sfînte prilejuite de călătoria în Bulgaria a strălucitei delegații ortodoxe romîne.

Preot **TEODOR MOLDOVEANU**

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

SFINTIREA BISERICII DIN CIUPELNIȚA RAIONUL CRICOV

În satul și comuna Ciupelnița din raionul Cricov a avut loc, duminică 31 iulie 1955, o frumoasă și înălțătoare festivitate religioasă, prilejuită de sfințirea bisericii, în urma lucrărilor de reparații precum și a picturii din nou, efectuată între 15 octombrie 1954—24 iunie 1955.

Cronica acestei biserici spune că din început a fost bisericuță zidită în jurul anului 1830 și pictată în 1860, de la care se păstrează și astăzi timpla și sfintele Vase cu inscripția ctitorului Grigorie Colfescu. Pe urmele acesteia s-a zidit, mărindu-se actuala biserică în anul 1900, care și aceasta cu vremea a suferit multe transformări.

Toate lucrările s-au realizat numai cu cheltuiala bunilor creștini din parohie și cu stăruința și osteneala preotului Ioan Negură, parohul bisericii, ajutat de consiliul parohial.

Služba sfințirii a fost oficiată de către Prea Sfințitul Episcop Theoctist Botoșeneanu, vicar patriarhal, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, format din: P. C. Pr. Alexandru Ionescu, vicar patriarhal, P. C. Protopop al raionului Cricov, Pr. D. Tacea, P. C. Arhidiaconi: Iordan Niculescu și Andrei Iacobeanu de la Patriarhie și P. C. Preoți vecini: C. Popescu-Ghergița, Gh. Diță — Drăgănești, N. Popescu-Clușa, C. Ionescu-Netoși, N. Polisciuc-Trestieni, G. Ieremia-Belciug, I. Ștefănescu-Cornurile de Jos și C. Panaitescu-Meri Drăgănești.

Credincioșii parohiei, precum și alții dornici de a participa la o slujbă arhierescă, au umplut pînă la refuz interiorul bisericii, precum și curtea bisericii și au primit pe P.S. Theoctist, plini de emoție și respect, în sunete de clopote și în urale de bun venit. Plutea pe deasupra tuturor duhul dragostei creștine între păstor și turmă.

Se remarcă participarea autorităților locale de Stat și a Imputernicului Ministerului de Culte pe raionul Cricov, I. Bulău.

După rînduiala sfințirii apei, oficiată în fața bisericii, soborul în frunte cu P.S. Theoctist, îmbrăcat după datină în veșmînt alb de pinză, au înconjurat biserica împreună cu mulțimea credincioșilor, ca apoi venind în fața ei P. S. Sa să rostească rugăciunea de curățire, care a cutremurat inimile credincioșilor.

Intrînd în biserică Prea Sfinția Sa a sfințit pictura și a săvîrșit Sfînta Liturghie arhierescă. Răspunsurile au fost date de corul cîntăreților și al credincioșilor, sub conducerea d-lui Ion Florea din Ploești.

La sfîrșitul serviciului divin C. Pr. I. Negură, parohul parohiei a făcut o dare de seamă asupra lucrărilor îndeplinite în parohia Ciupelnița din 1931 pînă astăzi, stă-

ruind asupra dragostei enoriaşilor, care l-au ascultat şi l-au ajutat de a putut realiza, în mod progresiv din 1931 de la învelitoarea bisericii — pînă în 1955 pictura bisericii, să consolideze şi să înfrumuseţeze această biserică cu toate cele necesare, încît astăzi poate fi socotită între bisericile frumoase pe raion.

Mulţumeşte purtări de grije, îndemnurilor şi ajutorului dat de autorităţile bisericeşti, ca şi înţelegerii găsite la organele de stat locale.

Mulţumeşte purtării de grije, îndemnurilor şi ajutorului dat de autorităţile bisericeşti, pentru dragostea şi osteneala cu care au venit la sfîntirea acestei biserici, redînd-o cultului public şi termină mărturisind că lucrările înfăptuite în parohia sa le aduce ca un omagiu P. F. Patriarh Justinian pentru îndemnurile date clerului şi poporului de a se îngriji de biserică — şi de a fi pe lingă bunii creştini şi devotaţi, loiali fii ai scumpei noastre patrii Republica Populară Română.

După aceasta Prea Sfinţitul Episcop Theoctist vorbeşte despre dragostea creştină, ca roadă a credinţei, binecuvîntînd pe toţi cei ce s-au ostenit şi au ajutat cu obolul lor la întreţinerea şi înfrumuseţarea acestei cu adevărat frumoase biserici, scoţînd în evidenţă că la Ciupelniţa se arată prin fapte munca şi colaborarea dintre preot şi credincioşi, dintre biserică şi autorităţile locale, prin preot şi credincioşi săi şi dă arhierieşti binecuvîntări tuturor ostenitorilor, contribuitorilor şi participanţilor, îndemnîndu-i să păstreze, să întreţină, să ajute şi să dea ca moştenire fiilor lor acest frumos locaş de închinare.

Apoi în faţa credincioşilor preotul I. Negură e înfăţişat, de către cei doi diaconi, Prea Sfinţitul Episcop, care pentru activitatea meritorie îi acordă distincţia de «iconom», îi săvîrşeşte hirotesia şi-i înmînează diploma şi briul de iconom cu cuvintele de «Vrednic este» moment care impresionează masa de credincioşi asistenţi.

Preotul I. Negură, vădit emoţionat, mulţumeşte Prea Sfinţitului Episcop Theoctist pentru distincţia acordată.

La sfîrşit s-au servit — din danile enoriaşilor — în curtea bisericii, o agapă creştinească, ce a fost binecuvîntată de Prea Sfinţitul Theoctist.

La ora 15 Prea Sfinţia Sa, împărtăşind arhierieştile binecuvîntări, îşi ia rămas bun de la toţi şi în sunetele clopotelor şi a cîntării «Prea Stăpînului şi Arhierelui nostru», se îndreaptă spre capitală.

Clupele trăite la Ciupelniţa în ziua de 31 iulie 1955, vor rămîne neşterse în sufletele participanţilor, pentru înviorarea duhovnicească de care s-au făcut părtaşi.

ASISTENT

CONFERINŢE INTERCONFESIONALE

În ziua de 5 septembrie a. c., în oraşul Pucioasa, la sediul Şcolii profesionale Pomicele din localitate, a avut loc o consfătuire a deservenţilor cultelor din cuprinsul raionului.

Consfătuirea a fost prezidată de d-l I. Avramescu, vicepreşedintele Comitetului raional de Luptă pentru Pace, iar din prezidiul adunării au făcut parte: P.C. Protopop Ilie Mîrică, protoiereul raionului Pucioasa, pastorul adventist Gheorghe Ciovică, I. Ghiţă şi preotul Zoe Enăchescu de la parohia Brăneşti I.

Cel dintîi cuvînt a fost rostit de P.C. Prot. I. Mîrică, care a arătat că problemele care uneac cultele sînt mult mai multe şi mai importante decît deosebirile confesionale ce le despart. În problema apărării păcii şi a sprijinirii acţiunilor de folos obştece, datoria tuturor slujitorilor cultelor este de a găsi mijloacele cele mai potrivite pentru intensificarea activităţii în cadrul luptei pentru pace.

A luat cuvîntul după aceea P. C. Preot Nicolae Marinescu de la parohia Pucioasa, care a dezvoltat tema: «Conferinţa de la Geneva şi creierea ambianţei de încredere». Vorbitorul a demonstrat că, Conferinţa de la Geneva constituie o nouă etapă în relaţiile internaţionale şi o consideră ca un rezultat al luptei duse de partizanii păcii în vederea destinderii încordării internaţionale.

În complectarea discuţiilor a vorbit după aceea d-l I. Avramescu, vicepreşedintele Comitetului raional de Luptă pentru Pace, care a arătat realizările de pe teren ale slujitorilor cultelor din cadrul raionului.

Au mai luat cuvîntul: pastorul Ciovică, preotul Gh. Mîrică de la parohia Glodeni, preotul S. Cotovici de la parohia Runcu II, preotul Gh. Iacobescu de la parohia Buciumeni, preotul M. Zachia de la parohia Doiceşti, preotul I. Duţă de la Valea

Leurzei, pastorul Gișman și Oprîșan din partea cultului adventist, Marian din partea organelor locale, preotul Stan Sîncă de la parohia Bădeni, Pr. I. Tîrcă de la parohia Valea Lungă-Ogrea, Pr. N. Comănoiu de la parohia Fieni, Ghițăș din partea organelor locale, Vlad din partea Organizației A.R.L.U.S. și alții.

Din cuvîntările rostite a reeșit faptul că deservenții cultelor din raionul Pucioasa depun o stăruitoare muncă în realizările obștești, luînd parte cu însufiețire la diferitele campanii inițiate de organele locale respective.

Consfătuirea a avut loc într-o atmosferă de sinceră colaborare și a luat sfîrșit către orele 15, într-un cald entuziasm al tuturor participanților.

În ziua de 15 septembrie a avut loc în sala căminului cultural de la reședința raionului Lehliu, regiunea București, o consfătuire a deservenților cultelor din acest raion. Ședința a fost prezidată de dl. Sterea Gheorghe, președintele Comitetului raional de Luptă pentru Pace, d-l Băluță Tudose, deputat raional și șeful secției culturale a raionului Lehliu, P. C. Pr. Ioan Popescu, protopopul raionului și d-l Cîrstea Gheorghe, pastor al cultului adventist.

Primul cuvînt a fost rostit de P. C. Protopop Ioan Popescu, care a arătat însemnătatea unor astfel de consfătuiri a slujitorilor cultelor, după care C. Preot Radu Marin Ștefănescu a trata cu o aleasă pregătire tema următoare: «Conferința de la Geneva a celor patru mari puteri și rezultatele ei în lupta pentru apărarea păcii și destinderea încordării internaționale», arătînd și îndatoririle ce revin slujitorilor și credincioșilor tuturor cultelor.

În complectarea referatului și la discuții au luat cuvîntul: pastorul Cîrstea Gheorghe, Pr. C. Vulpe de la parohia Săpunari, Pr. Florian Rădulescu-Podari, care s-au asociat cu însufiețire îndatoririlor ce revin slujitorilor cultelor, ca deservenți ai sfintei Biserici și ca cetățeni loiali.

În același sens au mai vorbit și preoții :C. Ștefănescu-Dor Mărunt, Stelian Velcu-Frumușani, Stelian Iliescu-Copuzu, Vlad Lăpușneanu-Horia, care au amintit despre al V-lea Festival Mondial, Congresul Mondial al Mamelor, Tratatul între delegațiile guvernamentale ale U.R.S.S. și Republica Federală Germană, etc.

După indemnurile calde ale P. C. Protopop Ioan Popescu și ale pastorului Cîrstea Gheorghe, președintele consfătuirii d-l Sterea Gheorghe aduce mulțumiri C. preoți vorbitori și tuturor participanților, făcînd apel pentru frumoasa și rodnică colaborare între deservenții cultelor și organele locale.

S-au votat după aceea două moțiuni, una adresată Comitetului Național pentru Apărarea Păcii și a doua către Ministerul Cultelor, în care moțiunile s-au concretizat discuțiile purtate.

Consfătuirea s-a desfășurat într-o aleasă însufiețire.

Călărași.

În ziua de joi 11 august, în urma inițiativei Comitetului de Luptă pentru Pace al raionului Călărași, a avut loc o conferință interconfesională cu deservenții tuturor cultelor din acest raion.

Conferința a fost prezidată de părintele Leonida Mateescu, protopopul raionului Călărași, asistat de dl. Nic. Bucur-Inspector școlar șef al raionului Călărași, D. Păcu-reanu, delegatul Ministerului Cultelor și Cîrstea Gheorghe, delegat al cultului adventist.

Cuvîntul de deschidere a fost rostit de P. C. Protopop L. Mateescu, care cu temeli biblice a documentat atașamentul cultelor religioase din Republica Populară Romîna la acțiunea pentru apărarea păcii.

Preotul Alexandru Pirlea de la parohia Sf. Ioan din Călărași a prezentat referatul cu tema: «Lucrările Adunării Mondiale a Păcii de la Helsinki» iar preotul Grigore Mitu, de la parohia Ciocănești-Sirbi, a prezentat referatul cu tema «Rezultatele pozitive ale Conferinței de la Geneva». În completarea discuțiilor au luat cuvîntul delegatul cultului adventist Cîrstea Gheorghe și alți cucernici preoți iar dl. I. Bucur, Vicepreședinte al Comitetului de Luptă pentru Pace Raional a subliniat concluziile celor doi preoți referenți în legătură cu buna colaborare a deservenților cultelor cu autoritățile locale în vederea realizării în bune condițiuni a obligațiilor obștești și cetățenești pentru întărirea patriei noastre, pentru înlina cauzei păcii în lume.

Conferința s-a desfășurat într-o atmosferă de cald patriotism, participanții plecînd fiecare și a patriei noastre dragi Republica Populară Romîna.

ASISTENT

EPISCOPIA BUZĂULUICONFERINȚA INTERCONFESIONALĂ DE LA R. SĂRAT

În ziua de 4 august a. c., a avut loc la sediul comitetului raional de luptă pentru pace R. Sărat o consfătuire a slujitorilor cultelor din cuprinsul acestui raion.

Într-o atmosferă de caldă prietenie, s-a ales, pentru conducerea lucrărilor, un prezidiu format din următorii: Preot Gh. Popescu-protopopul raionului, Ion Barbu, pastor adventist, Marcel Ionescu din partea comitetului raional de luptă pentru pace și Gh. Olteanu, imputernicitul Ministerului Cultelor din raionul R. Sărat.

Sedinta a fost deschisă de P. C. Protopop Gh. Popescu, care salutind în numele clerului ortodox pe reprezentanții celorlalte culte arată însemnătatea acestor consfătuiri interconfesionale în climatul actualei situații internaționale, climatul păcii și a bunei învoiri între oameni.

«Evenimentele din ultima vreme, concretizate în Adunarea Mondială pentru Pace de la Helsinki și prin conferința celor patru mari puteri de la Geneva, spune P. C. Sa, au însuflețit și mai mult pe luptătorii activi pentru pace și au mărit considerabil și de nesdruncinat convingerea tuturor în triumful forțelor păcii în lume».

În continuare, P. C. Sa arată că preoțimea raionului R. Sărat alături de slujitorii tuturor altarelor ortodoxe din patria noastră scumpă, au înțeles porunca ceasului de față și s-a înrolat sincer și desinteresant în marea armată a partizanilor păcii.

După aceasta, preotul M. Iliuță-R. Sărat a dezvoltat tema: «Lucrările Adunării Mondiale pentru Pace de la Helsinki și spiritul nou creat de conferința de la Geneva». Părintele M. Iliuță după ce a prezentat în linii generale istoricul luptei pentru apărarea păcii pe țărîm internațional, reliefind și contribuția poporului nostru în această puternică și nobilă acțiune, se ocupă în mod deosebit de activitatea slujitorilor Bisericii noastre și a celorlalte culte din țara noastră, care la îndemnul P. F. Justinian duce o luptă comună în acest domeniu.

După ce arată lupta și munca neobosită, plină de vigoare și entuziasm, dusă de Întîistătătorul Bisericii noastre Prea Fericitul Patriarh Justinian, împreună cu toți membrii Sf. Sinod, după ce arată acțiunea sinceră și bine susținută prin Pastorale, circulari, cuvîntări ocazionale și indemnuri în toate ocaziunile a P. S. Episcop Antim al Buzăului, traduse în fapte de preoțimea rîmniceană prin popularizarea lucrărilor Adunării Mondiale pentru Pace de la Helsinki și a conferinței de la Geneva, prin susținerea campaniei pentru semnarea Apelului de la Viena, vorbitorul încheie cu frumoase angajamente luate în numele slujitorilor ortodocși din cuprinsul aceluia raion, în susținerea cauzei păcii și a sprijinirii tuturor acțiunilor de interes obșteșc.

La discuțiuni au mai luat parte preoții: Horia Constantinescu-Zoița, Vasile Mușat-Putreda, D. Taman-R. Sărat, I. Ionescu-Mucești, I. Vasilescu-Bălțați, N. Văsil-Slob.-Bradului, precum și Gh. Safciu și I. Barbu din partea celorlalte culte, care au relevat fapte și metode din activitatea lor în lupta pentru pace. De la toți s-a desprins ideea că vor continua această nobilă acțiune cu hotărîre, loialitate și însuflețire pînă la intronarea păcii în lume.

Tragica comemorare a evenimentului de la Hiroșima din 6 august 1945, ridică în inima oricui împotrivire față de arma atomică și de orice armă termo-nucleară, menită a extermina în masă ființe omenești nevinovate.

În cuvîntul său, P. C. Protopop Gh. Popescu arată aportul preoțimii rîmniceane în lupta pentru apărarea păcii, evidențînd pe cei ce s-au distins în mod deosebit. Își ia angajamentul de a lupta cu aceeași rîvnă, îndrumînd și sprijinind preoțimea în această sfîntă datorie preoțească și patriotică.

În cuvîntul său, Dl. Marcel Ionescu, reprezentantul comitetului raional de luptă pentru pace, arată că munca și strădania slujitorilor cultelor în cadrul luptei pentru pace este bine cunoscută tuturor și are darul să contribuie la buna reușită a tuturor acțiunilor obștești. În continuare, reamintește faptul că aflîndu-se în toiu trecrișului, a desmiriștitului și a stringerii altor recolte și legume, se cuvine ca slujitorii cultelor să fie alături de țărănimea muncitoare, contribuînd astfel cu indemnul și cu fapta la buna reușită a acestei acțiuni, menită a întări forțele aiei.

Consfătuirea s-a încheiat cu cetirea unor moțiuni adresate Comitetului Permanent de Luptă pentru Pace din țara noastră și D-lui Ministru al Cultelor, Academician Petre Constantinescu-Iași.

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOSCONFERINȚĂ INTERCONFESIONALĂ

În ziua de 19 august 1955, a avut loc în localul Comunității evreești din orașul Constanța, o consfătuire interconfesională, la care au participat reprezentanții Cultelor, împuternicitul regional al Ministerului Cultelor, D. Gh. Stoicescu și împuternicitul raional dl. M. Privache, precum și deservenții cultelor preoți și cinstăreți din orașul Constanța, în vederea sărbătoririi zilei mărețe de 23 august.

Consfătuirea a fost deschisă de P. C. Protoieru al raionului Constanța, Pr. V. Petculescu, care în cuvântul introductiv a spus:

«23 August este cea mai mare sărbătoare națională a poporului nostru. Cel 11 ani parcurși de la istorica zi 23 August 1944 înseamnă pentru poporul și patria noastră ani de progres, de reconstrucție, ani de mari schimbări sociale, ani care au grăbit calea spre fericire a poporului nostru prin construirea Socialismului. Numai datorită marii cotituri de la 23 August 1944, poporul nostru se găsește astăzi înrolat în uriașul front al păcii și socialismului în frunte cu Marea Uniune Sovietică, eliberatoarea noastră și reazim sigur al păcii în lume».

Zice în continuare, P. C. Protoieru: «În legătură cu ziua de 23 august, Dl. Muftiu Iacob Mehmet, șeful cultului musulman din R.P.R. și membru în Comitetul Național de luptă pentru pace, va vorbi despre măreața zi de 23 august, după care vor urma discuții pe marginea celor expuse».

Dl. Muftiu Iacob Mehmet, într-o documentată conferință arată însemnătatea zilei de 23 august pentru poporul nostru. Printrile altele a spus: «Noi, cei ce ne găsim în această sală, sintem închinători ai aceluiași Dumnezeu, pe care-l preamărim potrivit cultului din care facem parte».

Pentru fiecare din cultele noastre cerul începe de pe pământ și e condiționat de o anumită atitudine de viață atât individuală, cât și socială. Atitudinile practice de viață pe care ni le cer cultele noastre, în genere sînt aceleași și ele întotdeauna sã finã cont de mediul social politic în cadrul cãruia se desfășoară.

Dacă 23 august 1944 ar marca doar un eveniment formal oricît de important în istoria patriei noastre, n-ar însemna prea mult.

Adevărata sa însemnătate care afectează și cultele noastre, constă în faptul, că această zi marchează un eveniment fundamental, structural, care cuprinde întregul complex al vieții poporului nostru.

E vorba de o totală transformare a concepției de viață; e vorba de o schimbare radicală de direcție în orientare, e vorba de R. P. R.

Prin urmare, nu numai în calitatea noastră de cetățeni ai R.P.R.-ului ci și în aceea de credincioși ai cultelor noastre, însemnătatea acestei zile nu ne poate fi indiferentă, ci demnă de tot interesul și participăm cu toată bucuria justificată la sărbătorirea celei de a 11-a aniversări a ei, așa cum a apărut ca început de epocă nouă cu consecințe, care au făcut ca în fața cultelor noastre mediul social-politic sã ia cu totul un aspect nou față de cel anterior lui 23 August 1944.

După această expunere, Dl. Muftiu arată: «Împrejurările istorice ale ivirii acestei zile, ca cea mai însemnată din istoria poporului nostru, conținutul de viață nouă al acestei zile și consecințele acestui conținut pentru poporul nostru și cultele noastre; poziția externă a țării noastre ce decurge din situația internă și rolul ei extern în actuala conjunctură internațională; poziția cultelor noastre în fața situației și a rolului extern al patriei noastre și sarcinile ce trebuie să le îndeplinim în vederea păstrării unei juste atitudini practice de viață, conform atât intereselor patriei noastre, cât și cultelor noastre în convingerea că astfel vom contribui la fericirea poporului nostru și al lumii întregi, convingere care-i echivalentul scopului final al fiecărei dintre cultele noastre».

După desvoltarea acestor puncte, Dl. Muftiu trasează sarcinile ce stau în fața slujitorilor cultelor.

1. Să întărim neîncetat prietenia și dragostea credincioșilor noștri față de U.R.S.S. și de glorioasa sa armată, eliberatoare care a prilejuit ivirea zilei de 23 august în istoria patriei noastre.

2. Să popularizăm în rîndurile credincioșilor noștri, mărețele înfăptuiri ale regimului nostru democrat în cadrul vieții noi de care ne bucurăm.

3. Să sprijinim neîncetat politica de pace a guvernului nostru democrat.

4. Să indemnăm pe credincioșii noștri să-și îndeplinească cu toată dragostea obligațiunile obștești și să pășească spre noul înfăptuiri, fiecare în sectorul său de activitate, aducând astfel cea mai frumoasă contribuție la cauza păcii și dînd totodată cea mai demnă cinstită zilei de 23 august.

5. Să vorbim în bisericile noastre credincioșilor despre însemnătatea zilei de 23 august și să propovăduim coexistența pașnică dintre state cu sisteme sociale diferite, cu toate consecințele ei bine venite.

La discuții, pe marginea referatului au luat cuvîntul:

Dl. Friedman Leon, șeful cultului mozaic, care printre altele a spus: «În numele credincioșilor mozaici din orașul Constanța, țin să afirm că ziua de 23 august este încrustată adînc în fiecare inimă ca o zi a biruinței și învierii. Dacă n-ar fi venit ziua de 23 august, noi din vii am fi fost morți. Să nu uităm recunoștința noastră față de Uniunea Sovietică, care ne-a adus o viață nouă, fericită și pașnică. Recunoștința noastră față de poporul sovietic, care ne-a eliberat de sub jugul fascist este nespusă. Personal, am pierdut părinți și rude ale căror morminte nici nu știu unde se afl. Bucuria zilei de 23 august este cu atît mai mare, cu cît durerile îndurate înainte au fost mai grozave».

Dl. Cureteu, șeful cultului adventist a spus: «am ascultat cu atenție documentata conferință a d-lui Muftul. Nu-mi rămîne decît să-mi exprim și eu bucuria credincioșilor mei, cărora ziua de 23 August le-a adus libertatea religioasă, salvîndu-i pe mulți din ei din închisori. Exprim deasemenea recunoștința noastră față de marele popor sovietic care ne-a adus dreptatea și pacea».

Pr. M. Baronian, din partea cultului armean a spus: «în numele credincioșilor armeni care veacuri de-a îndelung au suferit pentru credința lor țin să aduc recunoștința poporului român — ospitalier — și poporului sovietic, care ne-a eliberat și sub grija cărui se dezvoltă și înflorește Republica Sovietică Săcialistă Armeană. Imi i-au angajamentul să popularizez însemnătatea zilei de 23 august și să lupt pentru pace».

Din partea cultului ortodox iau cuvîntul preoții: A. Vîrnav, Zevin Rusu și M. Buric, care printre altele au spus: «din luminoasa și documentata conferință pe care a ținut-o dl. Muftiu, am reținut roadele istoricului act de la 23 august 1944 pentru viața statului nostru, pentru poporul nostru stăpin în țara lui și pe destinele lui. Pentru poporul nostru eliberat de eroica Armată Sovietică, cei 11 ani care s-au scurs, au însemnat un drum de triumf, de lumină și progres.

Ca preoți ortodocși și slujitori ai poporului, dintr-un sentiment de firească încredere și mîndrie patriotică, luăm parte la această aniversare, pe care cu atîta însuflețire o serbează poporul nostru an de an.

Ne plecăm cu smerenie în fața amintirii celor ce au luptat, suferit și s-au jertfit pentru eliberarea Patriei noastre.

Ne luăm angajamentul de a lupta alături de toți oamenii cinștiți la întărirea prieteniei dintre poporul nostru și marele popor Sovietic, de a munci cu drag alături de tot poporul, pentru a face din patria noastră o țară bogată, puternică și frumoasă».

Pr. V. Petculescu, protoiereul raionului Constanța, în cuvîntul de închidere a ședinței a spus: «a reeșit clar simpatia ce o poartă poporul nostru față de Uniunea Sovietică, bastionul păcii, precum și dorința noastră de a contribui ca această simpatie să crească din zi în zi tot mai mult. Pe arena internațională, popoarele lagărului socialist, decî și poporul nostru muncește cu multă rîvnă și cu toată hotărîrea pentru triumful vieții noi».

După aceste cuvinte de închidere, P. C. Sa mulțumește d-lui Muftiu Iacob Mehmet pentru prezentarea referatului, C. C. Preoți și reprezentanților de culte care prin cuvîntul lor și-au luat angajamente de viitor și tuturor participanților.

Se trimit telegrame Președenției Consiliului de Miniștri și Ministerului Cultelor. Asemenea conferință s-a ținut și în protoieria raionului Hirșova.

Pr. M. Blănaru

MIȘCAREA PERSONALULUI**Angajări:**

Tem. nr. 5260/1955. Pe data de 1 ianuarie 1955, se angajează următorul personal:

1. Teodorescu Paraschiva în postul de pangarist la parohia Sf. Spiridon, oraș Galați.
2. Florea Andrei în postul de cîntăreț la parohia Mereni, raion Constanța.
3. Onceanu Virgil în postul de cîntăreț la parohia Luncavița, raion Măcin.
4. Dinu Mircea în postul de cîntăreț la parohia Adormirea, oraș Brăila.
5. Mocanu Soare în postul de cîntăreț la parohia Urleasca raion Brăila.
6. Tașcă Alexandru în postul de cîntăreț la parohia Pașa-Cișla raion Istria.
7. Mărgineanu Ioana în postul de pangaristă și îngrijitoare la parohia Sf. Ingeri, oraș Constanța.
8. Nicolae Cotigă, în postul de paracliser la parohia Cazasu raion Brăila.
9. Pavel Gavrilă în postul de pangarist la parohia Cazasu, raion Brăila.
10. Gavriloea Dumitru în postul de paznic Cimitir la parohia Cazasu raion Brăila.

Tem. nr. 5.261/1955. Se angajează următorul personal plătit din fonduri proprii:

1. Ionescu Gheorghe, lucrător luminărar la Turnătoria de Luminări a Centrului Eparhial, pe data de 1 mai a. c.
2. Eufrosina Stela, în postul de pangaristă la parohia Sf. Nicolae oraș Constanța, pe data de 1 ianuarie 1955.
3. Pirvu Ștefan în postul de cîntăreț la parohia Sf. Nicolae oraș Constanța, pe data de 1 ianuarie 1955.
4. Perju Vasile în postul de cîntăreț la parohia Tămăoani, raion Galați, pe data de 1 ianuarie 1955.
5. Ștefănescu Mihai în postul de cîntăreț la parohia Mavromol oraș Galați, pe data de 1 ianuarie 1955.
6. Dumitru Petru în postul de pangarist la parohia Cobadin raion Constanța.
7. Pr. Dediu Filip în postul de secretar al protoleriei Medgidia, pe data de 1 aprilie 1955.
8. Băncilă Vasile în postul de paracliser la parohia Sf. Impărați, oraș Constanța.

Tem. nr. 5348/1955. Sora Ilinca Petrea se angajează pe data de 1 august a. c., în postul de îngrijitoare la Eparhia Dunării de Jos.

Tem. nr. 5395/1955. Se fac următoarele angajări cu plata din fondurile proprii:

1. Frunză Nicolae, în postul de cîntăreț la parohia Independența raion Galați, pe data de 1 ianuarie 1955.
2. Boacă Ioan, în postul de cîntăreț la parohia Nașterea Maicii Domnului oraș Galați, pe data de 1 ianuarie 1955.
3. Galațanu Sultana în postul de paracliser la parohia Izvorul Maicii Domnului oraș Galați pe data de 1 aprilie 1955.
4. Eugenia Cloșcă, în postul de depozitară de materiale la protoleria raion Filimon Sirbu, pe data de 1 ianuarie 1955.
5. Dănilă Panait, în postul de cîntăreț la parohia Măcin raion Măcin, pe data de 1 februarie 1955.
6. Precup Ioan în postul de cîntăreț la parohia Sf. Apostoli, oraș Constanța, pe data de 1 februarie 1955.
7. Dima Constantin, în postul de cîntăreț la parohia Sf. Spiridon oraș Galați pe data de 1 ianuarie 1955.
8. Marin Voicu, în postul de cîntăreț la parohia Largu, raion Filimon Sirbu, pe data de 1 ianuarie 1955.
9. Baștilyre Ștefan, în postul de cîntăreț la parohia Jugureanu raion Filimon Sirbu, pe data de 1 ianuarie 1955.
10. Baldovin Ioan, în postul de cîntăreț la parohia Surdila Gălșeanca, raion Filimon Sirbu, pe data de 1 ianuarie 1955.
11. Voica Vlad Bănică, în postul de pangaristă la parohia Scorțaru Vechi, raion Brăila, pe data de 1 ianuarie 1955.

Transferări.

Tem. nr. 5.348/1955. C. Pr. Benone Ghiniță se transferă pe data de 1 august 1955, dela parohia Hagilar, raion Tulcea, la parohia Măcineși raion Bujoru.

2. Constantin Culicoschi se transferă pe data de 1 august 1955, de la parohia Gura Dobrogei, raion Medgidia, la parohia Vlahi, raion Adam-Klisi.

3. C. Pr. Vlad Goia, se transferă pe data de 1 august de la parohia Latinu, raion Brăila, la parohia Smîrdanul Nou, același raion.

4. C. Pr. Zaharia Rusu se transferă pe data de 1 august, de la parohia Smîrdanul Nou, raion Brăila la parohia Latinu, raion Brăila.

Supliniri.

Tem. nr. 5 263/1955. Pr. Ioan Bușilă i s-a dat delegație de suplinire la parohia vacantă Clineni, raion Filimon Sirbu.

Tem. nr. 5.262/1955. Pr. I. Popovici, i s-a dat delegație de suplinire la parohia vacantă Simbăta Nouă, raionul Hirșova.

Inflințări de parohii:

Tem. nr. 5.349/1955. 1. Pe data de 1 august 1955, se înființează parohia Congaz, raion Tulcea, prin dezlipirea de la parohia Mihail Kogălniceanu, același raion.

2. Satul Oancea pendinte de parohia Romanu. raion Brăila, se afiliază pe data de 1 august a. c., la parohia Latinu același raion.

CUPRINSUL

Pagina

INDRUMARI PASTORALE

Pr. Const. Moise, La duminica 18 după Rusali	507
Pr. Il. Dionisie, Invierea fiului văduvei din Nain	511
Arhld. Andrei Iacobeanu, La Sfintul Apostol Andrei	515

PENTRU APARAREA PACII

Pr. Alex. Ionescu, I.P.S. Mitropolit Nicolae al Krutiței și Colomnei a fost decorat cu ordinul Steagul Roșu al Muncii	519
Pr. M. Mitru, Noi pași spre slăbirea încordării internaționale	522
D. V. Sădeanu, Prietenia dintre popoare-chezășie a păcii și progresului	529
Pr. Alex. Ionescu, Organizația Națunilor Unite	536

LUNA PRIETENIEI ROMINO-SOVIETICE.

Redacția, Roadele unei străvechi și trainice prietenii	543
--	-----

RECENZII

Pr. Teodor Moldovanu, Insemnări din Bulgaria de Ovidiu Marina	555
---	-----

VIAȚA BISERICESCA ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI.

Arhiepiscopia Bucureștilor.

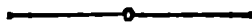
Asistent, Sfântirea bisericii din Clupenița, raionul Cricov	561
Asistent, Conferințe interconfesionale	562

EPISCOPIA BUZAULUI

Cronicar, Conferință interconfesională de la R. Sărat	564
---	-----

EPISCOPIA DUNARII DE JOS.

Pr. M. Blănaru, Conferința interconfesională	565
— Mișcarea Personalului	567

BUCUREȘTI
TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXA
1955